

Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ”:

- plata taxelor poștale,*
- reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,*
- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.*

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
LIGHTNING STRIKES.

© by Mary Lynn Baxter, 1997.
Traducere și adaptare în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba
română aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-67-3

Colecția „EL și EA“

MARY LYNN BAXTER

Fulgere și trăsnete
Volumul 1

ALCRIS

Mary Lynn Baxter

Născută în Texas, Mary Lynn Baxter trăiește dintotdeauna o poveste de dragoste cu cărțile. Cititoare avidă încă din copilărie, a devenit bibliotecară, apoi patroană de librărie, înainte de a-și scrie primul roman. Genul ei favorit? Literatura de dragoste, desigur. Și eroul preferat? Len, soțul ei, cu care e căsătorită de douăzeci și șapte de ani.

Mary Lynn a scris peste treizeci de romane de dragoste, atât în cadrul genului, cât și cu titlu general. Un număr de cărți de-ale ei au apărut pe lista de bestseller-uri Waldenbooks, iar în 1985 a primit premiul Waldenbooks pentru romanul de mare succes „*Everything But Time*“. Volumele ei s-au editat în peste unsprezece milioane de exemplare, în lumea întreagă.

SPITALUL MEMORIAL VANDERBILT
M E M O R I U
CONFIDENȚIAL

DESTINATAR: DR. NOAH HOWELL
EXPEDITOR: DR. CARL STANLEY, ȘEF SECȚIE URGENȚĂ
SUBIECT: PROCEDURI PENTRU SECȚIA DE URGENȚĂ, ÎN
TIMPUL PENELOR DE CURENT ELECTRIC

1. Nu permiteți accesul presei în S.U. Nu dezvăluiți *în nici un caz* identitatea pacientului V.I.P. din Secția de Urgență nr. 2.
2. Țineți-o sub atentă observație pe mama adolescentă aflată în travaliu. Se prevăd probleme.
3. Urmăriți buletinele radiofonice despre micul Sloane, imobilizat în peșteră. Țineți personalul în stare de alertă.

P.S.

Pentru informarea ta personală.

Dr. Amanda Jennings va lucra în S.U. toată noaptea. Trebuie să treceți amândoi peste sentimentele personale. Vom avea nevoie de capacitatea maximă a amândurora, pe tot parcursul acestei crize.

C.S.

Uneori, viața omului se poate schimba cât ai bate din palme. Pentru locuitorii orașului Grand Springs, Colorado, o pană de curent electric a declanșat o serie de evenimente care vor modifica viețile unor oameni pentru totdeauna...

Prolog

Omul de la volan înjură printre dinți. Nu vedea nimic. Niciodată în viața lui nu mai avusese de-a face cu o asemenea ploaie – și numai tânăr nu era. Mai bine zis, niciodată nu încercase s-o străbată cu mașina. Dacă ar fi avut mai puțină minte, putea crede că sosise sfârșitul lumii. Un zâmbet amar îi strâmbă buzele, pe fața slabă. La naiba, ce știa el? Poate chiar era sfârșitul lumii.

Inspiră adânc, încercând să-și alunge teama crescândă. Calvarul său n-ar fi fost chiar atât de rău, dacă nu se afla pe un drum de munte. Dar n-avea ce face. Cel mai cuminte ar fi fost să tragă pe dreapta, așteptând sfârșitul aversei. Dacă știa că avea să înceteze curând, n-ar fi ezitat s-o facă.

Din păcate, nu avea o asemenea garanție – și, chiar de-ar fi avut-o, se îndoia că s-ar fi oprit într-adevăr. Trebuia să ajungă în Grand Springs. De fapt, îl îndemna un sentiment de urgență cum de mult nu mai avusese. Din cauza acelui telefon. Ce putea dori „Înălțimea Sa“, primărița din Grand Springs, Colorado? N-avea idee, dar tonul ei înnebunit își făcuse efectul. Fără a mai pierde vremea, se repezise la volan.

Își întrerupsese firul gândurilor, strângând și mai tare volanul în mâini. Cel mai mult se temea să nu nimerească în vreo băltoacă, derapând spre altă mașină. Privi în oglinzile retrovizoare. Pentru moment, părea să fie singurul șofer de pe acel drum din munții statului Colorado.

Sau prost, sau idiot.

Nu știa care termen i se potrivea cel mai bine. Și nici nu conta. Era pe drum și trebuia să facă față situației cum putea.

Cel puțin, avea aparatul de radio și putea urmări evoluția vremii. Întinzând mâna spre buton, dădu volumul mai tare, numai pentru a tresări când îl asurzi un muget de paraziți. Înjură din nou, exact în momentul când sunetul de auzi clar din boxe.

Ascultă glasul profund al crainicului, care avertiza că, dacă ploile torențiale continuau, avea să se stabilească un nou record al precipitațiilor.

– Ei, nu zău... mormăi el, chircindu-se când un fulger îl luminează din toate părțile, convins că putea răzbate prin geamuri, pentru a-i plăti cine știe ce poliță personală.

Frustrarea îl rodea, în timp ce era silit să încetinească mașina și mai mult. La naiba, deja se târa ca melcul. Cu siguranță, ploaia trebuia să se mai domolească. Soarta nu era deloc îngăduitoare cu el – fulgerele continuau să explodeze în jur, urmate de cele mai puternice tunete pe care le auzise în viața lui.

Dintr-o dată, tresări din nou, șocat de o asemenea dezlănțuire înfricoșătoare a naturii. Dar starea de șoc nu dură mult. Se transformă din nou în furie neputincioasă, pe când ploaia biciuia parbrizul, printre mișcările ștergătoarelor.

„Trage pe dreapta“, își spuse el, cu înverșunare. Dar n-o făcu nici de astă dată. Înaintând pas cu pas, nu știa de cât timp o ținea tot așa, preocupat să rămână cu mașina pe drum. Apoi, ca prin miracol, ploaia slăbi și, cu toate că trebuia să mijească ochii, omul reuși să vadă la mică distanță în fața lui.

Profitând de răgaz, mări viteza, pentru a recupera timpul pierdut. Minte îi alergia nebunește. Ce-o fi vrând Olivia? se întrebă el, amintindu-și deznădejdea din vocea ei. Nu s-ar fi putut spune că...

Nu apucă să-și continue ideea. Un sunet straniu, imposibil de identificat, îi reteză șirul gândurilor. Întorcând brusc capul spre dreapta, văzu un val de noroi rostogolindu-se pe panta colinei, drept către el.

– O, Doamne, nu! strigă, dar prea târziu.

Înainte de a apuca măcar să întoarcă de volan, avalanșa de mâl izbi partea laterală a autovehiculului, împingându-l spre parapet.

Omul se încordă, așteptând impactul final. Capul i se smuci ca o floare cu tulpina ruptă, iar cu tâmpla se lovi de fereastră. Ultimul lucru de care mai fu conștient era întunecimea grețosă care-l înghițea.

O senzație de greață stăruitoare îl dezmetici curând. Capul îl dureau ca și cum i-ar fi fost făcut chisăliță. Privind în jur, prin mașină și dincolo de parbriz, fu frapat de faptul că nimic nu i se părea familiar. Nu mai ținea minte nici cel mai mic amănunt.

Unde era? *Cine* era?

Coborând împleticit din mașină, în potopul orbitor, omul stătu pe loc mult timp, sperând ca frigul și ploaia înțepătoare ce-i mitralia obraji să-i readucă memoria. Dar în locul unde se aflaseră amintirile lui nu mai exista decât o gaură neagră.

Fără a avea idee ce să facă în continuare, porni pe jos.

Capitolul 1

Ce seară oribilă pentru o nuntă. Dar la o adică, în ceea ce-l privea pe Noah Howell, pentru un asemenea eveniment nici nu existau seri frumoase.

Își îndreptă ochii albaștri spre o fereastră, privind ploaia care plesnea în geam, urmată de fulgere și tunete dușmănoase. Ce naiba se întâmpla? La fel ca majoritatea marilor orașe, Grand Springs avea partea lui de ploi primăvăratice, dar asta cam întrecea măsura.

O asemenea vreme nu putea anunța decât un singur lucru: necazuri. Într-adevăr, pe timp de furtună, oamenii își cam ieșeau din minți. Știa el ce știa. Ca medic chirurg, petrecuse ceasuri nenumărate cârpind trupuri schilodite în accidente de tot felul. De ce naiba nu-și foloseau oamenii capul și nu stăteau acasă, în asemenea condiții?

Noah zâmbi, dar fără pic de haz. Cine era el să-i critice? La naiba, nu era acasă. Se afla la Cabana Squaw Creek, cuibărită sus în munți, gata să-și conducă prin naos sora, pe Randi.

Ceea ce-l înnebunea mai mult ca orice era faptul că sala de bal, care fusese transformată în capelă ad-hoc, era înțesată de lume.

Încruntându-se, Noah își îndreptă atenția asupra invitaților, care zâmbeau și trăncăneau între ei de parcă afară Maica Natură n-ar fi făcut ca toți dracii. Spera ca toți cei ce plănuiseră să vină să fi sosit deja, pentru că vremea se înrăutățea. În plus, până la ora zero mai erau doar două minute.

Deși cabana era vestită pentru atmosfera ei rustică, zona nunții fusese transformată spectaculos cu ajutorul florilor și al lumânărilor, aranjate într-un stil simplu, dar elegant.

Dar nu era de mirare, având în vedere că mama lui, Melissa, nutrea mari speranțe pentru Randi, care se alesese cu „o partidă“, cum îi plăcea Melissei să se laude. Hal Stuart, mirele, era consilier la primărie și fiu al primăritei însăși.

Mare scofală, își spunea Noah – cel puțin, în ceea ce-l privea pe el. Demnitar orășenesc sau nu, și Hal călca uneori în străchini, ca oricare alt bărbat. Zâmbi, tot fără chef. Mare păcat că mama lui nu-l vedea pe Hal ca pe un om obișnuit. La naiba, când apărea el, avea impresia că se despărteau apele.

Noah se strâmbă în sinea lui, când un nou trăsnet păru să zgâlțâie întreaga clădire. Dacă intensitatea furtunii rămânea neschimbată, cabana avea să rămână fără curent electric. Dar era mai bine nici măcar să nu gândească așa – de teamă să nu compromită toată seara.

Privi încruntat pagerul. De ce nu-l sunaseră de la Vanderbilt Memorial? În fond, era medic chirurg, la dispoziția

lor. Dar îi părea bine, se asigură el fără entuziasm, reproșându-și acreala. Simplul fapt că nu-i plăceau nunțile – după ce trecuse și el prin așa ceva – nu însemna că voia să bage bețe-n roate celei mai importante seri din viața surorii sale.

Gândul la Randi îl făcu să se încrunte și mai mult. Se uită la ceas. Unde naiba era? În cinci minute, trebuia să defileze pe covorul dintre scaune, dându-se în spectacol ca niște caraghioși. Dar, din nou, mama lor avea să se lăfăie în plină glorie.

Poate că sora lui se hotărâse totuși să renunțe la ceremonie, își spusese el, pentru început în glumă. Dar, deodată, se opri să se gândească serios.

Nu mai departe de săptămâna trecută, fusese chemat acasă la Melissa pentru a rezolva o problemă neînsemnată care era clar că ar fi putut să mai aștepte. Dar se dusese totuși, cu acel simț de răspundere care începuse să i se dezvolte de la moartea tatălui său, cu un an în urmă.

Întâmplător, era acolo și Randi. În timp ce mama lor vorbea la telefon cu o prietenă, Noah o întrebase direct pe sora sa de ce arăta așa de abătută.

– Ți-e rău, sau ce e?

– Ce vrei să spui?

– Ei, haide, știi bine la ce mă refer. Sau, mai degrabă, arăți ca un câțel bătut.

Randi deveni țeapănă.

– Nu-i frumos să vorbești așa.

– Cine-a zis că eu mă port frumos? glumi Noah, ridicând nepăsător din umeri.

– Eu.

– Mulțumesc, dar tu ești subiectivă.

– Probabil, însă ne-ai stat alături.

Tăcu o clipă.

– Când a murit tata...

Vocea i se frânse, în timp ce făcea un efort să-și regăsească autocontrolul. Peste câteva secunde, continuă:

– Tu ai preluat frâiele familiei.

Într-adevăr, deși nu-i fusese deloc ușor. Mama lui se considera mai grozavă decât multe alte persoane, în ciuda faptului că nu stăteau deloc bine cu banii. Noah nu putea înțelege de unde-i venise ideea asta. Tatăl lui fusese un muncitor de rând, câștigând abia atâta cât să-și întrețină familia. Melissa, pe de altă parte, nu se pricepea la nimic și nu muncise nicio dată.

Noah realizase totul muncind din greu și cu ajutorul burselor. Era al dracului de mândru că răzbise prin forțe proprii. Și nu-l deranja să-și ajute mama, dar Melissa îi puneă adesea răbdarea la încercare. De câte ori îi spusese el să mai coboare de pe treapta scării sociale unde singură se cocoțase? Parc-ar fi vorbit cu pereții.

Când își dădu seama că se lăsase furat de gânduri, spuse:

– Nu voiam să-mi râd de tine, surioară. Se întâmplă ceva ce-ar trebui să știu și eu? Dacă nu cu ursitul tău, atunci poate cu mama? adăugă el mai încet, pentru ca Melissa să nu-l audă, deși râdea în hohote la telefon.

Randi oftă, răvășindu-și cu degetele buclele negre, rebele.

– Chiar dacă și din cauza mamei mă urc pe pereți, mă tem că problema mea e mai serioasă.

– Deci, ai nevoie de sfaturile fratelui mai mare, mm?

– E ceva ce-ar trebui să rezolv singură.

Sprâncenele negre ale lui Noah se îmbinără.

– Ceea ce înseamnă că e în legătură cu Hal.

Randi roși.

– Se vede chiar atât de clar?

– Numai pentru mine.

Noah tăcu o clipă.

– Ești sigură că nu treci doar prin proverbialele nevricele de ultim moment?

– Nu știu, murmură ea, cu ochii săgetându-i spre mama ei, care continua să râdă în receptor.

– Ascultă, dacă tu nu știi, cine vrei să știe?

Randi își țuguie buzele.

– Lucrurile nu sunt întotdeauna albe sau negre. Și-n plus, dacă acum creez complicații, mamei au să-i vină crizele.

– Și?

– Și-mi va face viața imposibilă.

Văzându-l că era gata s-o întrerupă, clătină din cap.

– Știu. Dar, în fond, nici tu nu mă lași să mă bag în viața ta.

– Și e timpul să n-o mai lași nici pe ea să se bage într-a ta.

Stai pe picioarele tale.

– Ți-am mai spus, nu numai de mama e vorba.

– La naiba, dacă nu vrei să te măriți cu Hal, atunci, pe toți sfintii, contramandează nunta.

Randi expiră scurt.

– Nu-i chiar atât de simplu.
Apoi, tăcând o clipă, înclină capul.
– Pe-asta ar trebui s-o știi și tu?
– Mda, făcu Noah, dar eu nu mă declar model pentru nimeni.

Sora lui se aplecă și îl sărută pe obraz, cu un zâmbet trist, dar recunoscător.

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat, însă acum e prea târziu ca să mai dau înapoi. M-am făcut prea mare.

– Aiurea, nu ești decât prea bună ca să-ți vezi interesul.

Așa era, într-adevăr, dar Noah nu avea cum s-o ajute. Randi avea să facă ceea ce știa că trebuia. Nu putea lua el hotărâri în locul ei. Și-n plus, avea deja destule pe cap. Și, așa cum subliniase Randi, nu era un om care să poată da sfaturi. Nu-și compromisese el propria lui viață?

Revenind în prezent, Noah ridică privirea, pentru a-l vedea pe viitorul său cumnat ieșind dintr-o cameră de lângă holul alăturat.

Hal Stuart era înalt, cu păr blond spălăcit și ochi căprui. Era chipeș și prezentabil, fără a fi charismatic, calitate pe care Noah ar fi considerat-o obligatorie pentru un demnitar. Dar, în fond, ce știa el? Nimic, decât că nu-l plăcea pe Hal, ceea ce era cu atât mai rău, întrucât acesta avea să fie în curând un membru de vază al familiei.

– Îți vine să crezi, ce vreme e afară? întrebă Hal.

– Nnț.

– Peste tot, numai apăraie. Mare noroc avem dacă nu ne iau torențele.

– De-asta trebuie să-i dăm drumul odată, replică Noah, fără a se osteni să-și ascundă nervozitatea din glas.

– Eu sunt gata, răspunse Hal, uitându-se în jur. Unde-i Randi? Și maică-mea?

– Habar n-am.

Buzele lui Hal se subțiară.

– Vin imediat.

– Unde...

Noah își înghiți restul frazei, când Hal dispăru pe hol.

– Nemaipomenit, mormăi el.

– E semn rău, să știi.

La auzul glasului îngroșat de whisky, Noah se răsuci în loc. În văzu venind spre el pe Pitser Bowman, bancher și președinte al consiliului de administrație al spitalului, care arăta ca un șobolan înecat. În pofida echipamentului impermeabil, făptura lui masivă se udase până la piele.

Noah fu mirat să-l vadă, deși știa că Hal avea prieteni suspuși. Se părea că dintre aceștia făcea parte și Pitser.

Buzele lui Noah se subțiară.

– Te referi la faptul că vorbesc singur?

– Se-ntâmplă și-n cele mai bune familii, replică Pitser, cu cauciucul de rezervă din jurul taliei scuturându-i-se de răs.

– Ești un adevărat erou, c-ai ieșit pe vremea asta.

– Un adevărat nebun, mai bine zis.

Pitser se uită la ceas.

– Dacă tot întârzasem, mi-am zis că să mă strecur neobservat.

– Toți întârzie, spuse nervos Noah. De fapt, încep să...

Se întrerupse, făcând un gest cu mâna, incapabil să-și stăpânească frustrarea dar nedorind nici să-și vorbească de rău sora pentru nepunctualitate.

– Firește, faci spume la gură că nu ești la spital.

– De fapt, mă și mir că nu m-au chemat pe pager.

– Așteaptă doar puțin.

Noah dădu din cap.

– Mă bucur c-ai venit.

– Apropo, comitetul a restrâns numărul candidaților pentru postul de șef al Chirurgiei la doi, continuă Pitser, privindu-l drept în ochi.

Lui Noah i se opri un moment inima în piept.

– Așa...?

– Tu și Malcolm Riley.

În timp ce Noah căuta un răspuns potrivit, Pitser rânji.

– Mai bine mă duc să-mi ocup locul.

Noah, care rămăsese cu gura căscată, o închise, rămânând însă încremenit un moment, cu gândurile ajungându-i cam greu din urmă pulsul scăpat de sub control.

În viața lui nu visase c-avea să candideze pentru o funcție atât de prestigioasă, responsabilă și riscantă, deși și-o dorea din toată inima. În acel moment, ar fi fost în stare de orice ca s-o obțină.

Deocamdată, însă, nu se putea gândi la asta. Avea destul timp, după afurisita de ceremonie, să mediteze la ceea ce-i spusese Bowman și să-și planifice strategia. Concurentul său, Malcolm Riley, era un ticălos bogat și sclifosit care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a obține postul.

Era de așteptat să urmeze o luptă strașnică, își spuse Noah, după care porni printre scaune spre mama lui, care îl privea cu o expresie descumpănită.

Măcar o dată, reflectă el, Melissa avea dreptul să fie abătută. Unde erau sora lui și mirele ei? se întrebă Noah, observând degetul încovoiat discret al mamei sale.

Peste câteva secunde, Noah se așează pe scaunul rezervat mamei miresei, pentru a privi altă pereche de ochi albaștri, care scăpărau de furie.

În împrejurări mai puțin tensionate, Melissa, la șaiszeci și trei de ani, ar fi putut fi considerată frumoasă, cu făptura ei înaltă și zveltă, părul argintiu și pielea neridată. Acum, însă, acea piele arăta străvezie și crispată.

– Ce se întâmplă? întrebă ea în șoaptă, printre dinți.

– Credeam c-ai să-mi spui tu. Ești ultima care a văzut-o pe Randi...

Noah se uită la ceas.

– ...Când, acum zece minute?

– Și era gata. Patsy tocmai îi finisa părul.

În calitatea ei de cea mai bună prietenă a lui Randi, Patsy Fuller avea să-i fie singura domnișoară de onoare. Iar acum, că venise vorba despre ea, Noah se întrebă unde era cavalerul de onoare al lui Hal. *Sau, ce mama dracu', unde-i toată suita de nuntă?*

– Și ce vrei să fac? întrebă el.

– Bate la ușă, pentru numele lui Dumnezeu.

Deși nu înălță capul, Melissa continuă:

– Vezi și tu ce nervoși sunt cu toții. Dumnezeu e martor că vremea asta-i destul de urâtă și fără să complicăm noi lucrurile. În plus, voiam ca totul să meargă perfect.

– Mamă...

– Lasă-mă cu mamele tale! Șansa asta e unică în viață pentru sora ta. Nu-mi vine să cred c-ar fi în stare să facă ceva care să strice totul.

– N-o să facă.

Noah își dorea să fi putut fi sigur. Poate că Randi se gândise *serios* la căsătoria cu Hal, mult mai *serios* decât simplele pandalii prenuptiale. Dar, așa cum îi spusese, o putea înțelege – și, spre deosebire de mama lor, n-avea s-o judece nicicum.

– Ia măsură, te rog.

– Dar mama lui Hal? Nici ea nu-i aici.

– Treaba ei, replică Melissa, pe cel mai trufaș ton. Simplul fapt că-i atât de nemanierată nu înseamnă că la fel trebuie să fie și fiica mea.

Noah își stăpâni cu greu nervii.

– Dumnezeu, mamă, mare figură mai ești!

Înainte ca Melissa să poată riposta pe măsură, Noah se ridică și porni în lungul naosului, conștient de privirile și zâmbetele îndreptate spre el. Își impuse să rămână civilizat.

Antreul improvizat era tot pustiu. Noah bombăni o înjurătură.

Cuvintele, însă, îi fură acoperite de un nou tunet asurzitor, în timp ce ploaia, amestecată cu grindină, răpăia ca un asalt cu rafale de mitralieră. Dintr-o dată, lămpile din afara sălii luminate de lumânări se stinseră.

Un alt blestem i se desprinse de pe buze, tocmai când de după colț apărură Patsy. Un moment, stătu neclintită, luminată de lumânări pe fundalul întunecat, în timp ce ochii ei scrutau împrejurimile cu intensitatea unui radar. Când îl găsiră, se repezi spre el, îl înhăță de ceafă și-i trase capul în jos, cu urechea spre gura ei.

– Ei, da' ce...

– Taci și-ascultă, începă Patsy, scurt.

Peste câteva momente, Noah se ridică la loc, trăgând aer în piept, cu furie. În sfârșit, răspunse încet, fără intonație:

– Mulțumesc, am eu grijă.

Lăsând-o pe Patsy să-și muște buzele și să-și frângă mâinile, Noah porni înapoi pe culoar, pentru a se opri un moment să-i vorbească mamei sale, care își înăbuși un țipăt, cu mâna la gură.

Apoi, Noah trecu în partea din față a capelei.

– Doamnelor și domnilor, vă rog, un moment de atenție.

În timp ce aștepta să înceteze sporovăielile, o privi pe mama lui, care părea să fi primit un pumn drept în gură. Ceea ce i se și întâmplase, iar lui Noah, mare minune, chiar îi părea rău pentru ea.

Apoi, observând că toți ochii din sală se ațintiseră asupra lui, își dresă glasul și vorbi limpede, pe un ton ferm.

– Regret nespun, dar *nu* va mai avea loc nici o nuntă. Mireasa a dispărut!

Capitolul 2

Avea s-o calce o mașină.

Atâta lucru era sigur. Nu rămânea decât întrebarea: *cine* urma s-o lovească?

Dar, în fond, la ce putea să se aștepte, când stătea în mijlocul șoselei? Ploaia rece lovea atât de tare obrajii lui Randi, încât o înțepa ca niște mici șocuri electrice. Dinții din față i se înfipseseră în buza de jos, până la sânge, ceea ce o împiedica să vorbească. Dar nu asta era problema, de vreme ce oricum nu avea cu cine sta de vorbă.

Era singură.

Încă un suspin îi dilată nodul din gât, exact în momentul când văzu farurile unui vehicul ce se apropia, despicând întunecimea și ploaia. Slavă Domnului! Cineva *era* destul de curajos ca să circule pe vremea asta câinească. Dar, se preveni ea printre dârdâieli, numai bucuroasă n-ar fi trebuit să fie. Doar nebunii ieșeau la drum într-o asemenea noapte.

Totuși, era recunoscătoare că apăruse încă o ființă ome-nească, deși în minte îi reveni un avertisment din copilărie: nu te urca în mașină cu străinii. În climatul actual, acel sfat avea o greutate și mai mare. Dar Randi nu mai era un copil și oricum nu avea de ales.

O împingea de la spate disperarea. Și frica. Și frigul. Nu ținea minte să mai fi fost vreodată înghețată până la oase, ca acum. Ploaia, devenind dintr-o dată mai violentă, n-o mai înțepa doar: îi străpungea pielea ca niște țurțuri ascuțiți.

Fără a mai sta pe gânduri, Randi își ridică poalele rochiei lungi și o luă la fugă spre autovehicul. Neluând în seamă faptul că era un autocamion cu optsprezece roți, trecu în fața farurilor, agitându-și înnebunită o mână.

În primul moment, nu crezu că mașina avea să oprească. Apoi, își dădu seama că șoferul trebuia să cotească pentru a n-o lovi. În sfârșit, după ce trecu de ea cu câțiva metri, omul apăsă pe frâne, dar nu opri. Pneurile continuă să se rotească la nesfârșit pe șoseaua mai alunecoasă decât sticla.

După ce camionul opri, scrâșnind, Randi se repezi spre ușă, cu rochia ridicată, încercând să nu-și ia în seamă teama. Din nou, dacă omul de la volan era un violator? Sau chiar mai rău?

Se opri o secundă, după care, lăsând deoparte orice prudență, întinse mâna spre clanța portierei. În același timp, omul se aplecă și o deschise.

– Urcă până nu te-neci!

Deși îi era greu în rochia voluminoasă de nuntă, Randi se cățără în cabina caldă. Nu știu cât timp stătu acolo, neputând decât să tremure. Avea senzația că-i exploda pieptul, respirând sacadat. În cele din urmă, își rezemă capul de spătar, înfruntându-și un val de amețală.

– ‘R-aș al naibii, duduie, nu cumva ai să-mi leșini aicea, nu?

Randi auzi glasul răgușit al șoferului, vorbind cu un accent din Sud. Îi simți și ochii ațintiți asupra ei, dar nu putu da nici un răspuns.

Cumva, însă, trebuia să-și vină în fire. N-o putea ține așa la nesfârșit. Timpul era de o importanță critică. Totuși, îi datora o explicație, iar șoferul probabil n-avea să se clin-tească până n-o auzea. Dar trebuia să plece naibii din Grand Springs.

Imediat.

– Duduie, ai ceva-mpotrivă să-mi explici și mie ce se-ntâmplă?

– Vă rog, am putea porni? îl imploră Randi printre dinții care-i clănțăneau. Nu știa dacă principalul vinovat era frigul amarnic, sau frica. Dar nu conta. Din nou, nu conta decât să meargă mai departe. Cum îl putea face pe acel cowboy să înțeleagă?

Cu acest gând în minte, întoarse capul spre el, privindu-l. Lumina feroce a unui fulger alese chiar acel moment ca să sfâșie cerul, ajutând-o să-i vadă trăsăturile. Era un bărbat

masiv, trecut de cincizeci de ani, un cowboy cu pălărie, blugi și cizme. Și un cocoloș de tutun prins între buza de jos și gingie.

Puah!

Randi întoarse capul la loc, nu înainte de a-l vedea luând cutia de cafea pusă alături, pe scaun, pentru a scuipa în ea. Un fir de salivă înnegrită lovi tabla, cu zgomot.

Înc-un „puah!“.

I se întoarse stomacul pe dos și, un moment, crezu că avea să verse. „Inspiră adânc“, își spuse Randi, gândindu-se că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că venise cineva care nu numai că n-o călcase, ci o mai și luase în mașină.

Deși ea nu mesteca tutun, n-ar fi câștigat nici un concurs de frumusețe, nici pe departe. Chiar și fără oglindă, era gata să bage mâna-n foc că semăna cu un personaj de film horror. Părul îi atârna în lațe pe lângă obraji. Fardul i se ștersese, spălat de ploaie și lacrimi. Iar rochia albă, cândva atât de frumoasă, era stropită cu noroi, candidând direct pentru lada de gunoi.

Și pantofii – ei bine, parc-ar fi fost două bărci cu apă la bord, care abia se mai țineau încleiate.

Și totuși, era în siguranță... Oare?

– Vă rog, porniți, domnule.

Vocea îi era la fel de tremurătoare, deși căldura din camion începea să i se infiltreze în oase, risipind durerea.

– La naiba, mă gândeam să trag pe dreapta până trece mizeria asta.

– Nu se poate! exclamă ea, cuprinsă de panică.

Omul păru s-o înțelegea. Pe un ton mai blând, spuse:

– Chiar și-un cowboy texan bătrân și prost se prinde când dă cu ochii de-o belea. Ai dat de dracu', este?

Randi ar fi izbucnit în râs, dacă situația nu era atât de gravă. Dăduse oare de dracu'? Bineînțeles, de toți dracii dăduse, îi venea să strige. Chiar dacă acel veteran al șoselelor n-avea obiceiul de a culege necunoscute rătăcite, îmbrăcate în rochii de mireasă pline de noroi.

– Vrei să-mi povestești treaba? întrebă el, privind-o scurt, pătrunzător, înainte de a reveni cu ochii spre drum.

– Nu! Da! Adică, nu vreau decât să mergem.

– Apropo, pe mine mă cheamă Alton Evers.

Randi dădu din cap.

– Și pe matale?

– Ăă, Randi.

– Bine, Randi, vrei să mergi undeva anume?

Clătină iar din cap.

– Merg oriunde te duci dumneata.

Alton își împinse pălăria pe ceafă, scărpînându-și fruntea.

– La naiba, ce chestie! O dată nu mi-a zis o femeie așa, mai ales una-mbrăcată-n rochie de mireasă.

Chicoti.

– Păi, eu, știi, mă duc la Phoenix.

Stomacul lui Randi mai făcu un salt mortal. Dacă ar fi avut de ales, ar fi sărit jos din camion. Dar nu avea încotro. Trebuia să stea cuminte și să se roage ca Alton Evers să ambreieze și să pornească.

Așteptă cu răsuflarea tăiată, aproape simțind gustul curiozității lui. După ce porneau, avea să-i povestească ce i se întâmplase. Acum, nu putea decât să-l roage, din privire, să nu-i pună nici o întrebare – doar să demareze. Dintr-o dată, se chirci, când încă un trăsnet căzu în apropiere, zguduind mașina.

– La naiba, dac-aș fi un ageamiu, aș zice că mai bine mi-era acasă-n Texas. Știi, în fiecare primăvară avem furtuni din-astea. Unele-s și mai rele, dacă-ți vine să crezi. Păi, s-au văzut trăsnete care să pârlască părul omului de pe brațe, pe cîstea mea.

– Te rog, vrei să pornim?

Alton părea pe punctul s-o contrazică, dar renunță. Băgă în viteză și reveni pe șosea.

– Ascultă-mă pe mine, spuse el în tăcerea care se lăsase, aplecat peste volan, o să mergem mai încet decât curge-n sus melasa. N-am de gând să-mi paradesc nici mașina, nici pe mine, pentru nimeni și nimica.

– Înțeleg, răspunse Randi, cu vocea sugrumată. Îți mulțumesc că m-ai luat.

– Nu-i problemă. Îmi pare bine de companie, mai ales într-o noapte ca asta.

Atâta doar că n-avea deloc o companie plăcută, își spuse Randi. După cum avea să reiasă curând.

Deși făcea tot ce putea pentru a rămâne în toate mințile, era ușurată că în sfârșit începuseră să se îndepărteze de Grand Springs.

Când se gândea la ce făcuse, îi îngheța sângele în vene. Nu numai că fugise de Hal, viitorul ei soț, înainte de nuntă, dar își părăsise și familia.

Hal era livid, nu încăpea nici o îndoială. Fratele ei, Noah, binecuvântat să-i fie sufletul, își ieșea din minți de îngrijorare. Iar mama lor, Melissa, era și lividă, și îngrijorată. În acel moment, Randi refuza să se gândească la sentimentele lor. Oricum, și-ar fi irosit degeaba energia, o energie pe care trebuia să și-o conserve, întrucât n-avea idee ce-i rezerva viitorul.

O străbătu încă un fior.

– Mai ți-e frig, duduie?

– Nu, mi-e bine.

– Mhm, sigur, mormăi Alton, înainte de a reveni cu atenția asupra drumului înșelător.

Era destul de rău că, în ultimul moment, conchisese că nu putea face nunta, dar...

– Ai chef de vorbă?

Glasul lui aspru îi risipi gândurile. Gâtul i se contractă din nou.

– Nu prea.

– Ce ți-a făcut babacul matale, te-a luat la trosneală?

– Poftim? exclamă Randi, șocată de întrebare.

– Te ținea numa-n pumni, sau ce?

– Nu... nu.

– Atunci, de ce-ai șters-o?

În sfârșit, se întoarse spre el.

– Ascultă, îți mulțumesc că m-ai ajuat și, când voi putea, am să te răsplătesc, dar...

– Vrei să nu-ți mai pun întrebări?

– Exact, răspunse ea, cu voce slabă.

– Nu-i problemă.

Numai de-ar fi fost atât de simplu. Numai de n-ar fi auzit fără voie acea conversație. Dar o auzise. Își ținu respirația, nedorind să se gândească la ceea ce se întâmplase în continuare.

Cine erau acei bărbați pe care-i auzise vorbind? După ce-și dăduseră seama că îi auzise, se luaseră după ea. Și amândoi erau înarmați!

Doamne sfinte, în ce nimerise?

Dacă nu s-ar fi întrerupt curentul chiar în acel moment, și o găseau, oare ar fi omorât-o?

Da.

După expresiile lor amenințătoare, era sigură că ar fi ucis-o. Deocamdată însă, își spuse ea, privind din nou spre șofer, era în siguranță.

Grație acestui gentleman texan care mesteca tutun, îl lăsa în urmă pe bărbatul cu care nu voia să se mărite, precum și pe cei doi care, din cine știe ce motiv, voiau să-i scurteze zilele.

Capitolul 3

Amanda Jennings se retrase de lângă targă, zâmbindu-i pacientului, un tânăr care fusese adus la urgență după ce primise o lovitură puternică în cap. Făcea ore suplimentare, la o fabrică locală. Cel mai probabil, fusese neatent din pricina oboselii.

Amanda putea înțelege cauza, dar nu și efectul. În meseria ei, nu era permisă nici cea mai mică neatentie. Ținea în mână viețile unor oameni, responsabilitate pe care n-o luase nicio dată în glumă.

— Te simți mai bine, domnule Epps? îl întrebă ea.

Tânărul îi zâmbi fără vlagă.

— Mult mai bine, doamnă doctor. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Încearcă și te odihnește, da? Radiografia prezintă o ușoară comotie, așa că te vom ține sub supraveghere.

Amanda își îndreptă privirea spre prietena ei, Karen Sloane, internistă rezidentă care lucra într-un schimb suplimentar la urgență.

– Să mă anunți dacă observi vreo schimbare la domnul Epps. Sunt în cabinetul meu.

Karen dădu din cap, apoi se întoarse spre pacient, cu o licărire în ochii ei cenușii.

– Gata, de mine nu mai scapi.

– M-am plâns eu de ceva? Ce mama dracu', sunt între două femei frumoase...

– Hopaaa, exclamă Amanda, e clar că merge pe calea cea bună!

Cu un răs ușor, ieși din camera de tratament, în holul spitalului Vanderbilt Memorial, unde lucra peste program, în al doilea schimb la rând.

Având în vedere furtuna de afară, în secția de urgență, unde Amanda avea postul ei permanent, domnea o liniște neobișnuită. „Așeaptă numai puțin“, își spuse ea, arcuindu-și în jos buzele pline. O asemenea vreme era ocazia ideală pentru accidente de circulație și de multe alte feluri, fiind în plus seara de vineri care, indiferent de împrejurări, era întotdeauna agitată.

Amanda urcă până în cabinetul ei de la etajul întâi, unde secția de internări și cea de urgențe erau închise. După ce intră în mica încăpere, abia suficient de încăpătoare pentru a conține un birou, un dulap și un pat, oftă și-și împinse după ureche o șuviță groasă de păr blond.

Dumnezeule, obosită mai era, dar totuși nu voia să plece acasă. În plus, aveau nevoie de ea. Din cauza vremii oribile care începuse nu de mult, spitalul funcționa cu personal redus. Inundațiile și alunecările de teren făcuseră ca multe

drumuri să devină impracticabile. Poliția și alte oficialități orașenești le recomandaseră oamenilor să rămână acasă.

Până aici, toate bune, își reaminti Amanda, deși n-avea de gând să se culce pe-o ureche. Expresia „Liniștea dinaintea furtunii” îi veni în minte tocmai când nu trăsnet zgâlțâi pe neașteptate clădirea. Amanda tresări, apoi se încruntă. Așa cum prevăzuse, răgazul nu durase mult. În toții anii de când locuia în Grand Springs, adică aproape de-o viață, era cea mai groaznică vreme prin care trecuse vreodată acel oraș cu șaizeci de mii de locuitori.

Dacă ploaia nu înceta curând, Amanda își imagina mica localitate turistică dispărând, măturată de torente. Desigur, una ca asta n-avea să se întâmple – sau, cel puțin, așa se ruga ea. Turismul era o sursă importantă de venituri, întrucât orașelul se afla aproape de cele mai bune pârtii de schi, lacuri și trasee turistice din Colorado.

Totuși, avea să se bucure când furtuna trecea și situația revenea la normal. Nervii tuturor erau întinși la limită, inclusiv ai ei.

Dar agitația Amandei nu era cauzată numai de condițiile atmosferice. Ar fi vrut... Nu. N-avea să-și facă sieși așa ceva. Refuza să-și lase gândurile să se abată pe calea interzisă. Nu se putea complăce în așa ceva, când era mai mulțumită ca oricând de sine și de munca ei. Îi plăcea profesiunea de medic și iubea orașul Grand Springs.

– E cineva acasă?

Intervenția neașteptată o făcu să se întoarcă. Directorul secției de urgență, Carl Stanley, deschisese ușa și îi zâmbea din prag.

– Înăuntru sau afară? replică ea, surâzând la rându-i.

Carl pricepu mesajul, căci râse.

– Nu te simți prost. Și eu sunt cu gândurile vraiste.

Nici nu și-ar fi putut dori un șef mai isteț sau mai drăguț, deși Carl numai a doctor nu arăta. Era înalt și voinic, cu barbă și plete stufoase. De fapt, adesea arăta de-a dreptul șleampăt, ca și cum n-ar mai fi făcut un duș de luni de zile. Amanda bănuia că era din cauza degetelor înăsprite și a dinților îngălbeniți de tutun. Totuși, nimic nu-i putea întrece agerimea minții și îndemânarea.

– Intră, îl pofti Amanda, deși mă pregăteam să merg la bufet, la o cafea.

Doctorul Stanley deschise și mai larg ușa, după care se retrase într-o parte, cu un gest larg.

– Să mergem. Nici mie nu mi-ar strica una.

Ajunși în salonul spațios, ocupat de un frigider, un cuptor cu microunde, o masă metalică, scaune și un pat deloc confortabil la înfățișare, nu-și vorbiră decât după ce se așezară la masă, cu câte o ceașcă de cafea tare.

– Apropo, îți mulțumesc pentru schimbul al doilea.

– Nici o problemă, răspunse Amanda.

– Tare-aș mai vrea ca toți subalternii mei să fie la fel de harnici și săritori ca tine.

– În cea mai mare parte, așa sunt.

Carl tăcu un moment, frecându-și barba.

– Cum ți-ar plăcea să-mi fii asistentă?

Amanda făcu ochii mari, cu o ușoară exclamație:

– Îți arde de glume?

– Nnț. Spitalul Vanderbilt e pe cale să primească o subvenție enormă, care va crea o asemenea posibilitate, atât de plan profesional, cât și financiar.

– Păi, sigur, sunt flatată.

– Dar...?

Cu toate că roși, Amanda nu-și mută privirea în timp ce răspundea:

– Ai auzit, nu-i așa?

– Că vrei să pleci de la urgență, ca să lucrezi pe cont propriu – în medicina sportivă, mai exact. Ai dreptate, am auzit. Și nu mă bucur deloc.

– Deci, ăsta e modul tău de a mă ține legată de Vanderbilt?

– Și ce, e rău?

– Nu, e chiar foarte măgulitor și mă simt onorată.

– Atunci, ajunge să spui da.

Amanda se ridică, pentru a merge la fereastră, continuând să soarbă din cafea. Asemenea lui Carl, avea nevoie de efectul cafeinei. Un moment, păru fascinată de ploaia care bătea în geam.

– Nu-mi pot imagina spitalul ăsta fără tine, continuă Carl.

Tăcu o clipă, apoi tuși.

– Nu pleca. Te rog.

Amanda se răsuci în loc.

– Nu-ți pot promite nimic. Intrarea în practica medicală sportivă a fost și este visul meu suprem. Dar ceea ce-ți pot promite e că n-am să plec prea curând.

– Slavă Domnului. Mă gândeam că, poate, întoarcerea lui Noah...

Clătinând din cap, Amanda îl întrerupse:

– Noah nu are *nimic* de-a face cu deciziile mele.

Vorbea pe un ton la fel de rece ca temperatura corpului, care-i scăzuse brusc.

– Iartă-mă, n-am vrut să insinuez că...

– N-ai insinuat nimic, răspunse ea, nepăsătoare, dar pe același ton înghețat. În momentul de față, simt că am nevoie de mai multă experiență înainte de a-mi începe practica particulară, ceea ce înseamnă că mă voi gândi serios, cu siguranță, la oferta ta, *dacă* va sosi subvenția.

Directorul își goli ceașca, apoi se ridică, din nou zâmbitor.

– Ai încredere-n mine, va sosi. Până una alta, eu mă duc acasă. Dacă se-mpute treaba, voi încerca să mă-ntorc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, pe drumurile astea alunecoase.

– Mă descurc eu. N-aș fi plecat, dar sunt gata să adorm pe picioare, ceea ce-nseamnă că ar fi riscant să mă ating de vreun pacient.

Nu-l putea contrazice. Oboseala era un factor critic în S.U., unde era nevoie de decizii prompte, minți limpezi și mâini sigure. Ca prin minune, Amanda continua să le aibă.

– Ai grijă, mai strigă ea în urma lui.

Carl îi făcu cu mâna, apoi închise ușa.

Un moment, se întrebă dacă să stea la bufet, sau să se întoarcă în cabinetul ei. Preferă să rămână unde se afla, atâta vreme cât era liniște. Dar, în fond, nu de liniște avea nevoie; îi lăsa prea mult timp să gândească.

Lua-l-ar dracu' pe Carl, de ce adusesese vorba despre Noah Howell?

Se uită la ceas și văzu că tocmai urma să aibă loc nunta de la cabana Squaw Creek. Se mărita sora lui Noah, Randi, și erau invitați toți cetățenii de vază ai orașului. Toți, cu excepția ei, mai bine zis, își spuse Amanda, cu un zâmbet răutăcios. Dar era mai bine așa. Squaw Creek era ultimul loc unde ar fi vrut să se afle.

Prefera locul unde se găsea, făcându-și meseria. De fapt, prefera să nu se gândească la nunți – ale oricui. Totuși, nu-și putea alunga din minte ziua de mâine și semnificația acesteia. Ar fi trebuit să fie prima aniversare a nunții *ei* – dacă Noah n-o lăsa cu buzele umflate în fața altarului.

I se opri respirația în plămâni și închise strâns ochii, sperând să-și alunge gândurile nepoftite. Tactică greșită. În cameră păru să se ivească duhul lui Noah. De ce trebuia să se gândească la el tocmai acum, când era singură? Așa, înnebunea de furie, de furie și frustrare.

Întoarcerea lui la Vanderbilt fusese ca o lovitură pe la spate. De ce, dintre toate spitalele regionale mici care aveau nevoie de chirurghi buni, unele mult mai prestigioase decât Vanderbilt Memorial, alesese să se întoarcă tocmai acasă? De ce îl primise înapoi consiliul de administrație? La a doua întrebare, răspunsul era simplu – era cel mai bun în meseria lui. Avea mâinile unui chirurg cu ani de experiență. *Era* un chirurg cu experiență. Mare păcat că acest talent nu se regăsea și în viața lui personală.

După plecarea lui Noah, Amanda se rugase ca, prin cine știe ce minune, să nu-l mai vadă niciodată. Aproape începuse

să se convingă că rugăciunea ei își primise răspunsul, când prinsese de veste că Noah se întorcea. Prima ei reacție fusese aceea de a demisiona pe loc.

Apoi, rațiunea și mândria îi veniseră în ajutor. În nici un caz n-avea să-i mai acorde vreo șansă de a-i distruge viața, tocmai acum, când începea să-și dreagă inima și să regăsească fericirea.

Ia mai ducă-se la dracu' Noah, cu întoarcerea lui cu tot!

– Grrrh! mârâi ea, dezvelindu-și dinții, hotărâtă să-și țină în frâu gândurile rebele. Slabe șanse. Mintea i se oprise asupra trecutului și n-avea de gând să-l lase în pace.

În ziua aceea fatidică, Noah apăruse la ușa ei, cum făcuse de un milion de ori înainte. Erau invitați la un picnic cu hamburgeri, organizat de alt medic și familia lui. Nici unul dintre ei nu voia să se ducă, dar se simțeau datori. Astfel, la sosirea lui Noah, Amanda îl aștepta, gata îmbrăcată.

În clipa când îi deschisese ușa, văzându-i chipul, știuse că era ceva în neregulă. Un alt semn era faptul că n-o luase în brațe s-o sărute, fierbinte și pasional cum obișnuia, după ce n-o mai vedea câteva zile. În acea perioadă, tocmai se întorsese de la un seminar de chirurgie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda.

Noah intră pe lângă ea, mergând până în mijlocul camerei, unde se întoarse, cu trăsăturile crispate. Amandei i se opri un moment inima în piept. Nici chiar după ce îi murea câte un pacient, nu-i văzuse vreodată acea expresie chinuită pe trăsăturile dăltuite aspru. Inima ei mai întârzie câteva bătăi.

– Noah, rosti ea, cu răsuflarea tăiată.

– Nici nu știu cum să ți-o spun.

– Ce să-mi spui?

Tăcere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mie poți să-mi spui orice.

Cumva, cuvintele reușiră să se desprindă de buzele ei uscate.

– Nu mă pot însura cu tine.

În primul moment, Amanda nu făcu decât să clipească din ochi, apoi clătină din cap, ca și cum nu l-ar fi auzit bine.

– Ce-ai spus?

– Am contramandat nunta.

Glasul lui era atât de încordat și scăzut, încât abia reușea să-l înțeleagă.

Totuși, Amanda făcu un pas înapoi, clătinându-se, ca și cum ar fi plămuit-o.

– Nu poți vorbi serios.

– Ba sunt cât se poate de serios.

– Dar de ce? Adică...

Amanda nu mai putu continua. Cuvintele i se opriră în gât.

– Ai încredere-n mine, e mai bine să nu știi. Nu numai atât, fii sigură că-ți va fi mult mai bine fără mine.

– Bine, dar e cea mai mare nebunie pe care am auzit-o vreodată, Noah. N-are nici un sens ce spui. Trebuia să ne căsătorim peste trei luni.

– Iar eu îți repet că asta n-o să se întâmple.

– Fir-ai al dracului! Dacă-mi întorci spatele, nu crezi că măcar îmi datorezi o explicație?

– Consideră doar că ai noroc și-atât. Îți fac cea mai mare favoare din viața ta.

Amanda parcurse distanța care-i despărțea, apucându-l de braț.

– Nu știu ce se întâmplă, dar de-un lucru sunt sigură: că mă iubești.

Noah gemu:

– Nu-ncepe, Amanda.

– *Să nu-ncepe?* Își auzi Amanda propria voce ridicându-se la un nivel isteric, dar fără a se putea stăpâni, cum nu-și putea opri nici inima să-i moară în piept. Asta-i tot ce ai de spus?

– Da, repetă Noah, în timp ce-și muta privirea, rămânând țeapăn și intangibil.

– Bine. Îți voi accepta toate explicațiile astea ridicole, dacă-mi poți spune, privindu-mă în ochi, că nu mă iubești.

Un moment, Noah nu spuse nimic, ceea ce-i umplu inima de bucurie.

– Vezi, știam eu...

– Nu te mai iubesc.

Cuvintele lui, rostite încet dar accentuat, răsunară ca explozia unei bombe. Amandei îi venea să urle; îi venea să se repeadă la el; îi venea să fugă undeva, să se ascundă de durerea pe care o simțea.

Nu făcu nimic. Se retrase doar cu un pas, privindu-l ca și cum ar fi fost ultimul gunoi. Cine naiba se credea, să intre-n casa ei din senin și să-i spună calm că n-avea să se însoare cu ea, că n-o mai iubea?

Un ticălos clasa-ntâi, care n-o merita.

Înfruntându-și lacrimile, Amanda își rezezi bărbia înainte. Mai degrabă ar fi murit, decât să-i dea de înțeles cât de adânc o rănise trădarea lui.

— Bine, cum dorești.

— Amanda...

— Nu! Să n-aud o vorbă.

Își scoase inelul și-l aruncă la picioarele lui. Ricoșând dintr-o gheată, inelul căzu pe covor.

Noah nu se clinti.

— Ridică-l, fir-ai al dracului, și ieși afară! Nu vreau să te mai văd.

Fără a-și desprinde dinspre ea ochii albaștri, Noah se aplecă, luă inelul, apoi porni spre ușă. Abia după ce o închise în urma lui, Amanda înțelese cu adevărat cele întâmplate.

Cât ai clipi din ochi, viața ei se schimbase. Noah nu mai făcea parte din ea. Se prăbuși pe podea, plângând până îi secară lacrimile.

Și nici acum, după atâtea luni, nu avea idee de ce o părăsise. A doua zi dimineată, la spital, aflase că Noah își luase concediu fără plată pentru un an.

Cumva, cu ajutorul prietenilor apropiați, reușise să-și vadă de viața ei, în ciuda prăpădului lăsat de trădarea lui Noah.

Iar acum, se întorsese. Cu câteva luni mai devreme decât anunțase.

— De ce, canalie? șopti Amanda, înfigându-și unghiile în palme. De ce te-ai mai întors?

Capitolul 4

Amanda simți vibrația pagerului aplicat pe șold. Micul aparat parcă turbase. Ar fi trebuit să știe că scurtul respiro fusese prea frumos ca să fie adevărat.

O căutau de la S.U., dar asta era bine. Avea nevoie de muncă. Peste câteva minute, intra pe ușa dublă automată.

– Traume unu, doamnă doctor! îi strigă un asistent.

Harold Epps. Era clar că se întâmplase ceva rău. Grăbind pasul, Amanda se repezi în salon. Doctorița Sloane și un infirmier țineau pacientul imobilizat pe targă; acesta se zvârcolea în convulsii violente.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda, cu voce fermă dar controlată, apropiindu-se de brancardă.

Doctorița Sloane era vizibil tulburată.

– Doar... o secundă m-am întors cu spatele. Imediat, am auzit sunetul ăsta oribil și am știut că avea o criză.

Amanda începu să emită ordine:

– Băgați-i ceva în gură, ca să nu-și înghită limba.

În timp ce căutau un obiect potrivit, Amanda îi examinează ochii cu lanterna. Erau dați peste cap.

– Harold! Ce s-a-ntâmpat cu soțul meu?

Neluând în seamă vocea înnebunită de lângă ea, Amanda mai dădu un ordin. În câteva secunde, Harold se liniști, dar curând fu luat la radiologie, pentru un examen amănunțit.

Abia acum, Amanda se întoarce și o privi pe tânăra gravidă, albă la față, care stătea în cameră lângă ușă. Lângă ea era una dintre surorile de gardă de la urgență, Liz Roberts.

După ce o încredință pe femeie că soțul ei dormea liniștit, Amanda o pofti să ia loc și-i spuse ce se întâmplase.

– O, Doamne! șopti doamna Epps, cu lacrimi în ochi. O... o să moară?

În capul Amandei se declanșă un semnal de alarmă.

– De ce mă-ntrebați asta?

– Nu v-a spus?

– Ce să-mi spună? se interesează Amanda, și mai îngrijorată.

– Are... are epilepsie.

– Și de ce să nu ne fi spus?

Femeia își mușcă buza de jos; părea să-și iasă din minți de spaimă.

– Fiindcă așa e el. Mereu se prefacă că e bine, ca să nu lipsească de la serviciu.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

– Știți, noi nu... nu prea avem bani, iar eu nu pot lucra, când se apropie nașterea și așa mai departe...

Suspina de-a binelea, iar Amanda o consolă:

– Totul va fi bine. Ștergeți-vă lacrimile și în curând vă voi lăsa să-l vedeți. Până atunci, sora Roberts vă va conduce în sala de așteptare. Dacă e nevoie, vorbim mai târziu.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor.

După ce dădu dispoziție să fie ținută la curent cu starea lui Harold, Amanda îi controlă pe alți doi pacienți rămași sub observație, apoi se întoarce în cabinetul ei, unde își dădu seama că tremura.

Acei doi tineri o impresionaseră. Se temea că, nu peste mult, avea să se înăsprească prea tare ca să-i mai pese. Dacă se întâmpla vreodată asta, urma să-și depună licența. Un medic indiferent nu făcea două parale.

Așezându-se la birou, Amanda își rezemă capul în mâini, numai pentru a tresări când un nou fulger dansă pe cer, urmat de un bubuit amenințător. Chiar n-avea de gând să înceteze mizeria asta? se întrebă ea, simțindu-se tot mai stânjenită. De obicei, vremea urâtă nu avea nici un efect asupra ei, poate fiindcă se obișnuise să aibă de-a face cu crizele. Era posibil ca și copilăria ei să fi contribuit la alegerea profesiei medicale, întrucât fusese la fel de sălbatică și traumatizantă ca furtuna de-acum.

Dar știa de ce avea nervii în pioneze. Din cauza lui Noah. Exista însă un Dumnezeu, de vreme ce încă nu se întâlnise cu Noah față-n față. Dar, în fond, ea însăși își impusese să *nu-l*

vadă, deși nu-i fusese deloc ușor. Mare noroc că nu se văzuseră în hol – sau, mai rău, nu nimeriseră unul lângă altul la vreo ședință.

– Nu te mai chinui singură așa! șopti Amanda, trăgând adânc aer în piept, ceea ce-i mai încetini oarecum galopul inimii. Își făurise o nouă viață. Asta era cheia supraviețuirii.

Își găsisese un alt bărbat.

Gordon Bishop era un vis al femeilor împlinit, un bărbat care știa cum să iubească – și care o iubea pe ea. Era broker de investiții, cu un cont gras în bancă, deși pentru Amanda asta nu avea nici cea mai mică importanță. Fără a fi bogată, câștiga bine și își putea permite aproape orice, cu excepția deschiderii unui cabinet particular. Pentru așa ceva, era nevoie de sume fabuloase, pe care ea nu le avea.

Cea mai remarcabilă și importantă calitate a lui Gordon era aceea că, pe lângă că o iubea, dorea s-o ia de soție. Deși nu-l iubea la fel de mult cum o iubea el pe ea, fapt pe care nu-l ținuse secret, întrucât nu dorea să fie altfel decât absolut cinstită, Amanda dorea totuși să facă acest salt de credință și să se mărite cu el.

Se temea, recunoscând că dezertarea ușuratică a lui Noah îi lăsase răni adânci. Gordon, însă, era la fel de diferit de Noah ca lumina zilei de întuneric. Amanda știa că putea avea în el cea mai deplină încredere. O încredere care nu-i venea deloc ușor. Nici la început, și nici acum. Tumultuoasa ei copilărie avusese grijă de asta.

Amanda oftă, dezolată că își făcea reproșuri în continuare, întrebându-se de ce nu se ducea în S.U., unde gândurile și emoțiile aveau să i se concentreze asupra pacienților ei și necesităților acestora.

Degeaba. Nu se clintea. Trecutul o ținea pe loc, insistând să reînvie. În locul lui Noah și al acelei expresii reci și străine din ochii lui, îi vedea acum pe cei ai mamei sale, ostili și goi de orice sentimente. O podidiră lacrimile, aproape orbind-o.

Curios, nu-și dăduse seama că mai avea lacrimi ca să plângă.

Când era vorba de copilăria ei, bănuia că bagajul amintirilor de care nu se putea dezbara conținea obligatoriu și lacrimi. Oricât de mult îl iubise pe Noah, avusese momente când cuvintele brutale ale mamei ei continuaseră s-o bântuie.

– Nesimțitul s-a cărat, îi spusese mama ei, cu cinci minute înainte de a lua autobuzul spre școală.

Mintea fetei de șase ani se chinuise să înțeleagă la ce se referea Mary Jennings.

– Tăticul, adică?

– Mda, „tăticul“, o îngână Mary, cu o strâmbătură de silă.

– Unde... unde s-a dus? se bâlbâi Amanda, cu ochii mari și inocenți.

– De unde naiba să știu eu? replică mama ei, cu trăsăturile schimonosite hidos. Nu-ș’ decât că-n casa asta nu mai pune picioru’.

– O, mămico, nu! țipă fetița, strângându-și ghiozdanul la piept. Tăticul trebuie să se întoarcă. Trebuie, și gata.

– Termină cu smiorcăiala, m-auzi ce-ți zic, că de nu, pui cureaua pe fundu' tău!

– Mămico!

– S-a cărăbănit! Nu se mai întoarce. I-un bețivan de nimica, azi dimineață mi-a zis că nu mai are chef nici de mine, nici de tine.

– Dar mă iubește!

Mary pufni, cu un sunet deloc potrivit pentru o doamnă.

– Nu te iubește. Pe nici una din noi nu ne iubește, nicio-dată nu ne-a iubit și nici n-o să ne iubească.

– Dar, mămico...

În acel moment, sosise autobuzul, iar șoferul claxonase, punând capăt conversației. Dar Mary Jennings avea dreptate – tatăl Amandei nu se mai întorsese nicio-dată acasă.

Deși mama ei continuase să tune și să fulgere în legătură cu nevreținicia bărbatilor, nu era în stare să-i ocolească. În anii rămași din copilăria Amandei, amândoi părinții ei se recăsătoriseră de mai multe ori. Avea mai mulți frați și surori – unii pe jumătate, alții complet vitregi – iar povara creșterii a trei dintre aceștia căzuse pe umerii ei.

Amanda se cutremură, amintindu-și anii care urmaseră, anii ce o confruntaseră cu suferințe inutile, făcând-o să se maturizeze mult mai rapid decât ar fi fost firesc.

Nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, în afara ei însăși. Numai muncind zi și noapte, și cu ajutorul burselor, își putuse împlini visul de a ajunge medic.

Și, în pofida vieții ei familiale destrămate și a neîncrederii afective în bărbați, era o doctoriță extrem de bună. Nu se compara cu nimeni.

Cât despre părinții ei naturali – aceștia nu-i mai creau probleme. Amândoi muriseră demult, la un an diferență – mama ei de cancer, iar tatăcul, de hemoragie cerebrală. Pe-atunci, Amanda era studentă, departe de ei și de familia ei extinsă, cu care acum nu se mai vedea decât la ocazii deosebite, întrucât cu toții locuiau în diverse state.

În principiu, trăia singură. Ba nu, se corectă Amanda în sinea ei. Nu era singură. Îl avea pe Gordon. Convinsă dintr-o dată că, dacă-i auzea glasul, urma să-și revină, se duse la telefonul de pe birou și-i formă numărul.

– Salut, spuse ea.

– Salut ești tu, glumi Gordon, chicotind.

Cu ochii minții, îl văzu așezat la birou, cu un aspect la fel de dezordonat ca hârtiile din jurul lui. Deși dedicat meseriei, nu era un maniac al muncii la fel ca ea, ceea ce era cu atât mai bine. În eventualitatea în care ceda și se mărita cu el, aveau să formeze o echipă compatibilă.

Căsătoria cu un alt medic ar fi fost o mare greșeală.

– Ei, mai ești acolo? întrebă Gordon.

– Scuză-mă. Aveam doar un minut liber și am vrut să-ți aud glasul.

– Foarte frumos, dar ești sigură că totul e-n regulă? Pari cam abătută.

– Din cauza vremii, minți ea, cuprinsă imediat de remușcare. De fapt, o luasem pe calea amintirilor. Și, cum bine știi, direcția aia e tabu.

– Ai nevoie să ieși un timp din spitalul ăla. Înnebunesc la gândul că stai acolo, pe vremea asta îngrozitoare. De fapt, nici măcar n-ar trebui să vorbim la telefon.

– Ca medic, cred că pe-asta eu o știu cel mai bine. Just?

Gordon chicoti:

– Just. Te iert, dar numai dacă-mi promiți că-mi gătești o lasagna, cu prima ocazie.

Fusese și mâncarea favorită a lui Noah. Amanda își încheștă mâna pe receptor, într-o strânsoare de moarte. În acel moment, cel mai puternic trăsnet de până atunci zgâlțâi toată clădirea, care se cufundă imediat într-un întuneric total.

Maică Precistă! Numai asta le mai lipsea – să rămână fără curent. Dar Amanda avu confirmarea, când auzi țiuitul generatorului de urgență, care intra în funcțiune.

– Gordon!

Știa că eforturile de a relua conversația erau zadarnice, telefonul fiind mort. Amanda n-avea timp să se mai preocupe de asta; vaietul unei sirene se luă la întrecere cu furtuna.

– Aha, a-nceput cursa!

Și, răsucindu-se pe călcâie, o luă la fugă spre S.U., știind că urma să se dezlănțuie iadul pe pământ.

– La dracu'!

Pagerul lui Noah țipa ca scos din minți, dar nici măică-sa nu se lăsa mai prejos. Stăteau față-n față în fundul capelei întunecate, ca doi adversari porniți să verse sânge – nu ca două rude de sânge.

Piuitul pagerului reîncepu, mai tare ca oricând, deși Noah se miră că-l auzea peste vacarmul din capelă, cauzat atât de anunțul lui, cât și de pana de curent, precum și de vremea groaznică de-afară.

– Închide blestemăția aia! îi ceru Melissa, cu ochii reci ca două cioburi de gheață.

Noah își stăpâni nervii, deși abia la limită. În orice moment, puteau să-i scape de sub control. Dacă știa cineva cum să-l manipuleze, aceea era mama lui, acum pe cât de tulburată, pe-atât de furioasă.

– Ascultă, trebuie să plec.

– Să *pleci*?

Vocea Melissei ajunsese la nivelul zbieretelor.

– Cum adică, să pleci? Nu poți să ieși pe ușă, lăsându-mă singură să plătesc oalele sparte de sora ta.

Se întoarse să privească spre mulțimea nuntașilor.

– Cu toți oamenii ăștia cum rămâne?

– Se vor duce acasă.

– Cum poți fi atât de... atât de neserios?

– Nu sunt neserios deloc.

Melissa pufni.

– Ba ești!

– Ce naiba, mamă, n-am încotro. Sunt chemat la spital, depind de mine viețile unor oameni.

– Și a surorii tale, nu?

Colțurile gurii lui Noah se arcuiră în jos.

– Haide, mamă, fii serioasă. Mă îndoiesc că viața ei e în pericol.

– Trimite pe altcineva în locul tău, nu se lăsa Melissa, pe un ton trufaș.

– Nu pot. Și-n plus, pe vremea asta, mare noroc voi avea dacă reușesc să ajung măcar eu acolo.

– Sora ta a dispărut, pentru numele lui Dumnezeu, replică Melissa, trecând la un ton smiorcăit, lingușitor. Cu siguranță, e mai importantă decât serviciul.

Noah nu se osteni să discute acest subiect, știind cât de egoistă era mama lui, fapt care nu s-ar fi schimbat în veci, orice-ar fi zis sau ar fi făcut el.

– Nu te-ai gândit nici un moment că s-ar putea ca Randi să fi dispărut fiindcă așa a vrut ea?

Melissa clătină din cap.

– Bine, dar asta-i cea mai mare nebunie pe care-am auzit-o în viața mea. Îl iubește pe Hal, și-n plus, nu mi-ar face mie una ca asta. S-a întâmplat ceva. Știu eu, continuă ea, frângându-și mâinile. Și Hal, el unde e?

– De unde vrei să știu eu?

– Cum îți permiți să-mi vorbești pe tonul ăsta! replică Melissa, cu ochii scăpărându-i. Randi și cu mine suntem responsabilitatea ta. Trebuie să-l ajuti pe Hal s-o găsească.

Pagerul lui Noah piui din nou.

– Trebuie să plec.

Când mama lui dădu să-l întrerupă, adăugă:

– Ascultă, și eu sunt la fel de îngrijorat pentru Randi ca și tine. În momentul de față, însă, mă duc la Vanderbilt.

– Dar...

Tonul lui Noah se îmblânzi.

– Hal e pe-aici pe undeva. Găsește-l. Va ști el ce e de făcut. Tu stai cuminte, și ținem legătura.

Se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Curaj, Randi nu va păți nimic, și nici tu.

– Noah Howell!

– Îți repet, ținem legătura.

Nu peste mult, Noah năvălea pe ușile secției de urgență unde, așa cum se așteptase, domnea nu numai aglomerația, ci și haosul. Telefoanele sunau. Membrii personalului restrâns alergau care-ncotro. Iar generatorul de rezervă nu părea deloc hotărât să meargă. Dacă și nenorocitul ăsta se strica...

Cineva scoase un țipăt de durere. Împotriva propriei voințe, Noah se strâmbă. Momentele ca acestea îl făceau să-și dorească o altă profesiune – ceea ce era fals, își spunea el. Vindecarea trupurilor zdrobite era meseria lui și, oricât de grea ar fi fost, nici nu se putea gândi că ar fi preferat altceva. Era un salvator de profesie.

În viața personală, era un ratat.

– Slavă Domnului că ați venit, domnule doctor, îl întâmpină Bethany Kent, o soră de la urgență, cu vocea încordată la maximum.

- Unde merg mai întâi?
- La traume, doi. E vineri noapte și tocmai au fost aduși doi adolescenți care s-au accidentat cu mașina.
- Am nevoie de încă cineva, răspunse Noah, răspicat. Cheamă-l pe Malcolm Riley. Zi-i să vină aici un-doi.
- Sora Kent o luă la fugă mărunț, pentru a ține pasul cu el.
- Am și încercat, dar n-am prins legătura.
- La dracu', înjură Noah, cu fălcile strânse. Nu-mi rămâne decât să fac tot ce pot de unul singur.
- Mă rog, nu sunteți singur, slavă Domnului.
- Pe vremea asta, e un adevărat miracol, comentă Noah, fără să încetinească pasul. Cine-i de gardă în weekend?
- Sora Kent nu apucă să-i spună. Noah ridică privirea tocmai când de după colț apărea Amanda.
- Se opri ca trăsnit, în același timp cu ea. O fracțiune de secundă, ochii li se întâlniră. Urmă o tăcere tensionată, enorm de grăitoare.
- Noah deschise gura, dar nu ieși nici un sunet. Fu nevoit să-și dreagă glasul, pentru a șopti în sfârșit:
- Bună seara, Amanda.

Capitolul 5

Lui Noah îi venea să ia pe cineva la pumni – preferabil, pe sine însuși.

La dracu', nu suporta să fie luat pe nepregătite. Și tocmai asta se întâmplase. Amanda. În persoană. Și arătând mai frumoasă decât o văzuse vreodată. Nu se așteptase la o asemenea întâlnire – cel puțin, nu în seara asta. Dar, ce naiba, n-ar fi trebuit să se mire. Existaseră toate șansele să fie de gardă, chiar și fără actuala criză. La urma urmei, secția de urgență era domeniul ei.

Și totuși, Noah presupusese că, atunci când aveau să se reîntâlnească, totul urma să se întâmple în condițiile stabilite de el. Atâta despre stăpânirea situației, își spusese, cărându-și încă un pumn în gând.

Deși nu avu nevoie de mult timp pentru a observa cum se schimbaseră, știa că ulterior avea să-și amintească fiecare detaliu. Deocamdată, trebuia să treacă peste veninul ce iradia din

ochii ei albaștri precum cristalul, ochi care reușeau întotdeauna să-i trezească dorința de a ști oare ce pândeau înapoia lor.

Acest lucru nu se schimbaseră.

Înjură în gând, tocmai când Amanda spunea, pe un ton repezit:

– Să ne apucăm de treabă. Avem de lucru.

Perfect. Jocul se putea practica în doi. Dacă Amanda dorea să se comporte ca doi străini, lui Noah îi convenea de minune. În plus, strategia ei era cea mai potrivită: doi medici muncind să salveze viața unui pacient – în cazul de față, două vieți.

– Vin și eu imediat, replică Noah la fel de pragmatic, apreciind deja situația din sala de tratamente.

Surorile Kent și Roberts erau ocupate cu victimele accidentului, un băiat și o fată, îmbrăcați în hainele bune, de vineri seara. Dar momentul nu avea nimic sărbătoresc. Tânărul gemea, iar fata plângea. Amândoi păreau să fie în stare critică și cu dureri mari.

– Numai ei erau în mașină? întrebă Amanda.

– Da, doamnă doctor, răspunse sora Roberts. Cel puțin, în mașina asta.

– Ce vrei să...

– Îi scade pulsul rapid, domnule doctor! interveni sora Roberts, întrerupându-l pe Noah.

Dar cea care îi răspunse fu Amanda.

– Dă-i cinci centimetri cubi de demerol. Pe urmă, anunță la chirurgie că vine. Are hemoragie internă.

– Și băiatul? întrebă Noah, în timp ce se apropia de el, întorcând capul spre Amanda, care stătea în cealaltă parte a tărgii.

– Are pulsul stabil, iar rănilile par să fie superficiale, dar vom ști mai multe după ce-l spălăm.

– Să sperăm că ai dreptate.

Buzele lui Noah se întinseră într-o linie subțire.

– Ai zice că niște puști ca ei au mai multă minte decât să bea și să conducă, într-o noapte ca asta.

Amanda clătină din cap.

– Niciodată nu se-nvață minte.

– Pot face ceva?

Noah și Amanda ridicară amândoi capetele, în timp ce pe ușă intra grăbită Karen Sloane, cu fața crispată de îngrijorare. Noah știa de ce; avea o fetiță de opt ani, care putea ca într-o zi să zacă și ea pe o targă, în aceeași stare cu acești adolescenți.

– Dumnezeuule, ce s-a întâmplat? întrebă Karen, cu privirea alergându-i de la un rănit la altul.

– Se pare că s-au luat de-un copac și au pierdut partida. Dar nu știu nimic sigur.

Amanda ridică privirea spre Karen.

– Aici totul e clar, ai putea vorbi cu polițiștii? Cred că sunt prin apropiere.

Toată camera mirosea a sânge și alcool. Când se gândea cât de prostește se purtaseră, lui Noah i se întorcea stomacul pe dos. Dar nu avea el căderea să-i judece – nu avea decât datoria de a remedia daunele.

– Altceva? întrebă Karen.

– Da, răspunse Amanda. Să-i anunțe cineva pe părinții lor. Imediat.

Doctorița Sloane se răsuci pe călcâie și ieși grăbită, exact în timp ce luminile se stingeau un moment.

Toți cei prezenți părură să încremenească.

– La dracu', dacă dinamul ăsta cedează...

Ochii lui Noah se ațintiră asupra tuburilor de neon, parcă sfidându-le să mai clipească o dată.

– Nici să nu te gândești, spuse repezit Amanda. Dacă s-o întâmpla, vedem noi atunci ce facem.

Mereu practică și implacabilă, își aminti Noah – numai în pat nu. *La naiba!* Gândul îi venise din senin, ceea ce îl și șoca, dar îl și înnebunea ca toți dracii. Nu era momentul să se gândească la altceva decât la cele două vieți tinere aflate în joc.

– Ce recomanzi, doamnă doctor Jennings? întrebă Noah încet, pe un ton aspru.

– Examen radioscopic.

– Se face.

– Domnule doctor Howell! Fata cedează!

– La naiba, șopti Noah.

Mai lătră câteva ordine, înainte de a adăuga:

– Haideți, la chirurgie cu ea!

– Succes, o auzi el pe Amanda urându-i, în timp ce ieșea din salon împreună cu sora Roberts.

O oră mai târziu, Noah îi scoase halatul și mănușile însângerate, apoi intră în sala de așteptare. Un cuplu între două vârste porni spre el, parcă mișcându-se cu încetinitorul.

Femeia, scundă și brunetă, cu ochii plini de lacrimi stăpânite, era leită fiica ei – sau, cel puțin, așa fusese până la accident.

– Suntem soții Collier, domnule doctor, spuse bărbatul, întinzându-i mâna.

– Fiica noastră, Laura, este...

Vocea doamnei Collier se frânse în suspine.

Soțul ei o cuprinse pe după umeri, trăgând-o lângă el, fără a-și desprinde un moment privirea din ochii lui Noah.

– Nu voi încerca să reduc gravitatea situației, doamnă Collier. Pe moment, starea ei e critică, dar stabilă. Deocamdată, mai mult nu putem spera.

– O, Doamne! strigă femeia, rezemându-se de soțul ei.

Noah le făcu un semn spre canapea.

– Să luăm loc, și vom sta de vorbă.

– O să moară? întrebă domnul Collier, după ce se așezară.

Noah se instalează pe marginea scaunului.

– Îmi pare rău, dar nu pot da nici un pronostic. Are multe hemoragii interne și numeroase fracturi.

– O putem vedea?

– Desigur, răspunse Noah, ridicându-se. Aranjez imediat.

– Vă mulțumim, domnule doctor, oftă domnul Collier. Cred că polițiștii vor dori să discute cu noi.

– Și eu cred.

Sperând să atenueze realitatea prea crudă, adăugă:

– Nu uitați, dacă aveți nevoie de mine, sunt pe-aici.

Se întoarce și porni spre cabinet, trântind ușa după el. Mare noroc avea dacă prindea cinci minute să-și revină. Auzea deja altă sirenă apropiindu-se. Din clipă-n clipă, aveau să-l cheme din nou.

Între timp, trebuia să-și stăpânească impulsul de a-și rezezi un pumn prin peretele subțire, ca să-și descarce enervarea. Unele tragedii erau inevitabile. Dar accidentul suferit de acești tineri nu făcea parte dintre ele.

Mare noroc ar fi avut Laura Collier să supraviețuiască până dimineța. Așa ceva, însă, era imposibil. Noah scrâșni din dinți, în timp ce-și masa ceafa, gândindu-se la chipurile distruse ale soților Collier. Doamne, ce ușor putea înțelege o asemenea durere, pe care nu i-ar fi dorit-o nici celui mai neîmpăcat dușman.

Cu gândurile abătându-i-se pe acest teritoriu interzis, își strânse ceafa ca și cum durerea fizică ar fi putut alunga chinul sufletesc care-i strângea țeasta ca într-o menghină.

Făcu un efort să-și îndrepte privirea spre un lucru palpabil și văzu patul, ispititor. Era frânt de oboseală, însă trebuia să dea uitării odihna, bazându-se pe cafea pentru a se ține pe picioare. Și-n fond, pe cine încerca să prostească? Putea să se culce, nici vorbă, dar somnul l-ar fi ocolit; demonii lui erau într-al nouălea cer.

— La dracu', mormăi, dezolat să simtă că-și pierdea auto-controlul. Se uită la ceas, cu speranța că mama lui era încă la cabană. De fapt, spera să petreacă noaptea acolo, dacă tot închiriaseră camera. Detesta gândul s-o știe pe drum, într-o noapte ca aceea.

Din păcate, nu putea ști niciodată ce avea să facă Melissa. La un moment dat, se comporta ca o femeie-scai incapabilă să facă ceva de una singură. În clipa următoare, devenea

încăpățânată și neclintită ca un bloc de beton. Tatăl lui, care murise în urmă cu un an, o răsfățase, încurajându-i starea de dependență.

Pe patul de moarte, Albert Howell spusese:

– Fiule, promite-mi că fetele mele nu vor duce lipsă de nimic, cât vei trăi.

Avea glasul și trupul atât de slăbite, după ce zăcuse luni de zile imobilizat și cu insuficiență cardiacă, încât Noah abia îl înțelesese.

– Tată...

Degetele ca niște gheare ale lui Albert îl apucaseră de braț, în timp ce-l privea cu ochi sticloși de spaimă și durere.

– Promite-mi.

– Sigur că voi avea grijă de ele. Știi asta.

La scurt timp după ce Noah făcuse această promisiune, tatăl lui își dăduse sufletul. Mama sa, însă, îi îngreunase enorm bunele intenții. Putea fi un cui în cap cât toate zilele, cu tendința ei spre traiul pe picior mare, insistând ani de zile ca Albert să-i dăruiască „fel de fel“, când munca lui de mecanic nu îngăduia un asemenea stil de viață.

Noah, într-o oarecare măsură, continuase să le facă pe plac mamei și surorii sale. Astfel, își putea păstra distanța la nivel emoțional. Totuși, ținea mult la amândouă.

Gândul la Randi îi strânse și mai tare nodul din stomac. Unde naiba se dusesese? Nu putea decât să creadă că pur și simplu nu suportase căsătoria cu Hal și fugise. Dar, în fond, unde putuse dispărea, într-o asemenea noapte?

Lui Randi nu-i stăteau în caracter atitudinile atât de îndrăznețe. Dacă el, Noah, ar fi făcut o asemenea figură, nu s-ar fi mirat nimeni. Deși se considera responsabil – altfel n-avea cum, când ținea bisturiul în mână – era un jucător care nu se temea să mizeze la risc.

Randi nu era deloc așa. Mama lor, autoritară și dominatoare, știa cum s-o țină din scurt și o făcea destul de des, în ciuda faptului că Randi nu avea stofă de parvenită și oscila încontinuu între a-i face plăcere mamei sale și a-și face plăcere sieși.

Noah refuza să intre între ciocan și nicovală, ceea ce o scotea din minți pe Melissa. Totuși, își iubea mama și era capabil de orice pentru ea – numai că n-o lăsa niciodată să-l domine.

Își îndreptă privirea spre telefon, instinctul spunându-i că ar fi trebuit s-o sune pe Melissa ca să afle dacă nu cumva o găsiseră pe Randi. Fuga ei îl îngrijora și-l irita. Indiferent de situația dintre Randi și mama lor, Melissa nu merita un asemenea tratament.

Noah se apropie de telefon și ridică receptorul, dar linia era atât de încărcată cu paraziți încât nici nu putu forma numărul. Poate că ar fi fost mai bine să se întoarcă la cabană. Din păcate, nu putea. La naiba, era singurul chirurg din clădire și nu s-ar fi mirat dacă tânăra victimă a accidentului avea nevoie de încă o operație.

Totuși, Noah era sfâșiat între familia și slujba lui, situație care nu-i cădea deloc bine. Și la fel de mult îi dis plăcea și faptul că trebuia să lucreze cu Amanda.

Făcu o mutră lungă. A dracului, scorțoasă mai fusese. Ce scorțoasă, ostilă de-a binelea! Chiar și acum, încă îi mai simțea dușmănia înjunghiindu-l ca un cuțit.

– Și la ce te-ai așteptat, Howell, mormăi el cu voce tare, să-ți sară de gât?

Mhm, sigur, își spuse, cu un râs lipsit de veselie. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Amandei decât să-l strivească sub picior ca pe o gânganie veninoasă. Și bine i-ar fi făcut. O merita.

Da, numai că o asemenea atmosferă nu era deloc prielnică muncii împreună. Însă cine avea de ales? În nici un caz ei, când întregul oraș era amenințat să se dărâme sub povara apei, cu tot cu pana de curent pe deasupra, ajungându-se astfel la situația ca alți chirurghi să nu mai poată ajunge la spital.

Totuși, esențialul era că revederea cu Amanda fusese ca un pumn neașteptat în plex. Ceea ce se întâmplase între ei luase sfârșit. Avusese el grijă, și se crezuse împăcat cu această concluzie. Dar, când Amanda îl privise ca și cum nici n-ar fi existat, se simțise îngrozitor de lezat.

Și parfumul ei. Doamne, o clipă îi simțise mirosul, iar simțurile i-o și luaseră razna. Era același parfum care în trecut îl excita fără greș, mai ales în momentele când știa că în curând avea să-i simtă gustul dulce-amărui pe pielea ei.

– Bagă-ți minți-le-n cap, omule! se răsti Noah, cu glasul său răgușit reverberând din pereți.

Faptele erau consumate... Oare? Întrebarea îl pocni din nou în stomac, mai ales că Amanda încă mai avea puterea de

a-l atâta pe plan sexual. Deși îi era rușine să recunoască, reacționase imediat, recunoscător că halatul larg de spital ascunsese fenomenul.

Prima oară o remarcase cu adevărat pe Amanda în timpul unei relații cu altă femeie, deși nu una foarte serioasă – cel puțin, nu din punctul lui de vedere. Rupsesese imediat legătura și începuse relația cu Amanda, îndrăgostindu-se imediat până peste cap – mai ales având în vedere indiferența Amandei față de el, cu totul ieșită din comun.

Dorise dureros de tare să descopere ce se ascundea dincolo de ochii ei tainici și să-i exploreze deliciile trupului ca dinamita. Și reușise. Pentru prima oară în viață, se îndrăgostise. Apoi, lumea lui se prăbușise, silindu-l s-o părăsească și să-și încalce angajamentul față de ea, fără nici o explicație.

În acest sens, nu regreta nimic. Încercase s-o protejeze. Fusesse obligatoriu ca Amanda să-l urască, pentru a-și putea vedea de viața ei – căci pentru Noah nu existase altă ieșire.

Situația nu se schimbase – cel puțin, nu pentru el și Amanda. Pagerul sună, întrerupându-i șirul gândurilor. Trase adânc aer în piept, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru micile miracole.

Panaceul lui era munca.

Capitolul 6

– Hai, doamna doctoră, că-mi curge borșu’ ca la un porc înjunghiat.

Auzind analogia făcută de pacient, Amanda își dădu ochii peste cap, deși nu-și putu stăpâni zâmbetul care-i destinse trăsăturile.

– Așa e, domnule Osburn. Dar sper să vă punem la punct cât ai zice pește.

Frank Osburn, un țăpinar noduros care locuia într-o rulotă, în munți, avusese o altercație cu nevastă-sa. Din nefericire, ieșise cam șifonat.

– Aveți noroc că n-ați ajuns în sala de operație. Ați suferit doar o rană la pielea capului.

– Păi și dacă-i numai atâta, doamna doctoră, atunci de ce dau așa pe din afară?

– Rănile la cap provoacă adesea hemoragii puternice, domnule Osburn.

Frank Osburn întoarse privirea spre Liz Roberts, pieptoasa soră cărunță care o ajuta pe Amanda.

– Chiar așa?

Amanda întâlnește ochii lui Liz peste capul pacientului și zâmbire amândouă.

– Are dreptate, sigur că da. Doar e doctoriță.

– Asta nu-nseamnă nimica, replică el. Ba chiar, nici nu-mi prea place de femeile doctore.

– Ei, îmi pare rău că sunteți de această părere, domnule Osburn, răspunse Amanda, fără nici o undă de regret, dar n-avem ce face.

– Într-o noapte ca asta, adăugă și sora Roberts, bucurați-vă că e cineva aici care să vă ajute.

– Boarfa dreacu'! Stai numai că pui eu mâna pe ea!

– Cred că vă referiți la persoana care care v-a făcut asta, spuse Amanda.

– Mdea.

– Nu v-aș recomanda să încercați vreo revanșă, domnule Osburn. Pe polițiști nu-i impresionează încăierările în baruri.

Osburn pufni, apoi își frecă barba, care după părerea Amandei arăta de parcă nu fusese spălată niciodată. Paria că avea și păduchi. În sinea ei, închină o rugăciune pentru inventatorul mănușilor.

– Cât mai durează, doamna doctoră? întrebă Osburn, începând să se foiască.

– Nu vă mișcați, vă rog, răspunse Amanda, executând încă o cusătură meticuloasă în tăietura adâncă de deasupra ochiului stâng.

– Au!

– Regret, dar sticla aia de bere...

– Sticlă de bere, pă dreacu'! i-o reteză el, cu glasul răgușit de whisky și mai îngroșat. Afurisita de femeie m-a pocnit. Păi, aia-i și mai barosană ca mine, și mai fortoasă.

Amanda își înfrână imboldul de a-i face încă o tăietură și deasupra celuiilalt ochi. Probabil că bruta căpătase ceea ce merita, dar în atribuțiile ei nu intra și judecarea celor pe care-i îngrijea. În plus, știa că omul avea dureri mari. Dacă plaga era mai adâncă, acum s-ar fi aflat sus, în grija lui Noah.

Noah.

Se încordă din tot trupul și, o secundă, mâna i se opri în aer, ceea ce atrase imediat privirea nedumerită a surorii. Amanda nu-și putea permite să pășească în acea cursă. Orice gând neprofesional la adresa doctorului Howell era strict tabu.

Și, oricum, cine avea timp să stăruie asupra problemelor personale? În nici un caz ea, și cu atât mai puțin în noaptea asta, când tot orașul era în criză. Vremea se înrăutățea, iar urgențele de la Vanderbilt sporeau. Îngrijirea și responsabilitatea secției de urgență le reveneau ei și doctoriței Sloane.

Crainicii de la radio repetau comunicatele poliției, insistând ca oamenii să stea în casă, fără a se aventura afară decât dacă era absolut necesar. Atâta despre cooperare, își spuse Amanda, gândindu-se la pacientul ei, care hălăduise prin cârciumi.

– Gata, domnule Osburn.

– Erea și timpu', bodogăni el, ridicând mâna spre bandaj, numai pentru a și-o coborî imediat la loc. Fi-ți-ar, da' ce mai doare!

– Am să vă scriu o rețetă de analgezice. În câteva zile, va trebui să consultați medicul.

– Io n-am doctor.

– Atunci, reveniți aici peste două săptămâni, ca să vă scot cusăturile.

Osburn mormăi ceva printre dinți, apoi se dădu jos de pe masă și ieși cu pași târșiți, chiar când din apropiere începea să se audă sunetul unei sirene.

– Nu se mai termină odată noaptea asta? întrebă sora Roberts, cu fruntea încrețită de nemulțumire.

Amanda clătină din cap.

– Nu pare să dea semne. Adineaori a sosit încă o ambulanță.

– Păi, eu mă duc să văd ce se-ntâmplă. Dacă am nevoie de ajutor, o chem pe Beth. Până atunci, luați o pauză și schimbați-vă halatul. Avea dreptate urâtul ăsta. Sângera ca un porc înjunghiat.

– Mulțumesc, Liz. Dar nu e numai sângele urâtului.

– A, da, remarcă Liz, pe un ton mai sobru. I-ați tratat și pe copiii ăia.

Gura Amandei se arcui în jos.

– Sper ca fata s-o scoată la capăt. Ceea ce-mi amintește că trebuie să-l examinez și pe băiat.

– Merge bine. De fapt, doctorița Sloane a spus că s-ar putea ca părinții lui să-l ia acasă.

– Dacă reușesc să ajungă aici.

Sora Roberts se încruntă din nou.

– Zău că da. În cincizeci și cinci de ani de când mă știu, vreme ca asta n-am mai văzut.

– Nici eu.

– Ei, da' dumneavoastră n-aveți cincizeci și cinci, zâmbi Liz.

– Poate nu ca ani, replică Amanda, dar ca experiență de viață... asta-i altă poveste.

– Haideți, plecați, ordonă Liz. Dacă e nevoie, vă chem pe pager.

Amanda zâmbi scurt, apoi porni spre ușă.

– Mă găsești la bufet.

Peste zece minute, luase pe ea un halat curat și sorbea dintr-o cutie cu suc pe care o expulzase automatul. Se gândea să ronțăie și un pachet de crochete cu brânză, dar bănuia că stomacul ei nu le-ar fi suportat. Deși îi era foame, întrucât sărise masa de seară, numai de mâncare nu avea nevoie. Nu avea nevoie decât ca acea furtună de coșmar să se sfârșească și situația să revină la normal.

Și chiar mai mult decât atât, voia să-și închipuie că nu-l văzuse pe Noah. Dar îl văzuse și se părea că venise pentru mult timp, arătând mai bine decât oricând, deși așa ceva nu i se părea posibil.

Ceea ce rămânea posibil era faptul că, în cele câteva secunde cât îi luase ca să spună „Bună seara, Amanda“, noua viață pe care și-o făruise îi păruse în pericol de a se năruie în jurul ei.

Răvășindu-și cu mâna liberă șuvițele de păr blond și mățâsos, Amanda se așeză pe canapea, numai pentru a constata că nu avea șanse să-și odihnească nici trupul, nici mintea. Peste câteva secunde sări în picioare, când un nou trăsnet zgudui clădirea. Și făcu să pâlpaie luminile.

– Doamne-Dumnezeule, Te rog, nu lăsa să se strice generatorul, se rugă ea, începând să se plimbe încoace și-ncolo.

Știa că trebuia s-o controleze pe tânăra Collier. Oare era încă în secția de chirurgie? Oricum, se afla pe cele mai bune mâini, literalmente. Indiferent ce simțea Amanda pentru Noah pe plan personal, la nivel profesional era cel mai bun chirurg din tot spitalul.

Însă, chiar și cu talentul lui inegalabil, Amanda nu era convinsă că putea săvârși miracolul de a salva fata, după ce suferise leziuni interne atât de grave.

Se înfioră, nu din cauza frigului, ci dintr-a situației imposibile. Nu putea rezolva toate problemele lumii. Atașamentul față de tânăra Collier se datora faptului că răspunsese de soarta a trei copii atât de mult timp, încât nu mai putea să se dezbare de acest obicei.

Nici în privința lui Noah nu stătea cu mult mai bine. Nu voia să lucreze cu el. Nu voia nici măcar să se afle în aceeași cameră cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Momentul când îl privise peste brancardă, chiar și după atâtea luni, îi reînviase atâtea stări emotive dureroase: neliniște, spaimă, teamă nelămurită – ca să amintească doar câteva.

Însă cele care o înfuriau cel mai mult erau instinctele primare. Nu-și putuse împiedica palmele să se umezească – și nu din cauza mânușilor. Nici broboanele de sudoare formate între sâni nu și le putuse stăpâni – și nici acelea nu erau provocate de sutien.

Din nou, întâlnirea lor neprevăzută o descumpănise complet – lucru la care, cu toate sinceritatea, nu s-ar fi așteptat

nicicând. Dar trupul lui zvelt arătase atât de masculin și familiar și *bun* încât Amanda simțise dușumeaua clătinându-i-se sub picioare. Iar când ochii li se întâlniseră, parcă i s-ar fi aprins stomacul. Și mai neplăcut fusese momentul când îi văzuse mâinile – acele mâini care-i exploraseră trupul centimetru cu centimetru – palpând pacienta.

Amanda se ridiculiza singură pentru această reacția. Ce naiba se alesese de mândria ei? Doar zdrențe, pe moment. Și totuși, refuza să se lase amăgită iarăși de frumusețea lui capricioasă și atracția sexuală atât de puternică.

Oricum, îl avea pe Gordon, fapt care o consolă imediat. N-o fi fost el la fel de charismatic și fascinant, dar cine avea nevoie de așa ceva? Gordon era un om loial și de nădejde – pe când Noah nu era nici una, nici alta.

Și nici stabil nu era. Poate că alții ar fi contrazis-o în acest sens, dar Amanda știa ea ce știa. Un om stabil n-ar fi făcut ceea ce-i făcuse el. Iar stabilitatea însemna totul. Avusese deja parte de destulă discordie în viața ei ca să-i ajungă până la sfârșitul zilelor.

Țelul ei, de a trece la practica medicală privată, părea mai ispititor ca oricând. Gura i se strâmbă, posomorâtă. Oricum, n-avea de gând ca Noah să afle acest lucru. Deși urma să-l evite în continuare, nu intenționa să se lase intimidată.

Avea să procedeze exact la fel ca înainte – ca și cum nimic n-ar fi avut importanță.

– Măculiță, nu-mi vine să cred că ești aici – și singură, pe deasupra!

Cola din cutie se vărsă pe halatul alb, în timp ce Amanda gemea. Întorcându-se, își privi încruntată prietena, Doris Conner, șefa secției de fizioterapie.

Doris era mignonă, brunetă și cu niște ochi care se strângeau când zâmbea. Și zâmbea mult. Amandei i se părea că semăna cu o păpușă fragilă, deși personalitatea și competența ei nu aveau nimic fragil.

– Ai văzut ce-am făcut din cauza ta?

Doris chicoti, apoi tresări, când un nou trăsnet lovi undeva în apropiere.

– Fir-ar să fie, a venit sfârșitul lumii, sau ce?

Amanda nu se osteni să răspundă. În schimb, clătină doar din cap, zâmbind, în timp ce se întreba ce-ar fi făcut dacă n-o avea pe Doris ca să-i plângă pe umăr, literalmente, după ce o părăsise Noah. Se împrieteniseră la o săptămână după angajarea Amandei la Vanderbilt, iar prietenia lor se strângea continuu.

Doris, care era originară din Texas, avusese efectul unui mic uragan asupra spitalului, cu accentul ei texan și toate celelalte. Amandei îi plăcea enorm s-o asculte vorbind, căci folosea unele expresii neprețuite. Era logodită cu un tip spilcuit care, slavă Domnului, știa de ce comoară avea parte.

– Cum de mai ești aici? o întreabă într-un târziu Amanda.

Doris se trânti pe canapea.

– Glumești? Charley mi-a spus să stau pe loc, așa că nici nu m-am gândit s-o iau cu mașina spre casă, pe vremea asta mizerabilă.

– Are dreptate, crede-mă. N-ai de unde știi câte străzi s-or fi inundat.

– Și tu? Întrebă Doris. Când ieși din tură?

– Niciodată.

– Aud?

– De fapt, mă și mir că nu-mi zbiară pagerul chiar acum, în timp ce vorbim.

– Lasă-l numai puțin, replică Doris, pe un ton glumeț.

Un moment domni tăcerea, apoi Doris vorbi din nou:

– Și, cum a fost?

– Ce să fie? i-o întoarce Amanda, prefăcându-se neștiutoare, nedorind să redeschidă vechea rană. Dar știa cât de tenace era prietena ei. Nici în ruptul capului nu se dădea bătută.

– Mai scutește-mă, bine?

– Mi-a venit să-l cârlesc. Poftim, ești fericită?

Doris zâmbi poznaș.

– Mhm! Dacă ăsta-i adevărul...!

– De fapt, nici n-a fost mare lucru că l-am revăzut, minți Amanda, pe un ton pe care-l spera cât mai convingător. Nu se putea îndura să menționeze prima reacție provocată de Noah, nici chiar în fața lui Doris. După ce trecuse prin atâtea din cauza lui, era prea umilitor.

– Mă rog, știam amândouă că ziua asta era inevitabilă, spuse Doris. Nu-mi doresc decât să nu fi fost pe o vreme așa de nenorocită, când ești obligată să lucrezi împreună cu el.

– Nu te contrazic.

Doris înclină capul.

– Deci, chiar n-ai nici o problemă?

– Nici una.

De astă dată, vocea Amandei era plină de convingere.

– Ei bine, eu am una. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i ard vreo două.

Amanda chicoti.

– Tu să-l pălmuiești pe Noah? Ei, asta tare-aș mai vrea s-o văd. Ar fi ca și cum ai da cu-o pană într-un urs.

– Ha, ha.

– Mă rog, ăsta-i adevărul, continuă Amanda, deși fără a mai zâmbi. Și, cu toate că-ți mulțumesc sincer pentru loialitate, să știi că e deplasată. L-am lăsat pe Noah în urmă, departe, așa că poți sta liniștită.

Doris sări în picioare, pornind spre ușă.

– N-am să uit ce-ai spus.

– Nu pleca.

– Trebuie. Dacă-ai vedea câte hârtoage am pe birou, mi-ai plânge de milă.

– M-ai convins.

Totuși, deși deschise ușa, Doris nu ieși. Se răsuci în loc, spunând:

– Nu voiam să ți-o spun, dar...

– Ce să-mi spui?

– Ceva ce-am auzit imediat după întoarcerea lui Noah și nu știam dacă să-ți spun sau nu.

Amanda ridică din umeri.

– Ai încredere, mie-mi poți spune orice.

– Se zvonește că s-a însurat cu alta.

Capitolul 7

Noah, însurat? Cu alta?!

Imposibil, își spuse Amanda. Pur și simplu nu se putea. Bârfe de spital, prostestși și nedemne de încredere, nimic mai mult. O *mare* greșeală. Doar dacă nu cumva... Cât ai clipi, îi îngheță sângele în vene.

Pe lângă că o părăsise, îi mai fusese și infidel? Dacă da, era ea oare singura care n-o știuse? O, Doamne, îi venea să verse. Dacă Doris n-ar fi privit-o ca o pisică pândind șoarecele, nu s-ar fi putut abține.

– Ce faci, fato, nu ți-e bine? o întreabă Doris, și ea destul de nefericită, ca și cum și-ar fi regretat cuvintele.

Amanda făcu un gest vag, clătinând din cap, în timp ce trăgea adânc aer în piept.

– Fii sigură că mi-e bine. De ce nu mi-ar fi?

– Ți-aș putea înșira o mulțime de motive, dar n-am s-o fac, având în vedere că factorul de stres ți s-a ridicat deja destul, în pofida afirmațiilor tale contrarii.

Doris tăcu o clipă, lăsându-și capul într-o parte, cu privirea ațintită asupra Amandei.

– Dacă te consolează cu ceva, balivernele astea nu le cred nici eu.

– Nu? Întrebă Amanda, coborându-și garda involuntar.

– Nnț. O fi având Noah multe cusururi, dar trădător nu e. Și-n plus, până a plecat din oraș, aș fi putut să jur că te iubea mai mult decât viața însăși.

– Doris, te rog...

– Lasă-mă să vorbesc până la capăt, și pe urmă am să-mi țin gura.

Amanda strânse din buze, dorindu-și însă să-și fi putut astupa urechile. Conversația devenise mult prea deplasată.

– Nu știi ce naiba s-a întâmplat cu el, dar te iubea. De asta am să rămân convinsă până-n ceasul morții.

Zâmbi din nou.

– Deci, acum îmi știi părerea.

– Știi vorba aia despre păreri...

Intenționat, Amanda lăsă fraza neterminată.

– Bine, gata. Te-am înțeles.

– În cazul ăsta, Doris Conner, fă bine și ieși de-aici cât mai ai timp.

– Altfel, mi-ar putea fi în pericol integritatea fizică, așa-i?

Amanda zâmbi forțat, mai mult spre a-și salva mândria.

– Pe bune.

Un nou surâs ștrengăresc se ivi pe buzele lui Doris, înainte de a redeveni brusc serioasă.

– Dacă-ncearcă, freacă-l cât mai mult...

– Doris!

– Bine, bine, mă duc. Mai vorbim.

După ce ușa se închise în urma fizioterapeutei, Amanda nu mai putu face nici o mișcare. Implicațiile celor pe care le aflate o loviseră la fel de tare ca anunțul lui Noah despre contramandarea nunții.

Căsătorit! Cuvântul îi ricoșa prin craniu, până când avu impresia că nu mai suportă durerea. Apucându-și capul între mâini, închise ochii. Nu mai putea face față nici unei vești legate de Noah. Toate aveau o limită. De când îl revăzuse, trecutul o bombardea încontinuu.

Și totuși, la fel ca Doris, nu credea nici o clipă că Noah se căsătorise. Așa ceva era de-a dreptul ridicol. Noah o iubise pe ea. Nu se îndoise de asta. Și, tot ca Doris, nu avusese idee ce nu mersese bine, ce anume îl schimbase. Și nu aflate nici până acum.

Diferența dintre trecut și prezent era că acum nu-i mai păsa.

Trăgând concluzia că era timpul să se întoarcă la S.U., Amanda își privi pata maronie de pe halat. Cu atât mai rău, nu-i rămânea decât s-o îndure și pe asta. Tocmai o lua din loc, când ușa se deschise.

Amanda înțepeni, oprindu-se neputincioasă, în timp ce intra Noah.

Când ridică privirea și o văzu, se opri și el, cu un picior în aer. Amanda ar fi vrut să-i întoarcă spatele, lui și halatului său mânjit de sânge, dar nu putea.

Intensitatea acelor ochi înguști și leneși, ascunși după evantaiele genelor negre, o ținea imobilizată. În clipa următoare, își adună forțele și luă inițiativa.

– Tocmai plecam, spuse ea, extrem de mândră când îi reuși un zâmbet, rece ca gheața.

– Nu te deranja din pricina mea, răspunse Noah aparent nepăsător, deși Amanda îl cunoștea prea bine ca să se lase amăgită.

– Ai încredere, nu din cauza ta plec.

De astă dată, nimerise drept la țintă. Fălcile lui Noah nu se încheștau astfel decât când îl deranja rău de tot ceva. Iar când trecu spre automatul de băuturi, se mișcă smucit, alt semn că riposta ei tăioasă, drept în față, nu-l încânta deloc.

Pentru Amanda, era o victorie găunoasă. Ideea că Noah încă îi mai putea tulbura liniștea sufletească era aceea care o irita atât de mult. Detesta gândul că, de fiecare dată când îl vedea, o cuprindea panica și-i venea să fugă, mai mult de sine și de propriile ei gânduri, decât de el.

– Deci, cred că pot presupune liniștit că nu mă mai iubești, replică el, ironic.

Obrajii Amandei se înroșiră. Trase aer în piept, privindu-l crunt.

– Scuză-mă, a fost o lovitură sub centură, complet deplasată.

– Ba bine că nu, nemernicule.

Noah își trecu o mână prin părul brunet, mult prea lung, atrăgându-i atenția asupra propriei lui nervozități.

– Nu te contrazic.

Tensiunea din încăpere deveni brusc încărcată și ostilă, la fel ca vremea de-afară.

– Ascultă, întrebă Noah, așa se va întâmpla ori de câte ori ne nimerim în aceeași cameră?

– Nu știu la ce te referi.

Gura lui se arcui sardonice.

– Ba știi foarte bine.

– Trebuie să plec, spuse scurt Amanda, observând că ochii lui îi urmăreau mișcările nervoase ale mâinilor, în timp ce și le vâră în buzunare, cu pumnii strânși. Conversația asta nu...

– Nu rezolvă nimic. Nici că ți-aș putea da mai multă dreptate. Atunci, de ce n-am declara un armistițiu, dacă tot...

– N-aș crede că...

– Ascultă, n-ai vrea să mă ascuți până la capăt?

Amanda își țuguie buzele, gândindu-se că acela era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Din nou, nu voia să se afle nicăieri în apropierea lui, mai ales când Noah își scotea tricoul verde, lăsând-o să-i vadă pieptul și abdomenul gol. Printre firele de păr i se distingeau fibrele solide ale mușchilor.

Dintr-o dată, o altă parte a minții ei și-l imaginează în blugi, îmbrăcămintea lui favorită din afara spitalului, care i se mulau pe coapse și-i cuprindeau drăgăstos sexul...

Doamne sfinte, ajungea din lac în puț. Cum avea s-o scoată la capăt? Trebuia să ia distanță. Prezența lui părea să fi absorbit tot aerul și energia, din cameră și din ființa ei. Pentru propria sa protecție, trebuia să iasă, nu să schimbe insulte sau să încerce discuții raționale.

Sau, și mai bine, ar fi trebuit să-l întrebe de-a dreptul dacă zvonul era adevărat. Dar mai degrabă și-ar fi tăiat limba, înainte de a-l întreba dacă se căsătorise cu altă femeie.

Noah, însă, nu părea să aibă asemenea scrupule.

– Ești în relații cu altcineva?

Îi aruncă o privire lungă, nevenindu-i să-și creadă urechilor, apoi se răsti:

– Nu te privește.

– Ai dreptate, nu-i treaba mea.

În glasul lui se simțea o adâncă tristețe, iar chipul îi era nesusus de chinuit. Amanda se întrebă ce se întâmplase între timp, pentru a-i provoca asemenea stări.

– Ascultă, e clar că vom lucra împreună până se termină tot coșmarul ăsta, spuse el, risipindu-i gândurile neliniștitoare. Așa că...

Se opri, parcă neștiind cum să încheie fraza, frecându-și bărbia țepoasă. Abia acum Amanda observă începuturile unei umbre pe linia maxilarelor, ceea ce nu făcea decât să-i sporească frumusețea chipului.

– Ei, și? întrebă ea, întorcând capul în altă parte, în timp ce înghițea în sec.

– Deci, încheiem un armistițiu? Deja e o noapte de iad.

– Și ăsta-i numai începutul, completă Amanda cu voce crispată, întrebându-se din nou de ce mai stătea la discuții cu el.

– Nu mă refer la situația din spital.

Amanda nu răspunse.

– A dispărut Randi.

Cuvintele lui, rostite încet dar ursuz, o prinseră complet pe nepregătite.

– Poftim?

– Mda, asta a fost și reacția mea.

– Vorbești fără sens, Noah, spuse Amanda, deși nu se îndemna deloc să converseze cu el.

Noah oftă, apoi își răsuci umerii înainte și înapoi, ca și cum ar fi încercat să-și alunge oboseala care-i amorțea. Amanda vru să închidă ochii, la vederea degetelor lui prelungi și înguste înfigându-se într-un umăr – în aceeași carne pe care ea o mușcase în joacă, pe când...

Cerule, trebuia să-și bage mințile-n cap, altfel ajungea direct în cămașa de forță, înainte de ivirea zorilor.

– Știai că Randi urma să se mărite în seara asta, nu?

– N-o știa toată lumea?

Înverșunarea nedisimulată din tonul ei îl făcu să înalțe sprâncenele, iar când continuă, vorbe cu voce înceată:

– Ar fi dorit să fii și tu de față.

– Nu prea cred că aveam ce căuta acolo.

Grosolănia ei era evidentă, iar gura lui Noah se crispă într-o linie subțire.

– Oricum, tocmai când ar fi trebuit s-o conduc prin naos, domnișoara ei de onoare, Patsy Fuller, a venit în fugă și mi-a spus că Randi dispăruse, că nu era nicăieri.

Tăcu o clipă.

– După câte se pare, a tras concluia că nu voia să se mărite cu drăgălașul de Hal, și a șters-o.

– Serios?

Privirea lui Noah se opri spre curba gurii ei.

– Asta-i tot ce ai de spus? Cândva, voi două ați fost prietene.

– Și încă mai suntem, dar...
– Chiar nu-ți pasă *deloc* de problemele familiei mele?
– N-aș lua-o tocmai așa.
– Atunci, cum ai lua-o? nu se lăasă el, pe un ton neînduplecat.

– Bine, așa simt. Nu mă mai interesează familia ta – sau, mai bine zis, *tu*.

– Într-adevăr, replică Noah, cu amărăciune. Ce prost am fost, să uit.

– Ce vrei să spui, Noah?

Când el deschise gura să răspundă, Amanda ridică o mână.

– Nu, nu-mi răspunde. Oricum nu mai contează. De fapt, nu vreau s-aud nimic din ce ai de spus, decât pe plan profesional.

– Deci, relații profesionale sau nimic?

– Exact.

Trăsăturile lui se schimonosiră, un moment arătând și mai abătut și doborât. Amanda făcu un efort să-și înăbușe orice sentiment de compasiune față de el. Era dușmanul. Nu putea uita niciodată asta.

– De ce naiba nu m-oi fi ducând eu să mă culc pe calea ferată, ca să treacă un tren peste mine și să termin odată cu toate?

Făcu un pas spre ea, cu nările palpitându-i.

– Ai fi foarte fericită, așa-i?

– Aș fi foarte fericită, ripostă ea, bucuroasă că între ei se așternuse o nouă mantie de ostilitate, dacă n-ai mai face pe victima și-ai pieri din ochii mei.

Apoi, înlăturând orice panică, de vreme ce era din nou stăpână pe situație, trecu pe lângă el.

– Ce dracu', Amanda...

În loc de a termina propoziția, o înhăță de mână, cu degetele lui senzuale.

– Nu putem continua așa, adăugă el, calm dar cu o anumită disperare în glas.

Amanda se chinui să-și păstreze luciditatea, copleșită să constate că atingerea lui încă mai avea puterea de a declanșa înlăuntrul ei un cutremur tăcut.

Unde o atingeau degetele acelea, pielea îi tremura și o ardea, ca și cum ar fi fost înțepată cu ace fierbinți, propagându-i senzații nedorite prin tot trupul. În acea fracțiune de secundă, mâna lui părea să fi devenit focarul întregii ei făpturi.

Inima îi bubuia în gât.

– Dă-mi drumul.

Încerca să nu exagereze, știind că astfel n-ar fi făcut decât să-i ofere și mai multă muniție contra ei însăși.

– Amanda, te rog, nu e nevoie să procedăm așa.

– Să nu-ndrăznești să mi te smiorcăi, șuieră ea, smucindu-și mâna dintr-a lui, cu pumnul strâns, ca să nu-i ardă o palmă pe obraz. Suntem obligați să lucrăm împreună. N-avem ce face. În rest, stai dracului cât mai departe de mine. E clar?

Chipul lui Noah era la fel de neînduplecat ca al ei.

– Deci, așa vrei?

– Numai așa se poate.

Și ieși, trântind ușa în urma sa.

Capitolul 8

– Va fi bine?

Josie! Olivia Stuart recunoscuse vocea tinerei care-i era ca o a doua fiică. Slavă Domnului că se afla acolo.

– Te rog, răspunde-mi, se tângui Josie.

De ce punea Josie o întrebare atât de prostească? răcni Olivia în sinea ei, încercând să-și pună gândurile în ordine. Sigur că avea să fie bine! Și totuși, știa că n-o auzea nimeni, că protestul ei rămăsese mut.

– Îmi pare rău, nu pot spune.

Infirmierul abia dacă o învrednici cu o privire pe femeia înnebunită, înainte de a trânti portiera ambulanței, după care merse grăbit spre locul de lângă șofer și se așeză.

– Dar...

– Doamnă, vă rog, tre' să plecăm!

Unde mergem? urlă din nou Olivia în gând. Dar nu-i răspundea nimeni. De ce? Voia să nu mai vorbească de parcă ea n-ar fi fost de față, de parcă nu i-ar fi putut auzi.

– Olivia, te iubesc!

Auzi vaietul chinuit al lui Josie, în același timp în care se porni o tânguire îngrozitoare. Deși nu putea să identifice zgomotul, suna ca o sirenă.

Ce i se întâmplase? Unde era? Avea să moară? *Murise deja?* Oare tânguirea aceea era a îngerilor? Nu. Dacă murea, acum ar fi fost complet împăcată, nu? S-ar fi aflat în cer, unde nu mai exista durere.

Și, în acele momente, avea niște dureri îngrozitoare. Își simțea pieptul de parcă i l-ar fi strivit cineva în picioare. Atunci, însemna că ajunsese în infern?

– O, Te rog, Doamne...

– Gata, doamnă, nu vă faceți griji.

Olivia își linse buzele uscate, încercând să deschidă ochii pentru a vedea cine îi vorbea. Știa că era un bărbat. Fiul ei oare, Hal? *Unde era Hal?* De ce nu stătea lângă ea? Avea atâta nevoie de el.

– Suntem în drum spre spital, doamnă Stuart, spuse din nou glasul. Încercați să rezistați.

Nu era glasul fiului ei. O, Doamne! Se zvârcolea dintr-o parte în alta.

– Încercați să stați nemișcată, bine?

– Vă rog... ajutați-mă!

Olivia își linse buzele uscate, dar ochii nu și-i putea deschide.

– Mă... doare.

– V-am dat ceva contra durerilor.

– Mă doare... pieptul!

– Șșșt, făcu din nou glasul. Ar fi mai bine dacă nu v-ați mișca.

– Nunta!

– Doamnă?

Olivia încercă să vorbească în continuare, dar cuvintele nu mai voiau să iasă. Durerea. Era insuportabilă, mai ales în piept și în braț. Trebuia s-o facă să înceteze.

Ochii i se deschiseră brusc, dar nu vedea nimic. Parcă s-ar fi aflat într-o debara, cu o pătură udă legată în jurul capului. Nu putea să respire...

– Pieptul meu! țipă ea. Brațul!

– Aveți o perfuzie, doamnă.

– Scoateți-o...

– Îmi pare rău, nu se poate.

Olivia privi în jur, cu pupilele dilatate.

– Unde sunt?

– Într-o ambulanță, în drum spre spital.

– De ce...? murmură ea.

– Se pare că ați suferit un infarct.

Olivia își duse o mână la piept. Nu putea avea nici un infarct. Inima ei era sănătoasă!

– Nu! se zbătu ea într-o parte și-n alta. Greșiți!

– Stați, nu vă agitați. Trebuie să stați nemișcată.

– Ba nu! Trebuie... să ajung la nuntă. Am întârziat... vă rog...

Cu ochii tot mai mari și mai înnebuniți, Olivia se agăță de brațul bărbatului, strâns, pe viață și pe moarte.

– E-n regulă. Sunteți pe mâini bune, o asigură el, pe un ton liniștitor, desfăcându-i mâna și punându-i-o ușurel lângă trup.

– Ba nu-i... nu-i în regulă!

Olivia ridică din nou mâna, căutând sursa durerii.

– Nu nu! o preveni infirmierul, pe un ton alarmat.

Prea târziu. Olivia își smulse acul din braț, apoi țipă, când un nou junghi de durere o fulgeră prin toată ființa. Izbucni în suspine.

– Nu-i nimic. V-ați scos acul, dar vi-l punem la loc.

– Nu! N-am... nevoie! Îl vreau... pe Hal! Nunta!

– Aproape am ajuns, spuse omul. Nu mai e mult.

Dintr-o dată, autovehiculul coti, se smuci, începu să se învârtască. Olivia gemu, în timp ce omul de lângă ea mugea:

– Băi Mac, ce naiba faci?

– Am derapat, fir-aș al naibii. Asta fac!

Olivia deschise gura și, cu toate că nu putea vorbi, îl auzi pe cel de lângă ea mormăind:

– La naiba!

Gemu iar, când o izbi un nou val de durere.

– Ajungem imediat, vă promit.

Puțin îi păsa. Hal! Trebuia să meargă la nuntă. De ce nu era în stare idiotul ăsta s-o înțeleagă?

Încă un junghi, și mai cumplit decât toate celelalte, îi străpunse pieptul. Olivia țipă.

– Am ajuns! Acum veți primi îngrijiri.

Nu conta. Era pe moarte. Asta trebuia să fie – dar ea nu voia! Erau atât de multe pe care dorea să le facă, atâtea pe care

încă le mai avea de făcut. Munca ei! Trebuia să împiedice mineritul să distrugă dragul ei Grand Springs. Trebuia să-și însoare fiul. Trebuia să-și ia în brațe primul nepot. Trebuia să...

Ducându-și mâinile la inimă, Olivia țipă:

– Ajutor, nu vreau să mor!

– Doctor Howell, prezentați-vă la S.U.! Doctor Howell, prezentați-vă la S.U.!

Difuzoarele bolboroseau numele lui Noah, lucru care nu se întâmpla decât rareori, ceea ce însemna că se petrecuse un eveniment important. Vitejii osteniți n-au parte de răgaz, își reaminti Noah, în timp ce o lua la fugă din salonul tinerei Collier, care abia mai respira.

În timp ce alerga spre secția de urgență, continuă să simtă ochii părinților ei implorându-l să-i salveze viața. Cu câteva momente înainte de a fi chemat, o atinsese pe doamna Collier pe umăr, spunându-i:

– Nu vă pierdeți speranța.

Femeia zâmbise amar, strângându-i cu putere mâna. La naiba, se simțea atât de neputincios, deși făcuse totul. Soarta fetei depindea de o putere superioară.

– Doctor Howell, la S.U.!

– Vin, vin, mormăi Noah, grăbind pașii. Indiferent ce se întâmplase, era nevoie de competența lui. Altminteri, s-ar fi însărcinat Amanda, judecă el, numai pentru a-și aminti ime-

diat că erau prea puțini medici. Putea fi chiar și un caz de rutină. Deși se îndoia, ținând cont de sentimentele Amandei față de el. În plus, ea o avea și pe Karen Sloane, care era o internistă excelentă.

Noah aruncă o privire spre ferestrele enorme de plexiglas. Fulgerele continuau să sfâșie cerul, în timp ce ploua torențial. Dacă vremea nu se cumința cât mai curând, tot orașul și mai ales spitalul aveau să sufere îngrozitor, și mai rău decât până atunci. El și Amanda n-o puteau ține la nesfârșit în acel ritm.

Mai mult ca sigur, nici el n-ar fi vrut să-l îngrijească un internist sau un chirurg extenuat. Dar, în fond, America era uluitoare. Dacă putea face ceva imposibilul, ea era aceea.

Amanda. Dom'le, ce figură îi făcuse! Deși nu-l încântase deloc să fie ținta acelei biciuiri verbale, nu putea să nu-i admire tăria.

Cum de o părăsise? Privind în urmă, efectiv nu înțelegea cum de reușise s-o facă, și să supraviețuiască.

Rectificare. Nu supraviețuise. De fapt, nu. Nu făcuse decât să existe, de pe o zi pe alta, rugându-se să-l răpească întunericul.

Dar nici un moment nu fusese destul de întuneric pentru a-i înăbuși visele. Chiar dacă lăsase în urmă acea parte dezas-truoasă din viața lui, nu putea continua așa la nesfârșit – mai ales acum, după ce o revăzuse pe Amanda. De-atunci, nu făcuse decât să bată pasul pe loc.

Aceste gânduri aproape îl făcură să râdă. La ce se așteptase? Când îți tai o parte din trup, cu propriile-ți mâini, trebuie să suporti consecințele. Amanda îi spusese foarte clar că era un gunoi și nu-și cruțase eforturile de a-l sfâșia în bucăți cu limba ei ascuțită.

Simplul gând îl făcea să se chircească în sinea lui. În tot timpul pe care-l petrecuseră împreună, atât de des pe cât le-o permitea programul de la spital, nu-i văzuse niciodată această față. Pe-atunci, ea fusese întotdeauna blândă la vorbă, înceată la mânie și hipersensibilă față de sentimentele altora.

Gata cu toate astea – cel puțin, în ceea ce-l privea pe el. Îi crescuseră colții. Și, după ceea ce-i făcuse, cine ar fi putut-o condamna? El în nici un caz, dar totuși îl durea. Iar faptul că-l durea îl scotea din minți.

Nu voia să-i pese de gândurile ei. Dar îi păsa.

Nu voia să-l intereseze înfățișarea ei. Dar îl interesa.

Nu voia s-o dorească. Dar – Doamne! – cât o mai dorea.

Ultima mărturisire aproape că-l făcu să cadă în genunchi, știind că niciodată nu putea să mai fie *a lui*. Și totuși, nu putea uita cât de frumoasă fusese când îl pusese la punct.

Furia îi înroșise obrazii, adăugând ceva în plus tenului ei oricum fermecător. Și, pentru a doua oară, Noah nu-și putuse abate privirea dinspre relieful sânilor ei. Și o plătise scump. Tensiunea de sub pânțele fusese îngrozitor de incomodă.

Dar și ea se simțise incomod, chiar dacă nu în aceeași zonă, poate, deși Noah era gata să pună prinsoare. Când o apucase de mână, simțise tremurul străbătându-i brațul, iar autocontrolul rigid îi slăbise întrucâtva.

La naiba, probabil că era la fel de *umedă* pe cât fusese el de *întărit*.

Ceea ce ar fi fost absolut firesc, Noah observându-i șocul, nesiguranța și vulnerabilitatea.

Gândurile care i se frământau prin cap îl copleșeau. Și îl dezgustau.

Slavă Domnului că ajunsese în sfârșit la ușa secției de urgență, unde fu întâmpinat cu strigăte de doi infirmieri care împingeau o brancardă spre traume trei.

O văzu pe Amanda ieșind în calea târgii.

— Ce-avem aici?

— E primărița.

— Primărița!

Amanda se răsuci în loc, tocmai când Noah ajunse lângă ea. O fracțiune de secundă, ochii li se întâlniră, iar Noah îi văzu pe-ai ei umplându-se din nou de ostilitate. Strânse din fălci și-și ținu gura.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Amanda, apucând targa de un capăt.

— Prezintă toate simptomele unui atac de cord, răspunse brancardierul. N-ajunge că mersul pe străzi a fost un iad, că și ea a făcut ca toți dracii.

Se întrerupse, inspirând adânc.

- Tot vorbea ceva de-o nuntă.
- Cât de grav e? se interesă Noah, înțelegând abia acum de ce Olivia nu mai apăruse la cabană, deși era clar că se îndreptase într-acolo. Rochia ei de mătase, în culoarea penelor de lișiță, era tipică pentru nunți.
- Să vină Garland! strigă pe neașteptate Amanda.
- Sora Roberts clătină din cap.
- Adineaori am vorbit cu el și nu poate pleca. I-a căzut un buștean în mijlocul casei.
- Nemaipomenit! bombăni Amanda.
- Să anunțăm poliția? întrebă celălalt infirmier. La urma urmei, e primărița.
- Las-o-ncolo de poliție, replică Noah, pe tonul lui categoric. Mulțumim, băieți, de-aici o luăm noi în primire.
- Amanda se întoarce spre el.
- Ce facem dacă-i inima? Fără Garland...
- Lăasă fraza în aer, dar sensul era clar. Garland Harvard era cardiologul principal. Noah știa că el ar fi trebuit să se ocupe de Olivia.
- Cu Dickens ce e? se răsuci el spre sora Roberts. Chemați-l pe el.
- Am încercat. Nu răspunde.
- Glasul și ochii lui Noah se întunecară.
- Fi-ți-ar...!
- Nu ne rămâne decât să facem ce putem, interveni Amanda. Mă rog să fie de-ajuns atât.
- Privirea lui Noah se repezi spre monitor.

– O pierdem! Aduceți defibrilatorul!

Amanda îl privi peste masă. Noah dădu din cap.

– Haide.

Fără o vorbă, Noah îi înmână polii.

Toți ochii se îndreptară spre ea, când Amanda îi apăsă peste inima primăriței, apoi strigă:

– Înapoi!

Și-i aplică Oliviei primul șoc electric.

Nici o reacție. Noah își ținea răsuflarea; înjură.

– Mai încercă.

O puteau salva? Sau ajunese prea târziu? Numai timpul o putea spune – și competențele lor combinate.

Trecu lângă Amanda, cu o expresie sumbră.

– Vrei să-ncerc eu?

– La naiba, de Garland avem nevoie!

– Regret, răspunse Noah. Mă tem că așa suntem.

Amanda se îndepărtă de targă, dându-i fără ezitare polii defibrilatorului cardiac.

Noah se aplecă peste primăriță.

– Haide, Olivia, nu te da bătută.

Îi aplică din nou polii pe piept, iar trupul femeii zvâcni.

Toate privirile se întoarseră spre monitor.

Capitolul 9

Cabana Squaw Creek și ocupanții ei nu păreau să resimtă pana de curent, nici vremea câinească. Ochii Melisei Howell se învârteau prin sala mare unde recepția de nuntă era în plin avânt, *minus mirele și mireasa*, spunându-și că atmosfera rustică din cabană ar fi fost perfectă.

Desigur, era *departe* de a fi perfectă. Tot ce putuse ieși prost, așa ieșise, tuna și fulgera în sinea ei Melissa, convinsă că era una dintre cele mai nefericite zile din viața ei. Cea mai neagră fusese ziua când murise soțul său, Albert.

Privirea i se opri pe pianul cuibărit în colț, lângă interminabilele ferestre cu vedere spre curte. În bezna de-afară, frumusețea peluzei cu terase se pierdea, dar același lucru era valabil și pentru toate celelalte.

După ce Noah făcuse surprinzătorul anunț că Randi dispăruse, undele de șoc străbătuseră toată mulțimea. Melissa se rugase ca podeaua să se deschidă și s-o înghită,

dar nici vorbă de-așa ceva. Trebuise să facă față nu numai inoportunei dezertări a lui Noah, ci întregii situații de la cabană.

Își îndreptase umerii și pornise pe culoarul nesfârșit dintre scaune, spre platforma improvizată. Într-o clipă, în sală se lăsase tăcerea, toți ochii ațintindu-se asupra ei. Se simțea ca un monstru expus într-o baracă de bâlci, dar nu-și arătase sentimentele.

– Îmi pare rău, dragi prieteni, că nunta s-a contra-mandat. Oricum, vremea fiind așa cum e, aș dori să așteptați până trece furtuna și să vă serviți din mâncăruri și băuturi.

Tăcuse, așteptând până când un alt val de murmure străbătu mulțimea, pentru a înceta apoi. Cu un zâmbet forțat, continuase:

– Curentul electric fiind întrerupt, alimentele se vor strica. Așa că, vă rog, serviți-vă și simțiți-vă bine.

Acum, când îi contempla pe oaspeții care dăduseră curs invitației – dansând, râzând, mâncând și bând în aura plăcută a lumânărilor – Melissei îi venea să urle de îngrijorare și neputință.

Deși știa că trebuia să rămână pe loc, ar fi dat orice pentru a se afla oriunde în altă parte. Situația devenea tot mai insuportabilă cu fiecare secundă.

Melissa era sigură că, după ce oaspeții începuseră să se ospăteze din toate bunătățile și să se amestece între ei, sușoteau despre întreaga situație, întrebându-se ce se întâmpla de fapt.

Tare i-ar fi plăcut s-o știe și ea, mai ales după ce căutaseră minuțios prin toată cabana, cu speranța de a o găsi pe Randi. Melissa își imagina cele mai cumplite scenarii, unul mai îngrozitor decât altul.

Dacă Randi leșinase pe undeva și zăcea fără cunoștință? La urma urmei, nu era un lucru ieșit din comun ca miresele să fie atât de emoționate. Nu demult, asistase la o nuntă unde mirelui i se făcuse rău în timp ce depuneau jurămintele.

Dacă îi făcuse cineva ceva? Melissa alungă imediat această posibilitate. Cine-ar fi făcut una ca asta? Toți cei prezenți erau prieteni ai ei și ai lui Hal. Iar din personalul cabanei, cu siguranță, nimeni nu s-ar fi atins de ea.

Totuși, prea multe lucruri erau neclare. Nu lipsea numai Randi, ci și Olivia, ceea ce Melissei i se părea de neiertat, chiar și cu toată vremea de-afară. Dacă ea înfruntase vântul și ploaia și ajunsese la cabană, Olivia ar fi putut face același lucru. Faptul că era primăriță, persoană însemnată și prestigioasă, și nu venise, era o nouă palmă pe fața ei.

— Doamna Howell?

Întorcându-se, Melissa o văzu pe Patsy Fuller, cea mai bună prietenă și domnișoara de onoare a lui Randi. Fața lungă a lui Patsy părea și mai alungită acum, în timp ce-și masa fruntea pe sub bretonul cu șuvițe neregulate. Părul ei prea lung avea tendința de a-i acoperi ochii negri, ascunzându-i gândurile.

Dar, pe moment, gândurile acelea nu puteau fi ascunse. În ochi i se citeau îngrijorarea și anxietatea.

– Vreo veste? Întrebă Melissa, auzindu-și nesiguranța din voce, pe care n-o putea suferi. O făcea să se simtă vulnerabilă și neprotejată, emoții cu care nu era obișnuită. Numai de n-ar fi murit Albert. Cum îi putuse face una ca asta?

– Nimic, răspunse Patsy, și mai încruntată. Nu mai pot de îngrijorare, cum știu că te simți și tu.

Tăcu o clipă, înfigându-și dinții în buza de jos.

– Unde s-o fi putut duce Randi, într-o noapte ca asta?

– Și eu mi-am pus aceeași întrebare de-o sută de ori.

– Noah ce crede?

Melissa scoase un sunet neelegant.

– Nici el n-are habar, dar ai observat că s-a dus înapoi la spital, deci e clar că nu-și prea face griji.

– Păi, ăă, sunt sigură că sunt multe cazuri de urgență, din cauza vremii, spuse pe un ton plouat Patsy.

Melissa știa că prietena lui Randi era jenată de criticile la adresa lui Noah. Puțin îi păsa. În momentul de față, nu era deloc mulțumită că fiul ei o lăsase singură, să se descurce cu toată acea debandadă bizară și penibilă.

– Aș vrea doar să știu ce i s-a întâmplat, scânci Melissa, atingându-și în același timp cofura impecabilă.

Patsy, jucându-se cu pliurile rochiei sale din mătase de culoarea lavandei, ridică un moment privirea.

– Randi ți-a spus ceva despre sentimentele ei față de Hal?

Melissa deveni țeapănă.

– Asta ce-ar vrea să-nsemne? Și Noah a făcut o aluzie că s-ar putea ca în relația lor să fie niște probleme, ceea ce nu-mi vine să cred. Randi îl iubea pe Hal și voia să se mărite cu el. Nu mă îndoiesc de asta.

– Eu, da, replică Patsy, pe un ton direct.

Cealaltă femeie își arcui sprâncenele.

– Ce vorbești?

– Nu voi trăda încrederea lui Randi dar, având în vedere toată situația asta, pot spune că ea și Hal aveau problemele lor.

Melissa își țuguie buzele.

– Și-atunci, mie de ce nu mi-au spus?

– Sunt sigură că Randi nu voia să te tulbure.

– Să mă tulbure! râse Melissa ascuțit, ca un chițăit. Ce mai glumă! Dacă așa înțelegea ea să mă menajeze, e de neiertat. Nu-mi place să fiu ținută în beznă și nici făcută de răs.

– Sunt sigură că s-a întâmplat ceva îngrozitor, de-a făcut-o pe Randi să fugă.

– Orice-ar fi fost, ceea ce mi-a făcut ea mie e crud și nedrept.

– Îmi pare rău, răspunse Patsy, cu fața crispată și palidă. Aș vrea să pot face ceva.

– Ce-ar fi să anunțăm poliția?

– M-am gândit și eu la asta. Dar nu vor mișca un deget, dacă nu a dispărut de douăzeci și patru de ore.

– Iar atunci, de obicei, e prea târziu.

– Într-adevăr, iar într-o noapte ca asta, urgențele solicită toate efectivele poliției.

Melissa n-o putea contrazice, știind că poliția n-ar fi dat nici o atenție dispariției fiicei sale, decât... Dar la asta nu voia să se gândească. Nu putea. Nu suporta ideea că lui Randi i se putuse întâmpla ceva cu adevărat grav. Și, în același timp, îi venea s-o strângă de gât pentru figura pe care i-o făcuse.

– Doamnă Howell...

Se întoarce, pentru a-l vedea pe Alex Bennett, un prieten vechi și apropiat al lui Noah. Era înalt și puternic, cu o atitudine cizelată, de intelectual. Melissa îl găsisese întotdeauna cam impunător, dar îi plăcea această calitate la un bărbat. Părea să știe ce voia în viață și nu îl descuraja nimic. Era un magnat de succes al petrolului.

– Noah mai e pe-aici? întrebă el.

– Nu, a trebuit să se ducă înapoi la spital.

– Și Hal?

– Dacă stau să mă gândesc, răspunse Melissa, simțind că-i venea să se încrunte dar stăpânindu-se, de teama ridurilor, nu l-am văzut nici pe el.

– Nimeni nu l-a văzut.

Melissa îl privi neîncrezătoare.

– Vrei să spui că a dispărut și el?

– Așa spune Todd, cavalerul lui de onoare.

– Acum, că tot ai adus vorba, interveni Patsy, îmi dau seama că nici eu nu l-am zărit.

– Mă gândeam că poate mă evită, din cauza faptei lui Randi, spuse Melissa, cu voce încordată.

Alex își atinse nodul cravatei.

– Am îndoielile mele. Din moment ce nu e pe-aici, toată lumea presupune că o caută pe Randi.

Melissa oftă.

– Dacă așa e, să sperăm c-o s-o găsească.

– A, cred că de-asta putem fi siguri, o încredință Alex. În curând, vom face haz cu toții pe seama celor întâmplare.

Se aplecă, sărutând-o pe obraz.

– Salutările mele lui Noah. Până atunci, curaj! Randi n-a pățit nimic. Sunt convins de asta.

Melissa zâmbi pentru prima oară după multă vreme, influențată de optimismul lui.

– Mulțumesc. Sper să ai dreptate.

Alex dădu din cap spre Patsy, apoi se îndepărtă.

– Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Patsy, risipind tăcerea tensionată.

– Aș vrea să găsesc și altceva de făcut decât să stau aici cu mâinile-n sân, ca o neghioabă.

Patsy se strâmbă vizibil.

– Să-ncerc să-l sun pe Noah? Precis vrea să știe dacă nu s-a aflat nimic.

– Nu cred că vei da de el. E prea ocupat cu ale lui. Lasă-l în pace.

– Merg să văd dacă-l găsesc pe Hal, bine? Pe urmă, plecăm de-aici.

– Ești o scumpă, îi spuse Melissa, înghițindu-și lacrimile nedorite. Îți mulțumesc că-mi stai alături.

– Nici o problemă. Randi e cea mai bună prietenă a mea și-s îngrozitor de alarmată. Nu-i stă în fire așa ceva.

– Ai dreptate. N-am crescut-o să fie atât de necugetată.

Melissa își trase nasul, apoi căută o batistă în poșetă.

Patsy îi strânse mâna stângă, înainte de a se întoarce să plece. Melissa și-ar fi dorit și ea curajul de a circula printre oameni, de a se vedea cu prietenii. Dar era mult prea sensibilă pe plan emoțional ca să le suporte mila și întrebările, întrebări la care nu avea răspunsuri.

Lua-te-ar dracu' Randi! Unde Dumnezeu ești?

Și Noah. Cu el nu terminase, nici vorbă. N-avea să-i meargă, după cum se purtase cu ea. Pentru că o lăsase singură, urma să-i plătească scump.

Melissa se uită la ceas. Păreau să fi trecut ore întregi, când în realitate fuseseră abia două. Totuși, nu se zărea nici un semn că s-ar fi schimbat ceva.

Își încovoie în palmă unghiile lungi, manichiurate cu pricepere, strângând cu putere, recunoscătoare pentru durerea pe care i-o provocau. Cel puțin, îi dovedea că nu amortise complet.

Dar cât mai avea să dureze acel coșmar? Nu știa dacă mai putea să suporte mult tensiunea.

De ce, Randi, de ce?

– Haide, Olivia!

– O pierdem, doctore, spuse Amanda, privind de la distanță, în timp ce Noah îi mai aplica primăritei încă un șoc electric.

– Știi, fir-aș al naibii!

Chipul lui Noah era learcă de sudoare.

– Șterge-i fruntea, soră, ordonă Amanda.

Liz Roberts se supuse, apoi Noah se retrase de lângă targă.

– O să scape? întrebă doctorița Sloane, mutându-și privirea de la Noah la Amanda.

– Să ne rugăm, răspunse Amanda, cu ochii spre Olivia.

În acel moment, văzu buzele acesteia încercând să se miște. Noah observă și el, căci se aplecă peste Olivia în același timp cu Amanda.

De fapt, ajunseseră atât de aproape încât Amanda îi simțea amestecul erotic de mirosuri, transpirație și colonie. Se dojeni în sinea ei că le remarcase.

– Își mișcă buzele, spuse Noah, agitat. Încearcă să spună ceva.

Amanda își împinse părul pe spate, aplecându-se și mai aproape.

– Ce este, Olivia?

Trecură câteva secunde, fără a primi nici un răspuns. Speranțele Amandei că primărița avea să vorbească se spulberau cu repeziciune. Apoi, Olivia deschise din nou gura și, în același timp, și ochii.

Amanda auzi respirația lui Noah accelerându-se.

– Olivia, ce este? Te rog, spune-ne.

Gura Oliviei se deschidea și se închidea, chinându-se să respire.

– Cărbunele... șopti ea, în sfârșit.

– Ce...

Restul cuvintelor se opriră în gâtul Amandei, când ochii Oliviei se dădură peste cap, iar capul i se răsturnă într-o parte.

Toate privirile se repezică imediat spre monitor. Pe ecran nu se mai vedea decât o linie dreaptă.

– S-a dus, spuse Noah, cu glas crispat, lipsit de emoție.

Apoi se uită la ceas, adăugând:

– Ora decesului, 9:31 p.m.

În cameră se lăsă tăcerea, pe când oamenii se retrăgeau de lângă brancardă, scoțându-și mănușile și măștile.

– A spus ceea ce mi s-a părut și mie? întrebă Liz, vorbind cea dintâi.

– Eu n-am înțeles decât „cărbune“, răspunse Amanda, înfruntându-și sentimentul de furie și neputință care urma întotdeauna după pierderea unui pacient.

– Și eu la fel, adăugă Noah.

Amanda îi simți ochii îndreptați spre ea, dar refuză să-l privească. Nu voia decât să rămână singură, pentru a asimila noua întorsătură a evenimentelor.

– Credeți că se referea la conflictul legat de minerit, în care era implicată? întrebă doctorița Sloane.

– Habar n-am, spuse Noah.

Amanda își masă ceafa.

– E posibil, desigur. Nu e un secret pentru nimeni că o revolta ceea ce se întâmpla cu frumusețile din jur și cum se împotriva sindicatelor și companiilor miniere. Le dădea rău de furcă.

Bravo ei, adăugă în gând Amanda. Și ea era dezgustată de efectele mineritului în regiune. Mirosul și prezența acidului sulfuric poluau râurile de munte. Pământuri altă dată mănoase și sănătoase erau acum gălbui, sterpe și urâte.

Și totuși, nu-i venea să creadă că, pe patul de moarte, Olivia avusese în minte mineritul. Își exprimă gândul cu voce tare, dar nimeni nu avea ce să-i răspundă.

– Cauza morții? Întrebă ea, în tăcerea din jur, silindu-se să-l privească pe Noah.

– Infarct miocardic.

– Voi anunța familia.

Amanda porni spre marile uși batante și tocmai se pregătea să le deschidă, când simți prezența lui Noah în spatele ei.

– Vrei să vorbesc eu?

– Nu. Dar îți mulțumesc oricum.

– Amanda...

– Nu acum, Noah.

Și nici altă dată, ar fi vrut să adauge, dar n-o făcu.

– Vreau să te ajut.

Amanda se opri, întorcând capul.

– Deja ai făcut tot ce poți.

– Dar...

– Mă duc la mine-n cabinet, îl întrerupse ea.

Noah ar fi contrazis-o, dacă-i lăsa timp. Dar Amanda porni pe culoar, fără să se oprească decât după ce ajunse pe teritoriul ei.

În cabinet, ochii i se abătură spre telefon. O secundă, acesta păru s-o sfideze. Dumnezeu, cât detesta să dea asemenea telefoane, dar făceau parte din meseria ei.

Expirând scurt, se duse la birou și ridică receptorul.

Capitolul 10

Annie Moore se ghemui în poziție de fetus pe canapea. Nu voia să asculte urletele iubitului ei, dar avea de ales?

– Te rog, spuse ea, privindu-l cu ochii ei verzi, care cândva putuseră fi considerați frumoși, dar acum erau șterși și adânciți în orbite. Sunt obosită. Vreau să dorm.

– Iar eu vreau să scapi de plodul ăsta!

– E și copilul tău, ripostă Annie.

Todd Stover râse antipatic.

– Poți s-o dovedești?

– Nu e nevoie.

Annie se ridică în capul oaselor, simțind cum copilul i se mișca în pântec.

– Oricum, știi bine că-i al tău.

– Mda, pe-asta cred c-o știu. Prima fată mare din viața mea.

Roșie la față, Annie îl privi încruntată, întrebându-se ce-o fi apucat-o să se încurce cu el. Nu era deloc arătos. Avea un chip

slab și lung, cu barbă și mustață, care-l făceau să pară și mai îngust. Și trupul îi era la fel – prelung și costeliv. Slăbănog chiar, dar asta fiindcă în loc de a mânca, își cheltuia banii pe droguri.

Slavă Domnului că n-o putuse convinge să se-apuce și ea. Ce naiba, avea doar șaispe ani, dar era destul de deșteaptă ca să știe că așa n-ar fi ajuns nicăieri. Însă trăia cu Todd de când fugise de la orfelinat.

O agățase la bar, într-o seară, după ce trăsesese câteva păhărele. De-atunci, nu se mai despărțiseră, târându-se dintr-o coșmelie în alta. Todd nu avusese niciodată o slujbă stabilă. Annie nici nu se gândea că ar fi putut să aibă vreodată. Considera că lumea-i era datoare – cu ce anume, ea nu reușise să afle niciodată. Când îl întreba, nici el nu era în stare să-i spună, decât că guvernul avea răspunderea să se ocupe de oamenii ca el.

– Mi-e foame, spuse Annie într-un târziu, adunându-și gândurile, cu privirea spre crochetele și borcanul cu unt de arahide de pe masa șubredă, care îi făceau stomacul să se întoarcă pe dos. Doamne, câtă poftă avea de niște *chicken nuggets* de la McDonald's. Dar știa că n-ar fi fost bine să aducă vorba. N-aveau bani pentru un asemenea lux. Oricum, Todd n-ar fi făcut decât să râdă – eventual, s-o și lovească. În ultima vreme, o făcea tot mai des, cu cât se apropia mai mult nașterea.

– Ce vezi, aia capeți, spuse el, cu ridurile fetei adâncite ursuz, făcându-l să arate mai aproape de patruzeci și unu de ani, decât de douăzeci și unu.

Întinse mâna să-și ia o țigară. După ce și-o aprinse, îi întinse și ei una. Annie clătină din cap, tresărind când un nou fulger, urmat imediat de tunet, zgudui vechiul bloc de apartamente în care locuiau.

– Haide, o îmbie Todd. O să-ți faci bine.

– Nu-i face bine copilului.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Annie își dori să și le fi putut retrage.

– Cui naiba-i pasă? replică Todd, inhalând profund, după care suflă încet fumul. Oricum, nu-i decât o chestie de timp și, adio copil.

Annie se îndreptă, potrivindu-și după urechi părul lung și sârmos.

– Ți-am spus...

Todd ridică mâna. Annie se chirci pe canapeaua zdrențuită, urât mirositoare, scăpând de lovitură ca prin urechile acului. Dar n-avea să-i meargă cu una cu două. Todd se aplecă și o înhăță de păr.

– Auuu! scânci ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Las-că vezi tu ce-i aia „au“, dacă nu faci ce-ți zic eu!

– E prea târziu.

Annie se adună pe picioare, astfel încât abdomenul proeminent să-i fie cât mai vizibil, deși Todd știa perfect despre ce era vorba. În fiecare zi înjura grămada aia bună de nimic, cum îi spunea el.

– De unde naiba știi? ripostă Todd, trecându-și mâinile prin părul nespălat. Habar n-ai ce-i aia să faci un plod.

– Știu de la unele fete din cămin, răspunse ea, posomorâtă.
Una din ele-a murit.

– E, las-că tu n-o să pățești ca ea.

– N-ai de unde ști.

În ochii lui Todd apăru o lucire de răutate.

– Nu știu decât că n-am chef de nici un plod...

Se întrerupse, trăgând încă un fum, prelung.

– Și-n plus, am aranjat totul.

Lui Annie îi căzu inima până-n călcâie.

– Ai aranjat? Ce-ai aranjat?

Cunoștea răspunsul, dar spera ca, făcând pe neștiutoarea, să câștige timp de gândire. Nu-și închipuise niciodată că ar fi fost prea deșteaptă, dar nici proastă nu era. Trebuia să existe o ieșire din toată situația, și fără măsuri atât de drastice.

– Un amic de-al meu o să... ăă, știi, o să rezolve.

– De când ai tu amici?

Todd ridică din nou mâna.

– Te cam mănâncă pielea, așa-i?

– Nu, șopti ea, încercând să-și stăpânească lacrimile. Todd nu suporta s-o vadă plângând.

– Atunci, nu mai da apă la șoareci.

– Da' mi-e frică!... se văicări Annie, cu ochii săgetându-i spre fereastră. Doar nu se aștepta să iasă din casă într-o noapte ca asta? Chiar dacă era cea mai proastă casă în care locuiseră vreodată, poate, măcar aveau un acoperiș deasupra capetelor, să-i apere de ploaie. Pe moment, mai mult de-atât nici nu putea să sper.

– Am să stau și eu cu tine, să te țin de mână.

Mincinosul. Avea s-o lase acolo, pentru a se întoarce numai după ce măcelarul ăla o schilodea sau o omora.

– Și maică-ta?

– Ce-i cu ea? i-o întoarse Todd, cu răutate.

Annie știa că abordarea acelui subiect era un joc cu focul, dar trebuia să facă ceva.

– N-ar vrea să ia ea copilul?

Aruncându-și capul pe spate, Todd izbucni în râs.

– Faci mișto de mine? Pe dracu', aia nici pe mine nu m-a vrut. Cum să vrea plodu' altcuiva?

– E nepotul ei.

– Și?

– Și nu vreau să fac asta. Te rog, nu mă forța.

– N-ai încotro. Ți-am zis, e aranjat deja.

– Pentru când...? întrebă Annie, fără să-și poată stăpâni tremurul din voce.

– În juma' de oră.

Annie scoase un țipăt, apoi își împreună brațele peste abdomen, simțind din nou o mișcare a copilului.

Tremura tot mai rău. Deși nici ea nu-l dorea în mod deosebit, neavând idee cum urma să aibă grijă de el, nu voia nici să moară. Visa ca într-o bună zi să scape de Todd, să cunoască un om cumsecade, poate chiar să se întoarcă la școală și să învețe.

– Ești gata?

Annie se lipi de perete.

– Nu... nu pot.
– Ba cum să nu poți.
– E-o vreme așa urâtă... Dacă ne lovește trăsnetul?
– Ei pe naiba, las-că nu ne lovește nici un trăsnet.
Hai, să mergem, că-mi pierd și răbdarea pe care-o mai am.

– Te rog, nu mă obliga să fac asta.

Din doi pași, Todd ajunsese în fața ei, cu chipul schimonosit atât de aproape încât Annie îi simțea mirosul viciat al respirației. Întoarse capul într-o parte. Apucând-o de bărbie, Todd o smuci la loc.

– Sau faci ce zic eu, sau ieși afară din casă și-acolo rămâi.
– Adică... vrei să zici...
– Adică vreau să zic că te cari de-aici. Ți-am mai zis, n-am de gând să-ți înghit nici un plod. Deci, pe cine-alegi? Pe mine sau pe el?

– Nu pot... șopti ea.

Ar fi trebuit să se aștepte. Nu reacționează decât după ce primi dosul de palmă în obrazul drept. O luă la fugă spre ușă și o deschise.

Când se opri în prag, privind ploaia torențială, Todd izbucni în râs.

– Haide, șterge-o. Am terminat-o.

Annie se răsuci în loc.

– Ești un om rău, Todd Stover. Dumnezeu o să te pedepsească.

Porni spre ea, cu o atitudine amenințătoare.

– Am să te pedepsesc *eu* pe tine, dacă nu piei din ochii mei.

Preferând să nu-și asume riscul de a primi încă un pumn, în burtă de astă dată, Annie ieși împleticită pe trotuar, strâmbându-se când ploaia începu să-i izbească pielea neprotejată.

Ce să facă? Nu avea unde să se ducă, nici un prieten la care să apeleze. Apoi, îi veni o idee. Își aminti că în apropiere se afla un azil de noapte, deși nu era sigură în ce direcție.

Lacrimile fierbinți i se amestecau cu ploaia rece, când porni pe trotuar, cu dinții clănțănindu-i. Avea să-l găsească, poate, cu un dram de noroc. Ferindu-și capul, își impunea să înainteze, pas cu pas. Când ajunsese la colțul străzii, îi trecu prin minte că era singurul suflet de om pe toată strada. Nu se zărea nici o mașină.

Încă un fulger spintecă bolta. Annie țipă, dar n-o auzi nimeni. Întorcându-se, porni din nou, deși habar n-avea încotro, lovită de ploaie atât în trup, cât și în suflet.

Ajunsese la jumătatea cvartalului următor, când o sfâșie un junghi de durere.

– Vai de mine! țipă ea, îndoindu-se de mijloc, cu mâinile peste pânțele.

Ce se întâmpla? Nu sosise termenul să nască. Mai avea două luni și ceva – cel puțin, așa-i spusese abia în ajun medicul de la clinica gratuită.

Încă un val de durere, și mai cumplit, îi tăie respirația. Primul ei gând fu să se ghemuiască pe asfalt, lăsându-se în voia sortii. Nu mai avea putere să lupte.

Dar, în fond, nu voia să moară, nu acolo, nu așa. Nu putea însă nici să se miște. N-o lăsa durerea. În cele din urmă, cocărată, se sili să pornească iar, cu pași mărunți.

Ajutor!

Trebuia s-o ajute cineva. Înfruntându-și panica tot mai mare, privi la stânga, apoi la dreapta, în timp ce fulgerele și trăsnetele dansau de jur-împrejur. Trebuia să găsească pe cineva care s-o primească în casă.

O lumină.

Continuând să se țină de burtă, își croi drum spre acea rază de speranță. Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că era spitalul. Încet, porni spre firma mare, de neon, a secției de urgență.

— Vă rog... ajutați-mă! strigă Annie, printre dinții care-i clănțăneau, în timp ce împingea ușile duble. Cred... că nasc.

Bărbatul se înverzi la față.

— Adu tava! îi ordonă Amanda surorii Roberts, după care se dădu la o parte.

Liz Roberts abia reuși să-i pună tava în față, când pacientul își vărsă din nou conținutul stomacului. Slavă Domnului, de astă dată n-o mai nimeri pe ea. Amanda se strâmbă. Deși își schimbase ținuta improșcată cu un halat, o bluză și o fustă curată, duhoarea dăinuia. Avea nevoie de un duș lung, fierbinte. Slabe șanse. O clipă de răgaz nu mai avusese, de la moartea Oliviei Stuart încoace.

Nu era singură. Chiar în acel moment, Noah se afla în blocul operator, extirpând apendicele perforat al unei femei, deși Amanda bănuia că terminase și avea să se întoarcă la S.U., lucru pe care ar fi dorit să-l poată împiedica.

„Nu acum, Amanda“, își spuse ea, scuturând din cap cu furie. Nu era în nici un caz momentul să se gândească la *el*. Și totuși, nu-și putea controla gândurile rebele.

Căsătorit! Pur și simplu nu se putea. Dar dacă acesta era adevărul, atunci era mai bine că știa. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat. Pentru moment, trebuia să și-l scoată din minte pe Noah, cu ultima lui trădare. Profesiunea pe primul loc. Bolnavul avea nevoie de atenția ei deplină.

– Domnule Boon, vă simțiți mai bine?

– Cred c-am să mor. Nu... nu pot să respir.

– Aveți încredere-n mine, n-o să muriți – cel puțin, nu în următoarele minute.

În ochii individului înalt și mătăhălos se citea neîncrederea.

– Ce naiba-i cu mine, doamnă doctor?

– Dezordine anxioasă acută.

– Ce mama dra...

– Mai pe șleau spus, domnule Boon, ați suferit un acces de panică.

Omul înjură, apoi o privi de parcă Amanda și-ar fi pierdut mințile. Stăpânindu-și un zâmbet, Amanda nu îndrăzni s-o privească pe sora Roberts, care tocmai își dădea ochii peste cap.

- Sigur n-am un atac de cord?
- Mai mult ca sigur. Dar vă vom ține aici până vi se regularizează pulsul, apoi vă voi da niște medicamente să le luați acasă. Oricum, cât puteți de curând, vă sugerez să vă consultați medicul personal.
- Slujba aia afurisită. Îi tot spun șefului că mă paște o cădere.
- Ei bine, tocmai ați avut-o, dar vă veți face bine.
- Mersi, doamnă doctor, răspunse el, întinzându-se la loc pe targă.
- Stai cu ochii pe el, soră, mai spuse Amanda, ieșind în hol, unde fu cât pe ce să se dea cap în cap cu Doris.
- Pfi! N-a lipsit mult, comentă prietena ei, încruntându-se. Miroși groaznic.
- Mie-mi spui?
- Ce-ai pățit?
- Amanda își arcui o sprânceană.
- Nu ghicești?
- A borât careva pe tine?
- Ai câștigat.
- Halal câștig, mormăi Doris. Ai un minut liber?
- Îți arde de glume.
- Tâmpită întrebare. Iartă-mă.
- Pentru tine, îmi sacrific un minut. Ce e?
- Doris privi în jur, apoi reveni spre ea.
- Eram doar... ăă, îngrijorată din cauza ta, atâta tot.
- N-ai nici un motiv.

– Trebuia să-mi țin gura.

Amanda oftă.

– Gata, calmează-te, bine? Eu am reușit. În plus, nu contează. Noah a ieșit din viața mea. Mă crezi, nu?

Doris ezită.

– Dacă zici tu...

– Ți-o zic eu! Și-acum...

Nu apucă să termine propoziția. Niște urlete o amuțiră pe loc. Se răsuci, pentru o vedea o tânără gravidă care tocmai intra în secția de urgență, cocoșată de durere.

– Hait! făcu Doris. Vorbim mai încolo.

Amanda abia remarcă plecarea grabnică a prietenei sale.

– Doctorul Petrocelli, pe pager! strigă ea, repezindu-se spre noua-sosită.

– Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști cine i se alăturase. Noah. Își impuse să nu reacționeze.

Capitolul 11

— Șșșt, liniștește-te, spuse Amanda, alăturându-i-se surorii Beth Kent, în timp ce duceau pacienta spre cabinetul de examinare. Observase din capul locului că nici nu era femeie, ci abia o adolescentă. Fata nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani, poate nici atâta.

Oftă, gândindu-se din nou cum se ducea încet de izbeliște fibra morală a țării. Dar cine era ea, să judece? Nu știa nimic despre fata aceea, putea fi foarte bine măritată și fericită. Trebuia să-și bage mințile-n cap.

Își punea incapacitatea de concentrare pe seama prezenței lui Noah. De la întoarcerea lui, nu era sigură că mai dusese un singur gând până la capăt. Cumva, Noah reușea să-i bage bețe-n roate peste tot.

Iar acum, îi sufla în ceafă.

— I s-a rupt apa? întrebă el.

— Așa cred, dar dacă Petrocelli nu apare imediat, am s-o examinez.

Amanda detesta felul în care-i reacționau toți nervii din trup față de Noah. Din cauza coloniei ăleia afurisite. Mirosul ei îi dubla furia.

– Am să mor? întrebă fata. Ochii-i erau imenși, pe fața mult prea slabă, și ținea strâns mâna Amandei, înfigându-și unghiile în ea.

– Nu, n-ai să mori, o calmă Amanda, spunându-și că era a doua persoană care se temea că avea să moară, în aceeași jumătate de oră; o asemenea noapte sinistă părea să scoată la iveală toate stările de nesiguranță ale oamenilor, inclusiv ale ei proprii. Altceva ai să faci – și anume, un copilăș sănătos, adăugă ea, cu o încredere departe de a fi sinceră.

– Cum te cheamă? întrebă Beth Kent, din spatele ei.

– Annie.

– În regulă, Annie, spuse Amanda, acum noi...

– Aoleo! țipă din nou fata.

Amanda îi șterse fruntea.

– Nu-i nimic. Vom avea grijă de tine. Ți promit.

Annie continua să se țină de mâna ei.

– Nu mă lăsați singură!

– Nu te las. Unde-i Petrocelli? întrebă Amanda, cu voce scăzută și calmă, deși sentimentul că ceva era în neregulă nu-i dădea pace, mai ales întrucât tinerei i se rupseseră într-adevăr apa.

– Ce se-ntâmplă? strigă Annie.

– Ți s-a rupt apa.

Amanda nu știu ce anume o făcu să se întoarcă spre Noah, destul că o făcu. Poate un soi de sunet gutural? Nu știa. Nu știa

decât că pe chipul lui se ivise o expresie ciudată. Deși nu reușea s-o descifreze, totuși îi tăie respirația. Ce se petrecea?

– Petrocelli e pe drum, spuse un asistent, vârând capul pe ușă.

– Am și venit.

– Era și timpul, bombăni Noah, în timp ce ginecologul intra grăbit.

Întorcându-se, Amanda îl văzu pe doctorul Tony Petrocelli, a cărui barbă nerasă de-o zi dovedea că era în spital de douăzeci și patru de ore cel puțin, în pofida faptului că avea pe el un echipament imaculat.

Oricum, știa că era pe măsura sarcinii. Ochii lui căprui și pătrunzători se ațintiră asupra pacientei.

– Bună seara, o salută el, cu glas scăzut dar ferm. Se pare că urmează să deveniți mamă.

– Voi muri? șopti Annie.

Petrocelli aruncă o privire spre Amanda, care înălță din sprâncene. N-avea nici cea mai vagă idee ce-i trecea fetei prin cap dar, orice-ar fi fost, nu era deloc de bun augur.

Annie nu era numai subnutrită, ci și murdară – mirosea, chiar. Poate că cel mai ofensiv era mirosul învechit de țigări, impregnat în haine, pe care nici ploaia nu reușise să-l alunge. Tutunul și sarcina formau o combinație periculoasă.

Era un copil al străzii, Amanda putea pune pariu. Prezenta toate semnele. Unde era tatăl bebelușului? Zâmbi, dar mai mult făcând haz de necaz. Poate că nici Annie n-avea habar.

– Cum merge? întrebă Noah, mutându-și privirea de la Annie la Petrocelli.

Ginecologul nu-i răspunse imediat. În schimb, se așează pe scaunul înalt de la picioarele brancardei și începu examenul medical, vorbindu-i cu blândețe pacientei. Peste câteva minute, se ridică și le făcu semn Amandei și lui Noah să-l urmeze afară din cameră.

Hm, nu mirosea deloc a bine. Amanda dădu glas temerii:

– Nu-i a bună, așa-i?

– Mă tem că nu, răspunse Petrocelli, frecându-și fruntea. I-au venit durerile prematur și are oase mici, ceea ce va complica problema.

– Va trebui să sacrificăm copilul? întrebă Noah.

– Mai mult decât probabil.

– Doctore Petrocelli!

Toți ochii se întoarseră spre sora Kent, care stătea la picioarele patului, cu spatele spre ei.

– Naște!

– S-o ducem la Obstetrică, propuse Amanda.

Petrocelli clătină din cap.

– N-avem timp.

– Dar...

Ginecologul se întoarse grăbit lângă pacientă, urmat de Amanda.

– Avem grijă să meargă cât mai ușor, îi zâmbi el lui Annie, în timp ce sora Kent o ștergea pe frunte.

– Vă rog... îi imploră fata.

Petrocelli zâmbi din nou.

– Ai încredere-n noi, bine?

Ridicând privirea, Amanda observă că Noah rămăsese lângă ușă, părând a se mulțumi să urmărească nașterea de la distanță, lucru care i se păru foarte ciudat. Dar, în fond, obstetrica nu era specialitatea lui.

Totuși, era ceva în neregulă. Din nou avea pe față acea expresie, aceeași din urmă cu câteva momente. La ce se gândea?

Amanda rămase cu privirea asupra lui, în timp ce Noah își răscolea cu degetele slabe părul deja ciufulit, iar privirea îi era atentă, concentrată. Și *prudentă*, în timp ce-l asculta pe Petrocelli vorbindu-i lui Annie, pentru a o convinge să facă ceea ce-i revenea ei.

– Imediat îți vor trece durerile, îi spuse și Amanda, zâmbindu-i.

– Împinge! o încurajă Petrocelli.

Deși urla de durere, Annie încercă să se conformeze.

– Bravo, fetițo.

Exact când începea să apară creștetul copilului, privirea Amandei se abătu spre Noah, tocmai la timp pentru a-l vedea strâmbându-se, după care urmă aceeași expresie stranie. Comportamentul lui inexplicabil o nedumerea enorm, înfățișându-i o față a lui Noah care n-o mai văzuse.

În timpul relației lor, amândoi avuseseră rezerve cu privire la ideea de a face copii, mai ales Noah. Însă chiar și așa, atitudinea lui nu păruse niciodată complet negativă. Spusese că dorea să fie sigur că își puneau carierele pe baze solide, înainte de a plănuși întemeierea unei familii.

Atunci, ce avea această naștere atât de deosebit sau aparte?
– Vine!

Glasul calm dar însuflețit al doctorului Petrocelli îi atrase Amandei atenția înapoi spre problema principală, pentru a-l vedea ridicând copilul în văzul tuturor. Era un băiețel foarte mic, dar sănătos, cu plămâni puternici, la fel ca ai mamei lui.

Petrocelli îi dădu copilul surorii Kent, a cărei față era numai zâmbet. Curioasă să vadă reacția finală a lui Noah față de naștere, Amanda se întoarse spre el.

I se opri respirația în piept. Lui Noah îi era rău. Se înverzise la față.

– Eu ies de-aici, mormăi el pe neașteptate și, răsucindu-se pe călcâie, plecă.

– Oare ce l-o fi tulburat? se întrebă Petrocelli, încrunțându-se.

– Cine știe? răspunse Amanda, cu buzele întinse într-o linie subțire și dreaptă. Bine că nu avuseseră nevoie de ajutorul lui Noah, își spuse ea, rezistând imboldului de a-l urma, ca să-l întrebe ce se întâmpla cu el. Flăcările din pântec i se potoliră dintr-o dată, amintindu-i din nou că n-o mai priveau părerile și sentimentele lui.

– Doamnă doctor Jennings, doctorița Sloane are nevoie de dumneavoastră la traume trei.

Amanda se întoarse spre sora Roberts.

– Vin acum.

Tony Petrocelli dădu din cap.

– Du-te. Aici totul e în ordine. Mama și copilul vor merge sus imediat.

– Bun.

Amanda se întoarse din nou spre soră, cu o privire întrebătoare.

– Un motociclist. A căzut rău. Cred că ar trebui să vină și doctorul Howell.

– Sună-l pe pager.

– L-am și sunat, da' n-a răspuns.

– Nu poate fi prea departe. Abia a ieșit.

Sora Roberts ridică din umeri.

– Eu nu știu decât că n-a răspuns.

Stăpânindu-și o descărcare nervoasă, Amanda o urmă în camera de tratamente numărul trei, unde se opri brusc. Dacă spunea că motociclistul arăta în ultimul hal, ar fi vorbit cu menajamente. Era plin de sânge – sau, cel puțin, peste tot unde se vedea. Stătea strâns ghem, gemând.

– Să începem, spuse Amanda.

Peste un sfert de oră, după ce-l spălase și-l examinase complet, Amanda constată că nu părea să fie atât de grav rănit pe cât crezuse în primul moment. Totuși, trebuia să i se facă radiografiile, iar Amanda dorea să-l examineze și Noah, ceea ce pune probleme. Noah încă nu se întorsese în S.U.

După ce le mai dădu doctoriței Sloane și surorii Roberts câteva dispoziții pentru tratarea pacientului, porni spre cabinetul lui Noah. Ciocăni o dată, apoi deschise ușa.

Mai târziu, avea să se mire și ea de propriul ei tupeu. În acel moment, nu se gândea – acționa doar din instinct. Cum îndrăznise să nu răspundă la apelul prin pager?

– Ce... începu Noah, numai pentru a se întrerupe când văzu cine era. Ochii i se îngustară.

Abia acum Amanda observă că nu i se schimbase culoarea. Din păcate, nu remarcă numai atât. Privirea i se opri pe smocurile de păr care se vedeau pe piept, deasupra bluzei descheiate, un păr în care cândva își îngropase buzele umede...

Își strânse genunchii unul într-altul, ca să nu-i tremure.

– De ce ți-ai închis pagerul? întrebă ea, cu o voce care până și-n propriile sale urechi suna nefiresc.

– Nu observasem că e închis.

Mițea.

– Ei bine, este, spuse ea sec.

– Scuze.

– S-a-ntâmplat ceva rău cu Randi?

Întrebarea ei păru să-l descumpănească.

– Nu... cel puțin, eu nu știu nimic.

Luminile pâlpăiră. Tresăriră amândoi.

– La naiba, dinamul ăsta o să cedeze, spuse Noah. Știu eu c-o să pice.

– Să sperăm că nu.

Tăcere.

– De ce m-ai întrebat despre Randi? întrebă Noah, urmărindu-i din privire degetele nervoase, până când Amanda, observând, le îndesă în buzunarele halatului.

– Fiindcă te porți ciudat, de-aia.

Când el nu răspunse nimic, continuă:

- Copilul care s-a născut adineaori, avea ceva deosebit?
- Ai halucinații, se răsti el, fără s-o privească.
- Zău?
- Zău!
- N-aș crede.

Pielea lui își schimbă din nou culoarea. În roșu închis.

Era posibil ca nu doar să se fi căsătorit, ci să aibă și un copil? Amanda se revoltă la adresa unui asemenea gând, dar nu reuși să și-l alunge. Dintr-o dată, fu ispitită să-l confrunte cu suspiciunile ei, să-i pretindă o explicație despre toate secretele lui necurate.

- Și cred...
- Stai, o întrerupse Noah. N-am chef acum să fiu luat la întrebări. Și-n plus, nu te pri...

Îl întrerupse și ea:

- Ai dreptate. Nu mă privește.
- Dumnezeu, Amanda, n-am vrut să...
- Ba ai vrut, și e foarte bine.
- La naiba, nu-mi îngreuna situația și mai mult.
- Iar te smiorcăi, replică ea, convinsă că termenul ales îl înfură suficient de tare pentru a o readuce în poziția avantajoasă.

Se înșela. Buzele lui Noah se răsfârșeau cu nepăsare, în timp ce o privea de pe canapeaua unde se așezase, punând chiar în acel moment picior peste picior.

- Fiindcă nu primesc ceea ce vreau.

Amanda își mușcă buza, dar refuză să reacționeze în fața acestei afirmații cu subînțeles. În plus, avea altceva în minte –

mușchii supli ai picioarelor lui ce păreau mai lungi și mai puternice decât și le amintea. Abia când privirea i se abătu spre umflătura impresionantă vizibilă sub costumul verde simți că o cuprindea panica.

Gemu în sinea ei, mai ales când ochii lui Noah începură s-o studieze în același stil. Lucrurile nu mergeau deloc conform planului. Oare întotdeauna avea să fie capabil să-i înfierbânte sângele?

Slavă Domnului că avea pe ea halatul, căci își simțea sfârcurile împungând țesătura bluzei, pe dedesubt. Însă chiar și așa, știa că nu-l păcălise, că vederea lui cu raze X putea distinge ce se întâmpla.

Obrajii i se înroșiră ca focul. Înghiți convulsiv. Un moment, tensiunea din cameră se intensifică și mai mult. Apoi Noah o risipi, ridicându-se.

Amanda își adună controlul, atâta cât putea. Toate acele reacții sexuale față de el trebuia să înceteze. Se făcuse de râs o dată. N-avea de gând s-o mai repete.

– Am nevoie de tine ca să examinezi un pacient, spuse ea, rece.

Noah o privi un lung răstimp, apoi răspunse cu glas îngroșat:

– Să mergem.

Nu-l contrazise.

Capitolul 12

Cu ochi obosiți și frustrați, Amanda îi privi pe Noah și sora Roberts cum porneau cu targa spre blocul operator. Era posibil ca motociclistul să fie a doua victimă din acea noapte grea și nesfârșită.

Când ieșise din secția de urgență, pornind după Noah, semnalele vitale ale rănitului fuseseră stabile. La câteva minute după revenirea ei și a lui Noah în camera de tratament, starea pacientului se înrăutățise brusc.

Noah bănuia că avea vătămări la splină. De unde și expediția rapidă la chirurgie. N-avea să se mai termine odată noaptea aia? se întrebă Amanda, dându-și la o parte din ochi părul răvășit. Nu numai că urgențele veneau încontinuu, atât majore cât și minore, dar își luau tributul de la membrii personalului redus și asediat de cazuri.

Calmul tuturor se apropia de limită, inclusiv al ei, și nu numai din cauza vremii și a suprasolicitării, deși contribuiau

ambii factori. Colțurile gurii i se arcuiau în jos. Nu-și putuse învinge reacția în fața lui Noah. Omul o zgâria pe nervi ca unghiile pe o tablă de scris. Și nu putea face nimic. N-avea nici o ieșire. La naiba, de ce nu putuse fi Malcolm Riley chirurgul de gardă?

Nu era el, și cu asta, basta. Numai de-ar fi putut trece peste intimitatea fierbinte și turbată a fostei sale legături cu Noah. Dar, de fiecare dată când îl vedea, prezența lui îi redeștepta amintiri vechi și crea altele noi. Faptul că-i tot observa trupul, sexul în special...

Termină! Se chinuia fără nici un rost. Avea pe altcineva, pe Gordon, și se părea că nici Noah nu era singur. Care idee nu-i cădea bine deloc. Gândul că Noah conviețuia cu trup și suflet alături de altă femeie o făcea să-i vină rău.

Știau că aveau să treacă prin unele momente dificile lucrând împreună, și nu se înșelase. Dar, ținând seama de împrejurări, o scosese la capăt relativ nevătămată. Prin urmare, trebuia să înceteze cu auto-reproșurile. În plus, simțea că toată acea frământare era o sabie cu două tăișuri, față de care nici Noah nu era imun. Din cine știe ce motiv pervers, acest gând îi dăruia o mare satisfacție. Dar o satisfacție găunoasă.

Numai sfârșitul furtunii avea să-i aducă mântuirea.

— Doctore Jennings.

Dându-și seama dintr-o dată că stătea în hol, rezemându-se de perete, Amanda își îndreptă poziția și se întoarse.

Doctorița Sloane era la doi pași distanță, cu o expresie nedumerită în ochii ei cenușii.

– Te simți bine?

Amanda zâmbi forțat, cu speranța că astfel își ștergea parțial tulburarea de pe față. Trebuia să-și păstreze puterile și luciditatea. La urma urmei, ea răspundea de toate. Însă practica privată devenea tot mai ispititoare cu fiecare clipă.

– Rezist, dar nu mai mult decât oricare dintre voi, spuse ea într-un târziu.

– Înțeleg... răspunse Karen, cu un zâmbet care-i risipi îngrijorarea din ochi.

– Deci, cine urmează?

– Ezitam dacă să te deranjez sau nu, dar...

Întrerupându-se, Karen se apropie.

– Nu-ți face griji.

– Un bărbat, în separeul doi, pare mai răvășit decât am văzut pe cineva vreodată.

– Ce i s-a întâmplat?

Internista clătină din cap.

– Tocmai asta-i problema. Nu ne poate spune.

Când Amanda intră în încăpere, bărbatul așezat pe marginea târgii o privi cu ochi tulburi. Pe lângă un cucui vânat în frunte și hainele ude, părea absolut nevătămat. Dar, în cazul lui, aparențele erau înșelătoare. Numai teafăr nu era.

Primul gând al Amandei fu că suferea de o comoție păcătoasă. Poate chiar și de amnezie.

– Sunt doctorița Jennings, se prezintă ea, apropiindu-se.

– Bună seara, răspunse omul, cu un glas cultivat.

Sora îl învelise cu o pătură, așa că măcar nu tremura, ceea ce-i împiedica dinții să clănțane.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Liz spuse:

– Am încercat să-i scot hainele astea ude, dar a refuzat.

– Nu mă îngrijorează decât durerea de cap, doamnă doctor, replică omul, după un acces de tuse.

– Cum vă numiți?

– Păi... nu știu.

Aoleu.

– Știți cum v-ați ales cu cucuiul ăsta urât?

Un moment, omul nu răspunse – Amanda aproape că-i simțea efortul de a-și aminti. Se hotărî să-l crute.

– Ajunge deocamdată. Ne putem ocupa de asta mai târziu.

– Eu vreau să știu acum.

Drept răspuns, Amanda îl întreabă:

– Mai sunteți rănit și-n altă parte?

– Nu. Doar la cap.

O privea lung, cu aceeași expresie încordată, dar continuă pe un ton plin de speranță:

– Mă gândeam că eventual cineva de-aici... dumneavoastră, poate... m-ați recunoaște.

– Nu, îmi pare rău. Nu vă cunosc.

– S-ar putea să nu... să nu fiu de pe-aici.

- E foarte posibil, răspunse binevoitoare Amanda. Ridicând o mână la lovitură, omul se strâmbă.
- Nu știu cine sau ce mi-a făcut asta, dar bine a mai nimerit-o.
- Aici aveți dreptate, ceea ce înseamnă că trebuie să vă fac un examen amănunțit la cap, ca să fim siguri.
- Bine, doamnă doctor, și cu memoria mea cum rămâne?

Amanda îi distinsese frustrarea din cuvintele rostite pe un ton aspru și-și dori să-l fi putut asigura că avea să-i revină memoria. Dar nu putea. Nu știa în ce împrejurări se lovise. Și, pe de altă parte, amneziile erau fenomene înșelătoare. Însă nu intenționa să-l alarmeze și mai mult, cel puțin nu înainte de a-i face un examen medical complet.

- Totuși, îmi amintesc ceva, spuse el pe neașteptate. Amandei i se redeșteptară speranțele.
 - Ce anume?
 - Doi oameni, într-o mașină.
 - Vă amintiți și unde?
 - Pe șosea, poate.
- Sprâncenele i se îmbinară, încruntându-se tulburat.
- Of, la naiba, nu sunt sigur.
- Nervozitatea i se observa clar, în ton și în comportament. Probabil era un om obișnuit să dețină autoritatea, căruia nu-i plăcea să se dea bătut.

– M-au... întrebat dacă vreau să mă ia cu mașina.
– Foarte bine.
– Ba nu e bine deloc, fiindcă altceva nu mai țin minte.
– Se pare că rămăseserăți în ploaie, iar ei au vrut să vă ajute.

– Ceea ce înseamnă că s-ar putea să fi avut un accident.
– Exact.
– Și-n continuare ce facem?
– V-am spus, vă facem o radiografie. Și dacă tot sunteți aici, spitalul va face tot posibilul pentru a vă descoperi identitatea.

Omul răsuflă zgomotos.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor.

Amanda făcu un pas înapoi, când un sanitar împinse un fotoliu cu roțile până lângă brancardă. După ce plecară, ridică receptorul și telefonă la poliție.

Apoi, porni spre bufet, gândindu-se ce plăcut ar fi fost să-și cufunde trupul frânt de oboseală într-o baie fierbinte.

Visează cât poțtești, Amanda.

– Splina e. I s-a rupt.
– Ați avut dreptate, spuse sora de la chirurgie, privindu-l pe Noah peste masă.
– Îl deschidem, lătră Noah. Un-doi!
În acel moment, luminile clipiră din nou.

– Fi-r-ar!

Sora ridică privirea.

– Dacă cedează generatorul...

– Nici să nu te gândești, mormăi sumbru Noah. După criza asta, am să mă ridic în fața consiliului de administrație, să fac un scandal de să mă țină minte.

– Să nu-i iertați, domnule doctor.

Noah zâmbi scurt, apoi se concentrează asupra operației, care consta în extirparea splinei rupte.

Peste câteva ore, motociclistul fu scos din sală, în afara oricărui pericol imediat. La fel ca tânăra Collier, viața lui depindea acum de o putere superioară.

Deși tocmai ajunsese înapoi în cabinet, Noah se gândi să revină la secția de terapie intensivă, pentru a o controla pe Laura. Pe moment, însă, nu avea putere să le facă față părinților ei sperați. Și, în plus, nu mai avea nimic de adăugat pe lângă ceea ce le spusese.

Principală prioritate era aceea de a-și scoate hainele însângerate, a face un duș și a se îndrepta apoi spre pat, în speranța unui lung respiro. Nici o bere rece n-ar fi stricat, deși nu voia s-o bea singur. Simți un junghi în burtă, când în minte îi reveni o imagine din ziua când el și Amanda se așezaseră pe o stâncă, după escaladarea unui munte. Printre sorbituri din aceeași cutie de bere, își linseseră unul altuia spuma de pe buze...

Noah înjură, apoi intră în baie, să-și facă dușul. Nu peste mult, ieși și începu să se șteargă. Ar fi trebuit s-o caute pe

mama lui la telefon, ca să vadă ce mai făceau, ea și sora lui. Nu-i venea să creadă, câte evenimente se desfășuraseră în seara și noaptea aceea. Privind în urmă spre toate cele întâmplate într-un interval atât de scurt – furtuna, dispariția lui Randi, întâlnirea față-n față cu Amanda – toate i se păreau prea bizare ca să le înțeleagă.

Neputând și nedorind să stăruie asupra Amandei și a lipsei lui de autocontrol în preajma ei, Noah îmbracă o uniformă curată și tocmai pusese mâna pe clantă, când ușa se deschise. În prag stătea Malcolm Riley, cu o expresie posomorâtă pe trăsăturile sale la fel de amorphe ca personalitatea lui.

Excelent.

Nu-i ajungea că o revăzuse pe Amanda, acum mai trebuia și să dea nas în nas cu Malcolm Riley, își spuse Noah, cu un geamăt lăuntric. Dacă exista vreun om mai nepotrivit pentru meseria de medic, acesta era. Avea tot atâta sensibilitate cât un gândac. Ba chiar de un gândac îi amintea, cu ochisorii lui negri ca două bobițe și trupul în formă de pară.

Însă ceea ce-l răcâia mai rău era atitudinea lui țăntoșă, care-i dădea un chef nebun să-i șteargă în pumni fumurile de pe mutră.

– Ei, ei, dacă ăsta nu-i chiar doctorul Howell...

– Nu acum, Rilley. N-am dispoziție.

Râsul lui Riley deveni rânjet.

– Și crezi că-mi pasă mie de dispozițiile tale.

Stăpânindu-și mâncărimea din palme, Noah se rezumă să spună:

- Dă-te la o parte din calea mea.
 - Nu te repezi. Avem de vorbit.
 - Ce naiba, dom'le, ești sonat? Numai de vorbe n-am chef, mai ales în noaptea asta. Suntem până-n gât în urgențe.
 - Nu-mi spune că ți-e greu să-ți faci meseria.
- Noah se înfipse în fața lui.
- Ascultă, băi javră nenorocită, n-am de gând să-ți înghit tâmpeniile, nici acum, nici mai târziu.
 - Nu-ți permit să-mi vorbești așa!
 - Nu-mi permiți pe dracu'! Tocmai am făcut-o.
 - Dacă-ți închipui o clipă doar c-ai să pui tu laba pe postul ăla de șef, poți s-aștepți mult și bine.
 - În clipa asta, mă doare uite-aici.
- Riley clipi din ochi.
- Vrei să zici că-ți retragi candidatura?
 - Nnț. Nu vreau să zic decât că le fac pe toate la timpul lor.
- Iar acum nu e momentul să discutăm despre asta.
- Chipul lui Malcolm se urâți și mai rău.
- Crezi că-ți merge cu toate, nu?
 - Ascultă...
 - Nu, ascultă tu. Crezi că poți să te cari și să lași departamentul ăsta-n găleată, și pe urmă să te-ntorci țațoși ca și cum nimic nu s-ar fi-n întâmplat. Ei bine, am noutăți pentru tine.
 - Ei, nu mă-nnebuni, replică Noah plictisit, dorindu-și din nou să-i fi putut arde una-n cap, ca să-l scutească de necazuri.

– Mhm, s-a cam schimbat treaba. Consiliul nu-ți mai suflă-n fund.

– Ai de ales, doctore Riley, răspunse Noah, pe un ton scăzut, ucigător. Sau pui mâna și m-ajuti, sau îți muți carose-ria din fața mea. Ți-am mai spus, am treabă.

Noah nu avu nevoie de mult timp ca să înțeleagă că-și răcea gura de pomană. Nimic nu avea efect asupra creierului pietros și mărginit al acelui individ. Ocolindu-l pe Riley, ieși în hol.

Malcolm îl urmă.

– Nu știu de ce te-ai ținut cât ai fost plecat, dar am de gând să aflu...

Nu apucă să continue. Noah se repezi, îl apucă de nodul cravatei, ridicându-l în aer, și-l trânti cu spatele de perete.

– Te sfătuiesc să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala!

– Derbedeule! țipă Riley cu glas ascuțit și ochii ieșiți din orbite. Ia-ți labele de pe mine!

– Noah, pentru Dumnezeu, ce se-ntâmpl-aici?

Noah se răsuci în loc, pentru a da cu ochii de fața palidă a Amandei.

Capitolul 13

De unde apăruse?

Nu conta. Oricum, era prea târziu ca să-și mai bată capul și cu asta. Situația scăpase de sub control. *El* scăpase de sub control. Brusc, Noah îi dădu drumul lui Malcolm Riley.

– O să-ți pară rău! șuieră Malcolm, cu mutra roșie ca un morcov, în timp ce-și aranja cravata și hainele; nu numai atât, se vedea clar că încerca să treacă și peste penibilul situației, făcând eforturi pentru a-și regăsi demnitatea. Să fii sigur. Ai să zbori de-aici, știi cum? Și de-asta să fii sigur!

Noah reuși să-și țină gura, numai fiindcă Amanda continua să se uite la el cu acea expresie îngrozită. Fir-ar a dracului!

Malcolm Riley nu mai pierdu vremea. Îl mai străpunse o dată pe Noah cu o privire plină de ură și dispreț, apoi se răsuci pe călcâie și porni în lungul holului, lăsând în urma lui o tăcere ostilă.

În sfârșit, Amanda își regăsi graiul.

– Ce mai spectacol.

– Îmi pare rău că l-ai văzut.
– Observ că nu s-a schimbat nimic.
– Poftim?
– Între tine și Malcolm. Și-acum mai poate să te scoată din sărite.

– Ai dreptate, numai că de data asta a mers prea departe.
Dacă nu veneai tu...

Expresia Amandei îl tulbura.

– Chiar l-ai fi lovit?
– Cât ai clipi.
– Nu e bine.
– Și ce e bine, mă rog, în noaptea asta? replică Noah. Aud?
– Știu ce simți, dar să vă încăierăți ca doi pustani într-o parcare nu e numai necivilizat, ci de-a dreptul ridicol.

– Mulțumesc, răspunse Noah, cu glasul plin de sarcasm.
Îmi ești de un mare ajutor.

Deși obrajii Amandei se înroșiră, nu se dădu bătută. Ba chiar, își rezezi bărbia înainte.

– Pân-acum nu mi-am dat seama ce nesimțit poți fi.
De astă dată, glasul îi era scăzut și aspru.
– Ascultă, trebuie să mă duc...
– Nu ești măcar puțin curioasă de ce era Malcolm așa de turbat, sau nici nu-ți pasă?

Amanda făcu un pas spre el, astfel încât Noah nu numai că-i simți parfumul, ci îi și observă mișcările sacadate ale pieptului. Înghiți în sec, stăpânindu-și impulsul de a o înhăța s-o sărute până-i cerșea să înceteze. Rareori se înfură, dar în acele momente îl excita invariabil. Ca acum.

Adăugând și încrederea în sine, era mai frumoasă ca oricând. Nevoia de a o cuprinde în brațe, de a se îngropa în carnea ei fragedă, se întetea cu fiecare clipă.

Își pierduse mințile? Dacă Amanda ar fi știut ce gândea...

– În regulă, dacă asta te face să te simți mai bine, ascult.

Totuși, era clar că pe Amanda n-o încânta deloc ideea. Se vedea clar, din ezitarea vocii și a poziției.

– Concurăm amândoi pentru același post.

– Și anume?

– Șef al secției de chirurgie. James Douglas iese la pensie. Dar sunt sigur că știai asta, clubul de bârfă de pe-aici fiind așa cum e.

– Exact, deși s-a păstrat destul de bine secretul.

– Mă rog, acum știi cine candidează.

– Malcolm are relații.

Noah o țintui cu privirea.

– O fi având, dar eu am mai mult talent.

– Nici asta nu s-a schimbat – arogața ta.

– Vrei să spui că e mai potrivit decât mine?

Amanda ridică din umeri.

– N-am nici o opinie.

– Minți, replică încet Noah.

Un moment, privirile li se întâlniră, se susținură, apoi ochii ei se aprinseră dintr-o dată de indignare.

– Ai vrea tu, spuse, cu un venin nefiresc din partea ei.

Abia în acel moment, Noah își dădu seama cât de mult îl disprețuia. Dar nu putea să i-o reproșeze. Avea tot dreptul. Ceea ce nu avea dreptul era să-l chinuiască, adică exact lucrul pe care-l făcea.

În locul bărbiei, Amanda își repezi înainte sâni. La naiba, de ce nu se încheiase la halat? Lui Noah îi venea să întoarcă într-o parte capul, pentru a nu-i distinge sfârcurile prin bluza subțire și sutien – dacă purta, adică.

În minte îi reveniră nenumăratele ocazii când *nu-și* pusese acel articol subțire de lenjerie intimă. De fapt, el obișnuia s-o și tachineze, mai ales când avea norocul s-o prindă singură câteva minute.

– Lipsa sutienului ar trebui să fie scoasă în afara legii, șoptise Noah, în timp ce strângea în mâini unul dintre sfârcurile acelea trandafirii, sau pe amândouă, simțind cum se înfierbânta sub fermoarul pantalonilor.

La care, Amanda îl plesnea peste mână, cu un zâmbet sâcâitor pe buze.

– Ia vezi cum te porți, băiatu’.

– Când e vorba de tine, puțin îmi pasă.

Iar acum, revenind la realitate, Noah își dădea seama că dorința pe care i-o inspira era încă un factor care nu se schimbase. Nu mai era a lui, ca s-o atingă și s-o mângâie în voie, ceea ce era al dracului de rău.

– Poate aș vrea totuși...

Se întrerupse. La naiba, nu-i putea spune ce gândea. Dar știa că se dăduse de gol. I-o dovedeau cuvintele ei usturătoare.

– Las-o baltă! Cu excepția îndatoririlor profesionale, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

Deși vorbea cu aceeași furie și energie dinainte, Noah îi văzu expresia chinuită din ochi, bănuind că nechibzuința lui era cauza.

– Credeam că am clarificat asta, continuă Amanda.

– Ba bine că nu.

– Și ți-am mai spus că am pe altcineva.

Aceste cuvinte îi aplicară încă o lovitură nedorită. Nu voia să vorbească despre acel „altcineva“. Ea, însă, se părea că da. Probabil găsea o satisfacție negrăită în a-i zgândări rana deschisă. Sau, oare, o interesa atât de mult soarta lui?

Dintr-o dată, Noah se întrebă ce-l apucase să se întoarcă la Vanderbilt. Dacă ar fi știut cât de traumatizantă avea să fie revederea cu ea, s-ar fi dus la un alt spital. Minunat lucru era intuiția!

– Sper că vei fi fericită, spuse, preferând să n-o privească. Nu era numai ipocrit, ci de-a dreptul mincinos. Dar, în fond, trebuia să facă și el ce putea ca să se apere. Și chiar și așa, nu prea progresa. Cu cât stătea mai mult prin preajma ei, cu atât se adâncea mai mult în mocirla înșelăciunii și a dorinței.

– Sunt extrem de fericită, răspunse după un timp Amanda, masându-și o tâmplă.

– Mare noroc are tipul.

– Așa cred și eu.

– Și, pe când ziua cea mare?

Amanda clipi din ochi.

– Ziua...?

– Mda, știi, când plutești spre altar. Mereu ai spus că, atunci când te-avânți, vei face totul ca la carte.

Își mută privirea.

– N-am... stabilit încă.

– Aha, înțeleg.

– Ba nu înțelegi nimic! îl repezi ea. Nimic nu înțelegi. Numai viața ta te interesează. Așa că fă bine și șterge-ți de pe față zâmbetul ăsta atotștiutor.

Privirile li se întâlneau din nou. Ostilitatea dintre ei era aproape inflamabilă. În sinea lui, Noah oftă.

– Și cu armistițiul nostru cum rămâne?

– Armistițiu? râse Amanda. Ce mai banc!

– La naiba, cred că tot va trebui să găsesc calea aia ferată, până la urmă.

– Așa se pare.

O clipă, Noah nu putu decât să stea privind-o la față rece și de nepătruns, ținut de cuvintele ei scurte și directe.

– Bine măcar că știu cum stăm, spuse el în cele din urmă.

– Credeam că era clar de la bun început.

Amanda își cuprinse trupul cu brațele, când un nou trăsnet bubuitor zgâlțâi clădirea. Gestul ei, însă, nu reuși să-i ascundă tremurul.

Noah se încruntă.

– Ți-e frică?

– De vreme?

„Nu, de mine“, îi veni să spună, dar n-o făcu, știind deja răspunsul. Și-n plus, la ce i-ar fi folosit? Limita era trasată clar – la naiba, fusese trasată încă dinainte, numai că el n-o acceptase. Acum, nu mai avea încotro. Îl lovise drept în față, cu realitatea rece a faptului că-l înlocuise. Și-n plus, se torturaseră destul unul pe altul.

– Da, de vreme.

– Cred că oricărui om cu mintea întreagă i-ar fi frică.

– Ai dreptate, răspunse el, pe un ton învins. Nu suport gândul că Randi umblă cine știe pe unde, prin iadul ăsta.

Hm! Încă o muștrare bruscă de conștiință. Obsesia regăsită față de Amanda le trecuse pe mama și sora lui în planul doi.

– Nici eu, așa că hai să ne rugăm să fie undeva la adăpost.

Noah se abținu să răspundă; era prea ocupat să-și tragă singur palme.

– Mă anunți și pe mine când afli ceva?

– Te contrazici, replică el dur. Adineaori, ai spus foarte clar că puțin îți pasă de familia mea.

Gâtul Amandei fu podidit de o ușoară roșeață.

– Ei bine, îmi pasă, măcar de Randi.

– Bine, oftă Noah. Am să te-anunț.

Amanda rămase tăcută, plimbându-și vârful limbii peste buza de jos, ceea ce lăsă în urmă o peliculă umedă. Noah gemu în sinea lui, sub efectul prompt al gestului.

– Amanda...

Pe fața ei apărură o expresie de panică, în aceeași clipă în care pagerul își pierdu mințile.

Nu-i privi ochii.

– Gata, am plecat.

După dispariția ei, Noah nu știa cât timp rămase pe loc. Înjurând, se întoarse și intra în cabinet, dorindu-și să fi fost pe un vapor cu destinația China.

Capitolul 14

Al naibii Malcolm Riley.

Urmele gâlcevii cu colegul său stăruiau în mintea lui Noah, ținându-i nervii întinși la limită. Fără îndoială, spitalul avea nevoie de ajutorul încă unui chirurg, dar... Tocmai peste acest „dar“ nu putea să treacă. Își dorea ca altcineva, nu Riley, să fi înfruntat intemperiiile, pentru a ajunge la spital.

Totuși, nu-și putea permite să caute la dinți calul de dar. Dacă numai de Riley avea parte, trebuia să-l folosească, deși era al dracului de hotărât să nu-i mai înghită mizeriile.

Noah nu știa cât avea să dureze acel moment de indulgentă nepremeditată. Până una alta, în sala de operație nu era programat nimeni. Situație care putea să se schimbe cât ai clipi din ochi. Dacă așa era, Riley putea cu siguranță să intervină, pentru a-și mai merita și el salariul măcar o dată.

Noah știa că el, unul, și-l merita cu prisosință. Pacientul altuia începuse să aibă hemoragie internă, iar el tocmai ieșise din sala de operație, după ce-l deschisese din nou, ca să rezolve problema. Acum, după ce scoase de pe el încă un rând de haine însângerate, intra din nou sub duș.

Înțepăturile apei fierbinți erau plăcute, deși nu îndrăzneă să zăbovească. Nu avea nevoie decât să închidă ochii cinci minute, după care avea să fie gata pentru următoarea rundă de urgențe, în eventualitatea în care Riley se eschiva, ceea ce era foarte posibil. La urma urmei, Riley nu era de gardă, și nici nu reprezenta principalul motiv pentru proasta dispoziție a lui Noah.

La naiba, îi putea face față concurentului său, în pofida faptului că Riley jurase să se răzbune. Privind retrospectiv, lui Noah nu-i venea să creadă că-și pierduse calmul atât de repede. Deși nu avusese niciodată răbdare cu el, ideea de a-i trânti una în bărbie nu i se păruse niciodată o soluție.

Dacă nu i-ar fi întrerupt Amanda...

Slavă Domnului că o făcuse, altfel ar fi putut fi chemat în fața consiliului, ca să dea socoteală pentru conduită nepotrivită unui chirurg. Ceea ce încă se mai putea întâmpla, dacă ieșea pe-a lui Riley.

Buzele lui Noah se schimonosiră amar. Avea să-și bata capul mai târziu cu asta. Pe moment, avea o altă problemă presantă. Amanda. Ea era sursa nemulțumirii lui.

Ar fi trebuit să-i fie rușine, și-i și era. Totuși, nu era-n stare s-o lase în pace, deși știa că ar fi fost mai bine. Trupul lui dobândise personalitatea unui val seismic scăpat de sub control. N-avea putere să facă nimic altceva decât să călărească pe creasta lui, știind că se îndrepta spre dezastrul suprem.

Să se concentreze asupra meseriei, asta trebuia, să rămână cu mintea limpede pentru alte tragedii care aveau să apară cu siguranță. Chiar în timp ce se săpunea, Noah auzi urletele sirenelor. În plus, sora lui dispăruse, iar maică-sa își pierdea mințile de îngrijorare. Pentru ele ar fi trebuit să se frământa, nu pentru o situație pe care nu putea s-o schimbe.

Și când colo, se adâncise pân-la genunchi în reproșuri pentru ceea ce făcuse cu Amanda. Când ea recunoscuse că avea alt bărbat în viața ei, Noah se îngălbenise de gelozie. Faptul că-și dădea seama cât de infantilă și tembelă era această stare nu i-o tempera cu nimic. O avea înlăuntrul lui, sfâșiindu-l. Amanda era o femeie frumoasă, pe care orice bărbat s-ar fi mândrit s-o aibă.

Doar dacă...

„Pune-i punct, Howell“, își spuse. Numai din cauza propriei lui încurcături o pierduse. Altul culegea roadele semănate de el. Gemu zgomotos. Când făcuseră dragoste pentru prima dată, Amanda nu fusese fecioară, deși ar fi putut la fel de bine să fie.

Mai târziu, îi spusese că singurul bărbat care mai existase în viața ei nu-și sacrificase niciodată timpul ca să-i facă și ei plăcere, nu numai lui însuși.

- Mă bucur, șoptise Noah cu glas gros, privindu-i fața frumoasă.
- De ce?

Vocea îi era la fel de sufocată, pe cât de mari îi erau ochii.

- Am... am crezut că vei fi dezamăgit.

– Niciodată. De fapt, mă bucur că sunt cel ce ți-a arătat ce minunat poate fi să faci dragoste.

Și ea fusese o elevă eminentă. Pe dedesubtul sfiei, Noah găsisese o matcă de nevoie pe potriva alor lui, o ardoare pe care o dezlănțuise cu limba și cu buzele.

După acea primă noapte-maraton de dragoste, parcă nu se mai săturau unul de altul. De fiecare dată când era cu Amanda, Noah nu se putea gândi decât la senzația de a fi înăuntrul ei, cu ea deasupra, până rămâneau amândoi secătuiți de puteri.

Își dorea ca același lucru să se întâmple și acum.

O înjurătură rivaliză cu un nou geamăt. O dorea. Dar, fir-ar să fie, nu voia s-o dorească, știind că Amanda nu l-ar fi iertat niciodată pentru ceea ce făcuse. Noah își rezemă capul de peretele boxei, lăsând apa fierbinte să-i lovească în continuare pielea cu înțepături mărunte.

Apoi zâmbi dintr-o dată, amintindu-și o ocazie deosebită când făcuseră duș împreună. De cum ieșise din schimb, se dusesese la ea acasă. Amanda avea o zi liberă. Când nu-i răspunsese la ușă, intrase, mergând direct în dormitor. Ajuns acolo, auzise zgomotul apei.

Zâmbind, își scosese hainele de spital și intrase în baie. Amanda stătea întoarsă cu spatele și era clar că nu-l auzise, ceea ce era în avantajul lui.

Un moment, stătu pe loc, admirându-i perfecțiunea umerilor, a taliei înguste, soldurilor și feselor, toate atinse de degetele și limba lui, în seara trecută

Înghițindu-și un geamăt, se apropie de duș și întredeschise ușa, cu o erecție fierbinte, dureroasă. Răsucindu-se în loc, Amanda îl privi cu ochii mari și buzele despărțite. Apoi, coborând privirea, zâmbi, întinzând brațele.

– Ești frumoasă, șopti Noah, cu gura lipită de buzele ei umede, flămânde.

– Și tu.

– Mi-a fost dor de tine.

Amanda zâmbi.

– Se vede.

– Asta aveam și eu în cap, răspunse el, cu un chicotit.

– În cap?

Chicotitul lui deveni râs în toată regula. În acel moment, Amanda se repezi la limba lui, apucând-o cu gura. Cu senzația că tocmai scăpărase un chibrit și i-l aruncase în burtă, Noah își coborî mâinile peste coastele ei, spre fese, începând s-o apese peste el însuși, dornic să-și facă simțită bărbăția tot mai dură, să-i dea de știre cât de mult o dorea.

Amanda luă din nou inițiativa, alegând tocmai acel moment pentru a-i suga limba cu tot atâta poftă câtă arătase el cu sfârcurile ei. Lui Noah i se învârtea capul, îi țiuiau urechile. Dar, mai mult decât atât, îl copleșea o emoție cum niciodată nu mai cunoscuse. În acel moment, știu că n-ar fi suportat s-o piardă vreodată.

– Noah!

– Și eu! răspunse el cu un strigăt la fel de înnebunit, în timp ce o ridica de fese, încurajând-o să-i încercuiască șoldurile cu picioarele ei alunecoase. Se sincronizară perfect; o penetra dintr-o singură mișcare puternică.

– O, da, scânci Amanda, cu buzele topindu-i-se peste ale lui.

Împingând-o în peretele din fibre de sticlă, începu să se miște într-însa, tare și adânc. După câteva mormăieli profunde, explodară amândoi în același timp.

Respirațiile agitate, amestecate cu aburii fierbinți, îi înconjurau ca o ceață, în timp ce își căutau energia de a se mișca. În sfârșit, Noah își adună destulă voință ca s-o ridice în brațe, ducând-o la pat.

Ajuns acolo, era hotărât s-o sărute iarăși până la uitarea de sine, când Amanda clătină din cap și îl răsuci pe spate.

– E rândul meu.

– Ești sigură?

Dădu din cap, se aplecă și îl luă în gură. Noah îi îndură cât putu de mult fierbințeala buzelor și a limbii, după care întinse mâinile și o trase peste el.

Săltându-se în coate, îi înconjură un sfârc cu gura și începură să se miște. Numai după ce mișcarea ajunsese la o intensitate febrilă, îi dădu drumul, pentru a o apuca de șolduri, în timp ce carnea se izbea de carne.

– Doamne, Amanda, murmură Noah cu uimire, după ce ea îi căzu pe piept, epuizată. N-aș suporta să mă părăsești vreodată.

Privindu-l cu ochi cețoși, întrebă în șoaptă:

– Ce-ai spus?

– Că te iubesc.

– Așa, simplu?

– Așa, simplu.

– Ești sigur că nu e doar pasiune?

Noah o sărută apăsător.

– A, este și pasiune. Dar, de vreme ce niciodată n-am mai cerut o femeie de soție, e mai mult decât atât. Ai încredere-n ce-ți spun.

Amanda scoase un sunet sugrumat, făcând ochii mari.

– Asta-i o cerere în căsătorie?

– Îți cer să împărțim nu numai patul, ci și viața și cariera, zâmbi el. Ce zici?

Înfigându-și mâinile în părul de pe pieptul lui, Amanda răspunse:

– Batem palma, amice.

– Deci, s-a făcut.

Peste o lună, târgul făcut era *desfăcut*.

Dintr-o dată, Noah își scutură apa din ochi, cu efectul dorit: reveni în prezent.

Înjurând, închise robinetul și pași pe covor. Tocmai întindea mâna spre prosop, când sună telefonul. Gol, își târî picioarele până în cabinet și înhăță receptorul.

Auzi un pârâit de paraziți.

– Alo! spuse el, cu glas sonor.

– Noah!

Randi! Slavă Domnului.

– Noah? repetă vocea, răsunând ca din fundul unui puț.

– Vorbește mai tare, nu te-aud.

Alți paraziți.

– Randi, mă auzi? Ești bine?

– Noah, am...

Deodată, în timpan îl izbi tonul.

– Fir-ai al dracu'! strigă Noah și trânti receptorul, numai pentru a rămâne cu privirea spre el, dorindu-și să sune din nou.

Nu mai sună. Bine măcar că era în viață. Deși nu-și îngăduise să recunoască, îi trecuse prin minte și contrariul. Acum, însă, își putea anunța mama că auzise vocea lui Randi.

Noah ridică din nou receptorul, dar constată că legătura nu se restabilise. O sudalmă străbătu aerul, tocmai când pagerul începea să sune.

Peste câteva minute, o lua la fugă spre S.U.

Capitolul 15

Slavă Domnului că avea un răgaz, își spuse Amanda, mișcându-și în sus și-n jos umerii anchilozati. Era frântă de oboseală; nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de istovită. Toți mușchii din trup îi urlau să se milostivească de ei cu un duș fierbinte și un pui de somn.

Dar asta n-avea să se întâmple, nu prea curând în orice caz. Trăsese concluzia că schimbul de gardă era nesfârșit și știa că toți ceilalți gândeau la fel. Totuși, scurta pauză era o binecuvântare, iar echipa de la S.U. profita din plin.

– Asta a fost cea mai lungă noapte din viața mea, spuse sora Roberts. Pot să jur.

Doctorița Karen Sloane zâmbi, dar fără entuziasm.

– Și eu. Mă simt ca și cum m-ar fi pus cineva să urc un milion de trepte.

Doris Conner se strâmbă.

– Maică Precistă, așa ceva ar fi mai rău chiar decât ce se întâmplă aici.

Ridică mâna, înainte de a avea cineva timp să comenteze.

– Știu, n-ar strica să fac și eu puțin jogging, dar știți ceva?

– Nu faci, replică Amanda, zâmbind pentru prima oară după foarte mult timp.

– Că bine zici.

– Dacă vrei să știți ce vreau eu, interveni sora Kent, e un pahar de tărie. Puțin îmi pasă că-i zece dimineata.

Doctorița Sloane îi răspunse, cu degetul mare în sus:

– Se votează.

– Și eu, orice-ar fi.

Cele patru femei se întoarseră spre Noah, care intră în camera de tratamente unde stăteau adunate. O secundă, inima Amandei palpită în piept, reacție peste care se întreba dacă avea să treacă vreodată. Dar, în fond, Noah o afectase așa întotdeauna, de prima oară când îl întâlnește. De-asta se îndrăgostise pe loc și total.

Se îndrăgostise. Să fie clar. Trebuia să țină minte asta, mai ales în timpul orelor dificile care urmau. Și n-avea să fie floare la ureche. Devenise deja o trudă sisifică. Se mângâia cu gândul că n-avea să mai stea mult la Vanderbilt. Nu era destul loc, pentru ea și Noah împreună.

Dacă asta însemna că alegea calea lașității, atunci așa să fie. *Era lașă și nu se codea s-o recunoască.*

– Discutam cât de tentantă ar fi o băutură tare, la ora asta, răspunse Doris, risipind scurta tăcere.

Noah zâmbi cu jumătate de gură.

– Și mie mi-ar plăcea câteva beri. La naiba, nu se mai termină odată garda asta?

– Doamne, să ne-audă cineva, replică Doris. Parc-am fi niște discuri stricate.

– Și eu mă simt la fel, spuse ursuză sora Kent.

– Și vremea asta, nu ne mai slăbește odată? Întrebă sora Roberts. Eu asta vreau să știu.

– Și eu, i-o întoarse Doris, mai ales de vreme ce lucrez pe gratis. Dar afară e la fel de întuneric ca noaptea.

Ochii Amandei rămaseră îndreptați spre Doris, pentru a nu-l privi pe Noah, care era atât de aproape încât aproape putea să-l atingă. Și totuși, nu trebuia să se uite la el ca să-i simtă prezența. Toți nervii din trup îi erau acordați pe lungimea lui de undă, percepând faptul că era la fel de ostentat ca toți ceilalți.

Ceea ce o provoca era aparența că trupul lui nu suferise nici un efect negativ vizibil al eforturilor și oboselii. Țepii unei bărbi dese îi conturau obrazul, iar părul nu se mai întâlnise de mult cu pieptenele. Dar aceste neajunsuri nu-i afectau nici cu o iotă aspectul chipeș. Amanda își mușcă ușor buzele.

– Ce te aduce înapoi aici, Noah? Întrebă Doris.

Noah ridică din umeri, după care spuse indiferent:

– În blocul operator e liniște. Oricum, acolo e Malcolm.

– Atunci, ar trebui să plecați acasă, spuse sora Roberts.

– Nu pot, când sunt de gardă oficial. Oricum, numai acasă n-aș vrea să mă duc. Trebuie s-o caut pe sora mea.

– Nici o veste încă, mm? Întrebă Amanda, cu senzația că trebuia să spună ceva, nu să stea mută ca o toantă cu buzele cusute. Oricum, reuși să ocolească privirea directă a lui Noah.

– De fapt, Randi a dat un telefon, dar legătura era atât de proastă, încât n-am înțeles ce spunea, și pe urmă s-a întrerupt.

– Mă rog, cel puțin știi că e bine.

– Nu-s chiar atât de sigur. Părea disperată.

Toate îl priveau cu compasiune, când de după colț apărură capul lui Jerry, asistentul de la recepție.

– Vă caută pe linia unu, doamnă doctor Sloane.

– Măcar știm că și-au revenit telefoanele, spuse Noah.

În cameră se lăsă tăcerea, pe când Karen întindea mâna după receptor. Peste câteva secunde, toți ochii se întoarseră spre ea, la auzul strigătului:

– O, Doamne Dumnezeule, nu!

– Karen, ce s-a-ntâmplat? întrebă Amanda, apropiindu-se, pentru a-i desprinde degetele care strângeau convulsiv receptorul.

Fața rezidentei luase culoarea cretei, iar buzele îi tremurau, vinete.

– Victoria... s-a dus...

Amanda clipi din ochi.

– S-a dus?

– Da, s-a dus! Cassidy era... la telefon...

– Continuă, o încurajă Noah, venind lângă Karen, pentru a o conduce spre cel mai apropiat scaun.

– Ieșise să vadă furtuna, cu Wanda și June, și a alunecat într-o groapă adâncă. Nu fusese acolo... probabil a descoperit-o ploaia.

– Maică Precistă! exclamă Doris, dându-și ochii peste cap. Furtuna asta e mai periculoasă decât bănuiam. Dar sunt sigură că echipele de salvare vor putea ajunge la Vicky.

- Trebuie să plec acasă, spuse Karen, ametiță.
- Noah se întoarse spre Jerry, care aștepta în ușă.
- Cheamă-l pe Anderson – are o mașină cu dublă tracțiune
- ca s-o ducă acasă pe doamna doctor Sloane.
- Se face, răspunse asistentul.
- Îi spun lui Cassidy să mă ia, zise Karen.
- Ba nu-i spui nimic, o contrazise Noah. Așa, ai pierde prea mult timp.

Karen nu se mai opuse.

- Ai să faci față? o întrebă Amanda, cu trăsăturile crisplate de îngrijorare.

Bărbia lui Karen tremura.

- În clipa asta, nu mai sunt sigură de nimic. Dar Cassidy va ști ce e de făcut.

Amanda își dorea să fi putut fi la fel de sigură. Cassidy era soțul lui Karen, care probabil avea să-și învinuiască soția pentru accident, mai ales dacă fetei i se întâmpla ceva. Se opunea muncii lui Karen, susținând că ar fi trebuit să se ocupe numai de copii.

- Anunță-ne și pe noi, îi spuse Amanda, îmbrățișând-o scurt.

După plecarea lui Karen, în cameră rămase o tăcere mohorâtă.

Apoi, sora Kent porni spre ușă, unde se opri, cu un fior.

- Când mă gândesc le fetița aia scumpă, într-o asemenea nenorocire...

– Știi, răspunse Amanda, cu vocea încordată.

Doris se trase de gulerul uniformei boțite.

- Furtuna asta se transformă rapid într-o casă a ororilor. Amanda își stăpâni frustrarea crescândă.
- Să sperăm că nu se mai întâmplă nimic îngrozitor.
- Eu n-aș băga mâna-n foc, replică Doris.
- Ei, eu trebuie să mă întorc la noul-născut, spuse sora Kent. El, cel puțin, se ține bine.

Din cine știe ce motiv neclar, Amanda alege acest moment pentru a arunca o privire spre Noah, pe furiș. Deși își păstra stoicismul, îi văzu durerea fugară ce-i trecu o clipă prin ochi. Ce anume continua să-l afecteze la acel copil?

Ar fi vrut să nu-i pese, dar nu putea. Orgoliul. Acesta era demonul care o rodea, un diavol de care nu reușea să scape.

Zgomotul neașteptat al unei sirene de ambulanță în depărtare o făcu pe sora Roberts să ofteze.

- Hai să ne pregătim. Iar începe asediul.
- De ce n-or sta oamenii ăștia acasă în pat? bombăni Amanda, cu nervozitate.

– Ei, iubito, replică Doris, ar trebui să știi de-acum că astea-s perioadele când ies nebunii din ascunzători.

– Are dreptate, să știi, adăugă Noah. Uite, și eu...

Nu apucă să continue.

Răcnetul lui Jerry clătină toată camera:

– Ei, ia stai așa!

– Acum ce mai e?

Fără a aștepta un răspuns, Noah ieși în goană.

– Ce-o fi și asta? întrebă Doris.

– Mă duc să văd, răspunse Amanda, pornind spre ușă.

Doris o urmă, spunând:

– Singură, nu. Vin și eu cu tine.

– Atunci, hai.

Exact în acel moment, un zgomot de sticlă spartă o făcu pe Amanda să se oprească brusc, străbătută de un fior. O fracțiune de secundă, nu se mișcă.

Numai după ce Doris o înghionti înaintea, spuse:

– Se pare că cineva încearcă să distrugă traume trei.

– Și n-ar strica să vedem cine, adăugă sora Roberts.

Amanda se repezi la ușă, apoi pe hol. Nu încetini pasul până ajunse la camera de tratamente numărul trei.

– Amanda, nu intra!

Avertismentul lui Noah sosi prea târziu. Amanda trecu pragul, pentru a se pomeni față-n față cu un om plin de sânge, cu ochii demenți.

– Ce-i aici? întrebă ea, zărind cu coada ochiului expresia încordată a lui Noah.

– Droguri! mugi rănitul. Acușica să-m' dați nește droguri!

– De ajutor ai nevoie, replică Amanda pe un ton calm, deși inima îi bătea cu putere.

Noah ieși din penumbră.

– Asta încercam și eu să-i spun, da' nu vrea s-asculte.

– Nu te-apropia!

Omul își luă o mână de pe rana din piept, apoi se strâmbă.

Nu numai că fusese înjunghiat, observă Amanda, dar plutea pe aripile drogului, mai sus ca un zmeu de Patru Iulie, ceea ce-l făcea mai periculos ca oricând. Reținând acest lucru, cântări posibilitățile.

Slavă Domnului că avea destule ajutoare la îndemână, inclusiv încă un bărbat, deși pe Jerry nu era sigură cât de mult puteau conta. Chipul lui nu mai avea pic de culoare și părea amuțit de frică. Totuși, spera că anunțase paza.

Amanda știa că spaima lui Jerry era motivată. Deși situațiile ca aceea nu erau ieșite din comun, nici nu făceau parte din viața cotidiană a secției de urgență. O singură mișcare greșită îl putea detona pe nenorocit ca pe-o grenadă.

– Nu vreau decât să te ajut, spuse Noah, pe cel mai calm ton.

Amanda simți că numai calm nu era. Probabil că avea în stomac un gol la fel de mare ca al ei, dar nimeni nu putea ști asta și cu atât mai puțin rănitul.

– Să nu te-appropii de mine! mugi iar acesta. Dă-mi ce vreau și m-am dus.

– Nu se poate, răspunse Noah.

– Nu se poate pe mă-ta!

Și în acel moment, fără veste, cu o mișcare mai iute decât fulgerele de-afară, o înșfăcă pe Amanda de la spate, smucindu-i capul spre pieptul lui însângerat.

Ca un buldozer, Noah se repezi spre ei.

– Stai pe loc că-i frâng gâtul!

Noah se opri brusc. Apoi, când vorbi, glasul îi era liniștit, dar dur ca betonul armat.

– Dă-i drumul.

Deși încerca să nu-și înfigă dinții în buza de jos, Amanda nu reuși. Gustul sărat al propriului sânge aproape o făcu să se înece. Nu putea scoate o vorbă, chiar

dacă toxicomanul n-ar fi strâns-o de gât. Duhoarea trupului însângerat și murdar o lăsa fără grai și fără aer.

Noah porni încet, făcându-le semn celor din spatele lui să stea pe loc.

– Haide, omule, lasă-ne să te ajutăm.

– N-ai cum să m-ajutri decât s-aduci ăle droguri d-acolo din dulap.

– Dă-i drumul și mai vedem.

Omul clătină din cap violent. Mișcarea făcu ca pletele lui ude să atingă obrazul Amandei. Sucurile gastrice acide i se ridicară în gât. „Doamne“, se rugă ea, „ajută-mă să nu-mi pierd firea.“

Ochii lui Noah erau plini de o furie neagră. Totuși, își păstră calmul. Amanda aproape că-i vedea roțițele minții învârtindu-se. Nu se îndoia că Noah avea s-o scape cu bine, deși se părea că era nevoie de vorbe abile și jocuri de picioare din partea lui.

– Drogurile! Acușa! Că de nu, jur că-i rup gâtul ca p-un băț putred!

Toți ochii celor din cameră stăteau ațintiți asupra Amandei. Numai ai ei îl priveau pe Noah, care îi zâmbea, plin de încredere. Cocea ceva, dar ce? Trebuia să aibă încredere în el – și avea. Totuși, își simțea șira spinării și picioarele înmuiate ca piftia.

– Bine, ai câștigat, consimți Noah și porni spre dulap, astfel ajungând la o lungime de braț de cei doi.

Amanda îl privi cum răsucea cheia în broască, iar pe drogat îl simți tremurând, pradă unei dureri crunte. Deodată, se înmuie în brațele lui, prefăcându-se leșinată.

Deși nu cântărea prea mult, faptul că devenise dintr-o dată inertă îl luă pe nepregătite. Noah se aruncă spre umărul lui cu ambele mâini, trântindu-l în perete.

– Auleo, nene! țipă toxicomanul, zbatându-se de durere.

– Gura! mugi Noah, întorcând capul spre Amanda. Ești bine?

Amanda își linse buzele uscate.

– N-am... nimic.

Atunci, Noah reveni spre rănit, cu o expresie sumbră.

– Mare noroc ai avut, amice.

– Puneți-l pe targă, ordonă Amanda, doar cu o urmă de tremur în voce. Și duceți-l sus, la chirurgie.

Auzi ciocănitul în ușă, dar preferă să nu-l ia în seamă.

Nu se întoarse nici peste câteva secunde, deși auzise ușa deschizându-se și știa cine se afla în spatele ei. Își strânse brațele împrejurul trupului, într-o atitudine protectoare.

– O să scape, spuse Noah cu glas răgușit, dar liniștitor.

Deși ar fi trebuit să fie preocupată de pacient, puțin îi păsa. Era în schimb preocupată de faptul că din nou rămăsese singură cu Noah. Ar fi preferat să nu vină. Își scosese halatul murdărit, ceea ce o făcea să se simtă goală și vulnerabilă. Ceea ce era absurd, desigur, din moment ce era complet îmbrăcată, cu excepția sutienului.

– Mă... bucur, spuse ea cu voce mică, rămânând întoarsă cu spatele. Stătea lângă fereastră, lumina fulgerelor scaldând camera care altminteri ar fi fost cufundată în beznă.

Noah scoase un sunet, parcă dregându-și glasul.

– Ești sigură că n-ai pățit nimic?

Amanda refuză să se întoarcă, de teamă să nu-i vadă lacrimile de pe față. Dădu doar din cap.

Un moment, domni tăcerea. O tăcere mult prea adâncă. Plecase?

Deodată, respirația lui caldă îi mângâie urechea.

– Dacă n-ai pățit nimic, de ce plângi?

Răspunse cu voce întretăiată, în timp ce o străbătea un fior pe șira spinării:

– Nu... plâng.

– Ba plângi, șopti el. Dar e firesc, după ce-ai trecut prin așa ceva.

– Te rog, Noah, pleacă.

– Prefer să te țin în brațe.

Respirația i se opri din nou, mai ales când Noah o răsuci încet în loc, pentru ca apoi s-o cuprindă cu brațele, strângând-o la piept.

– Noah, nu...

– Șșșt. Vorbești prea mult. Și-n plus, e foarte bine.

Ba nu e bine deloc! Totuși, nu se mișcă. Făcu greșeala de a-l privi, cu buzele întredeschise.

– Doamne, cât te mai doresc, murmură el, cu glas senzual.

– Noah...

Îi atinse obrazul înlăcrimat, chiar în clipa când alt fulger lumina camera, urmat de bubuitul tunetului. Amanda țipă, iar gura lui fierbinte, umedă, i-o cotropi pe a ei.

Era pierdută, măturată de un val al dorinței primare pe care nu dorea deloc să-l controleze.

– Amanda mea, șopti Noah, apăsându-și și mai adânc buzele printre ale ei, în timp ce cu mâinile îi cutreiera în sus și-n jos spatetele.

– Doctor Jennings, la urgențe! țipă interfonul. Doctor Jennings, la urgențe!

Momentul de nebunie se spulberă pe dată. Amanda se smulse din brațele lui.

– Amanda...

Ridică mâinile, cu ochii imenși pe fața palidă.

– Te rog, nu scoate o vorbă.

Gura lui Noah se crispă.

– Ai să...

– Gura!

Se răsuci în loc și fugi din cameră, urmată de înjurăturile lui colorate.

Sfârșitul volumului 1

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.